

Tình Bằng Hữu Của Chiếc Nhẫn

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1 BUỔI TIỆC ĐƯỢC MONG ĐỢI TỪ LÂU	3
CHƯƠNG 2 BÓNG TỐI CỦA QUÁ KHỨ	34
CHƯƠNG 3 BA NGƯỜI LÀ MỘT ĐỘI.....	69
CHƯƠNG 4 ĐƯỜNG TẮT QUA XỨ NẮM	101
CHƯƠNG 5 BÍ ẨN LỘ DIỆN	119
CHƯƠNG 6 KHU RỪNG GIÀ.....	136

CHƯƠNG 1

BUỔI TIỆC ĐƯỢC MONG ĐỢI TỪ LÂU

Khi ngài Bilbo Baggins của vùng Bag End tuyên bố rằng ông sẽ ăn mừng sinh nhật thứ một trăm mười một của mình vào một ngày gần đây bằng một bữa tiệc linh đình đặc biệt, thì có nhiều sự xì xào và náo động khắp vùng Hobbitton. Bilbo rất giàu và rất khác thường, và ông đã là một kỳ quan của Quận (Shire) suốt sáu mươi năm nay, kể từ khi ông đã biến mất một cách kỳ lạ và trở về mà không ai mong đợi. Sự giàu sang mà ông đã mang về từ chuyến du hành của mình bây giờ đã trở thành một dạng truyền thuyết địa phương, và ai ai cũng tin vào chuyện, mặc kệ những gì mà những người già nói, rằng Ngọn Đồi ở Bag End đầy những đường ống với vô vàn những quặng châu báu. Và nếu như điều này không đủ để tạo thành một lời đồn, thì đã có thêm sự tráng kiện dài lâu của ông để cho mọi người ngạc nhiên. Thời gian vẫn trôi đi, nhưng có vẻ như nó chẳng tác động được bao nhiêu đến ngài Baggins. Vào tuổi chín mươi ông vẫn như tuổi năm mươi. Vào lúc chín mươi chín tuổi thì họ bắt đầu gọi ông là được bảo quản tốt, nhưng không thay đổi thì gần với sự thật hơn. Có một cái gì đó làm họ ngạc nhiên và nghĩ rằng nó vượt quá một điều tốt; có vẻ như rất không công bằng khi có ai đó lại có thể sở hữu được (gần như thế) một tuổi trẻ bất diệt cũng như là (được giả dụ thế) một sức khoẻ không hề cạn kiệt.

"Sẽ phải trả giá thôi," họ nói, "Điều này không hề tự nhiên, và chắc chắn sẽ có chuyện rắc rối gì đó!"

Nhưng vẫn chẳng có rắc rối gì xảy đến, và khi mà ngài Baggins còn tỏ ra rộng rãi với tiền bạc của mình, thì phần lớn mọi người vẫn sẵn sàng tha thứ cho ông về sự khác lạ và cái gia tài to lớn của ông. Ông vẫn thường đến thăm bà con (tất nhiên là ngoại trừ bên phía nhà Sackville-Bagginses), và ông đã có được sự yêu

mến của những hobbit trong những gia đình nghèo và không quan trọng. Nhưng ông không có bạn thân, cho đến khi những người cháu họ trẻ của ông bắt đầu lớn lên.

Người lớn nhất trong số họ, và là người được Bilbo yêu thích nhất, là Frodo Baggins. Khi Bilbo được chín mươi chín tuổi, ông nhận Frodo làm người thừa kế của mình, và mang cậu về nuôi ở Bag End; làm cho những niềm hy vọng của Sackville-Bagginses cuối cùng cũng tan biến. Bilbo và Frodo lại có cùng ngày sinh nhật, ngày 22 tháng Chín.

"Cháu tốt hơn là nên đến đây và sống ở đây, Frodo cháu ta," một hôm Bilbo nói; "và rồi chúng ta có thể cùng tổ chức bữa tiệc sinh nhật của chúng ta thật thoải mái." Lúc này thì Frodo vẫn còn ở độ tuổi tweens, như cách mà những người hobbit gọi những người ở độ tuổi hai mươi bồng bột là ở đang độ thiếu thời và chập chững bước vào tuổi ba mươi ba.

Thêm mười hai năm nữa trôi qua. Cứ mỗi năm thì nhà Bagginses lại làm một bữa tiệc sinh nhật hỗn hợp ở Bag End; nhưng bây giờ thì ai cũng hiểu rằng có sẽ có một bữa tiệc ngoại lệ đặc biệt đang được trù liệu vào mùa thu này. Bilbo sẽ đạt đến một trăm mười một, 111, một con số rất kỳ lạ và rất được ngưỡng mộ đối với một hobbit (bản thân ông Took già cũng chỉ đến được con số 130); và Frodo thì sẽ được ba mươi ba, 33, một con số quan trọng khác: ngày mà anh "đến tuổi trưởng thành".

Những chuyện ngồi lê đôi mách đã bắt đầu được truyền nhau ở Hobbiton và Bywater; và những lời đồn đại về một sự kiện sắp đến đã lan khắp Quận. Thân thế và tính cách của ngài Bilbo Baggins đã một lần nữa trở thành chủ đề chính của các cuộc thảo luận; và những người già lại thành linh thấy rằng những kỷ niệm của họ lại được chào đón nhiệt liệt.

Không có ai lại thu hút thính giả hơn ông Ham Gamgee già, người thường được gọi là Gaffer. Ông là chủ quán rượu Bụi Rậm Ngà, một quán rượu nhỏ trên đường Bywater; và ông có một quyền hạn nhất định để nói, vì ông đã chăm sóc khu vườn ở Bag End bốn mươi năm qua, và trước đó đã giúp đỡ ông Holman già làm việc đó.

Bây giờ thì bản thân ông cũng đã già và trở nên quá cứng nhắc thì công việc này chủ yếu được gánh vác bởi người con trai nhỏ nhất của ông, Sam Gamgee. Cả hai cha còn đều rất thân thiện với Bilbo và Frodo. Họ sống ngay tại Ngọn Đồi, ở Số 3 Hàng Bagshot ngay dưới Bag End.

"Ông Bilbo là một hobbit lịch lãm nói chuyện rất hay, như tôi vẫn luôn nói thế" Gaffer nói thế. Đó là một sự thật hoàn hảo vì Bilbo luôn tỏ ra lịch sự với ông, gọi ông là 'Thầy Hamfast', và luôn thường xuyên tư vấn ông về việc nuôi trồng rau - về vấn đề của "gốc cây", đặc biệt là cà chua, nên ông Gaffer được coi là người có uy tín hàng đầu giữa tất cả hàng xóm (bao gồm cả chính ông).

"Nhưng về cái cậu Frodo sống cùng với ông ta thì sao?" ông Noakes già vùng Bywater hỏi. "Baggins là tên của cậu ta, nhưng cậu ta là một Brandybuck thì đúng hơn, họ nói thế đấy. Tôi thấy là bất kỳ Baggins nào của Hobbiton cũng đi tìm một người vợ ở xa tận Buckland, mà những người ở đó kỳ cục lắm."

"Chẳng có gì đặc biệt trong việc họ kỳ cục thế," Daddy Twofoot thêm vào (ông là hàng xóm kế bên của Gaffer), "nếu như họ sống ngược bên bờ Sông Rượu Mạnh, và ngay sát bên Khu Rừng Già. Đó là một nơi tối tăm tệ hại, nếu như phân nửa các câu chuyện kể là sự thật."

"Đúng lắm, Dad ạ!" Gaffer nói. "Không những nhà Brandybucks của vùng Buckland sống ở trong Khu Rừng Già; mà hình như họ còn được nuôi nấng khá kỳ lạ nữa. Họ làm những chuyện kỳ quái trên những con thuyền trên con sông lớn - và điều này không tự nhiên chút nào. Nhưng tôi cho rằng những chuyện rắc rối đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Nhưng vẫn có thể cậu Bilbo là một câu hobbit tuyệt vời mà các bạn sẽ rất muốn gặp. Cậu ấy rất giống ông Bilbo, và còn hơn là giống nữa. Sau hết thì cha của cậu ta cũng là một Baggins mà. Đó là một người hobbit rất đáng kính: ngài Drogo Baggins; và chẳng bao giờ có chuyện gì nhiều để nói về ông, cho đến khi ông ấy bị chết đuối."

"Chết đuối à?" nhiều giọng nói vang lên. Tất nhiên là họ đã nghe chuyện và nhiều lời đồn còn tệ hơn trước đây, nhưng những

người hobbit luôn có nhiều cảm xúc với lịch sử gia đình, và họ luôn sẵn lòng nghe nó lại lần nữa. "À, họ nói thế đấy," Gaffer nói. "Các vị thấy đấy: ông Drogo đã cưới cô Primula Brandubuck tội nghiệp. Cô ta là người chị em họ đầu tiên về phía mẹ của ngài Baggins của chúng ta (mẹ cô ta là người con gái út của già Tool); và ông Drogo là người anh em họ thứ hao. Cho nên ông Frodo vừa là người anh em họ đầu tiên vừa là người thứ hai, cho nên tất cả những cái này được xoá đi, như người ta nói, nếu các vị vẫn tiếp tục nghe tôi. Và ông Drogo tại ở Căn Phòng Rượu Mạnh ở nhà cha vợ của mình, Thầy Gorbodoc già, như ông vẫn thường làm sau đám cưới của mình (cái đám cưới mà ông ta chẳng đóng góp được bao nhiêu, và ông Gorbodoc già đã rộng rãi bao các bàn tiệc); và ông ấy thường đi bơi thuyền trên Sông Rượu Mạnh; rồi ông và vợ mình bị chết đuối, và cậu Frodo tội nghiệp lúc đó chỉ mới là một đứa trẻ."

"Tôi đã nghe rằng họ đã đi ra nước sau bữa tối dưới ánh trăng," ông Noakes Già nói, "và sức nặng của Drogo đã làm đắm thuyền."

"Còn tôi thì nghe nói rằng cô ấy đã kéo ông lên, ông ấy đã kéo luôn cô ấy xuống," Sandyman, người chủ cối xay vùng Hobbiton nói.

"Vậy là ông không nên tin hết những chuyện mà mình nghe, Sandyman," Gaffer nói, ông không thích người chủ cối xay lắm. "Chẳng có chuyện kéo qua kéo lại gì ở đây hết. Những con thuyền đã có đủ chuyện rủi cho những ai ngồi trên đó mà không đề phòng trước. Dù sao thì ông Frodo này cũng đã để lại một đứa trẻ mồ côi bơ vơ, nhưng các bạn có thể nói, giữa những người Bucklander kỳ dị, và hình như được nuôi nấng trong Phòng Rượu Mạnh. Một vùng hoang, chính thế. Thầy Gorbodoc già không bao giờ có ít hơn vài trăm mối quan hệ ở vùng này. Ngài Bilbo sẽ chẳng làm bao giờ làm được một điều tốt hơn khi ông mang cậu bé ấy trở về sống với những người tử tế."

"Nhưng tôi cho rằng điều này gây ra một cơn sốc rất khó chịu với những người Sackville-Bagginses. Họ nghĩ là họ sẽ tiếp quản Bag End, khi mà ông ấy ra đi và được cho là đã chết. Thế rồi ông

quay trở lại và ra lệnh cho họ đi; thế rồi ông cứ sống hoài sống mãi, chẳng bao giờ trông có vẻ già đi, chúa phù hộ cho ông! Rồi thành linh ông lại tạo ra một người thừa kế, và tất cả giấy tờ đã được làm đúng thủ tục. Những người Sackville-Bagginses bây giờ sẽ không bao giờ vào được Bag End nữa, hoặc là họ không còn hy vọng gì nữa."

"Có hàng đồng tiền được giấu trên đây, tôi nghe thế," một người lạ nói, một người khác buôn bán từ Michel Delving ở Westfarthing. "Ở trên đỉnh ngọn đồi của các ông đây những đường ống dày đặc những hộp vàng bạc và jool, theo những gì tôi được nghe."

"VẬY thì ông đã nghe nhiều hơn những gì tôi có thể nói." Gaffer trả lời. "Tôi chả biết gì về jool cả. Ông Bilbo rất thoải mái với tiền bạc, và có vẻ như chẳng bao giờ ông thiếu nó; nhưng tôi biết là chẳng có đường ống nào được tạo ra cả. Tôi đã gặp ông Bilbo khi ông ấy trở về, khoảng sáu mươi năm trước, khi tôi còn là một đứa trẻ. Tôi vừa mới đến học nghề với ông Holman già không lâu (ông ấy là anh em họ với ba tôi), nhưng ông ấy mang tôi lên Bag End để canh chừng những kẻ lang thang và xâm nhập vào khu vườn của ông ấy trong khi đang buôn bán. Và giữa lúc đó thì ông Bilbo đi lên ngọn Đồi với một con ngựa lùn và những cái túi lớn và vài cái hộp. Tôi không nghi ngờ gì là chúng được chứa đầy những châu báu mà ông đã thu thập được ở những vùng đất lạ, nơi mà những ngọn núi đầy những vàng, họ nói thế; nhưng chúng không thể nào đủ để lấp đầy những đường ống được. Nhưng hẳn là nhóc Sam của tôi biết về điều này. Nó hay ra vào Bag End lắm. Nó phát cuồng lên về những câu chuyện ngày xưa, và nó nghe hết tất cả những chuyện kể của ông Bilbo. Nó đã học mọi thứ từ ông - điều này không có hại gì, các vị chú ý, và tôi hy vọng là sẽ không có chuyện gì tai hại xảy đến từ chuyện này."

"Elves và Rồng," tôi nói với nó, "Cải bắp và khoai tây thì hợp hơn cho ta và cậu. Đừng có làm xáo trộn công việc kinh doanh hơn nữa, nếu không thì cậu sẽ vướng vào một chuyện rắc rối lớn đấy," tôi nói với cậu ta. Và tôi cũng nói điều này với những người khác,"

ông nói thêm với một cái nhìn về phía người lạ và người chủ cối xay.

Nhưng Gaffer không thuyết phục được thính giả của mình. Truyền thuyết về sự giàu có của Bilbo bây giờ đã bám chắc và tâm tưởng của những thế hệ hobbit trẻ hơn.

"À, nhưng có vẻ như ông ta đã mang về thêm ngoài những gì ông đã mang về lần đầu," người chủ cối xay tranh cãi, phản ánh quan điểm chung. "Ông ta thường ra khỏi nhà. Và cứ nhìn những người lạ lùng từ ngoài đến thăm ông ta mà coi: những người lùn đến vào bao đêm, và thầy phù thủy già lang thang, Gandalf, và tất cả. Ông có thể nói những gì ông thích, Gaffer ạ, nhưng Bag End là một lạ lùng, và những người ở đó rất lạ lùng."

"Và ông cũng có thể nói những gì anh thích, về những thứ mà ông chẳng biết gì hơn so với những chuyện anh biết về vụ đắm thuyền, ông Sandyman ạ," Gaffer trả miếng, thậm chí ông còn không ưa tay chủ cối xay này hơn thường lệ. Nếu những thứ đó là lạ lùng, thì chúng ta còn có thể làm nhiều chuyện lạ lùng hơn ở những vùng đất này. Sẽ chẳng có nơi nào mời một bạn bè một pint bia cả, nếu họ sống trong một cái lỗ với những bức tường vàng. Nhưng họ làm thế tại Bag End đấy. Sam của chúng ta nói rằng mọi người sẽ được mời đến bữa tiệc, và sẽ được tổ chức, ông nhớ đấy, được tổ chức cho tất cả mọi người - vào chính tháng này."

Tháng này chính là tháng Chín, và nó tốt như bạn có thể mong muốn. Vài ngày sau thì có một tin đồn (có thể là bắt đầu từ chính chàng Sam đầy hiểu biết ấy) lan truyền khắp nơi rằng sẽ có pháo bông - pháo bông, chuyện này đã chẳng được thấy quanh Quận cả thế kỷ nay rồi, thật sự là kể từ khi già Took qua đời.

Ngày cứ trôi qua và Ngày Ấy đã đến gần. Một chiều nọ có một cái xe ngựa lạ lùng chất đầy những gói hàng lạ lùng được chuyển vào Hobbiton và được kéo lên ngọn Đồi đến Bag End. Những người hobbit ngạc nhiên nhìn nó chầm chầm từ những cánh đèn. Chiếc xe được đánh bởi một người lạ, đang hát những bài hát kỳ lạ: những người lùn râu dài đội mũ trùm kín đầu. Một vài người trong bọn họ ở lại Bag End. Cuối tuần thứ hai của tháng

Chín thì một chiếc xe bò đi qua Bywater từ hướng của Cầu Rượu Mạnh giữa ánh sáng ban ngày. Một người đàn ông già đang đơn độc điều khiển nó. Ông đội một cái mũ chóp cao màu xanh, mặc một cái áo khoác xám, và choàng một cái khăn quàng bạc. Ông có một bộ râu dài bạc và cặp lông màu rậm nhô ra từ dưới vành mũ. Những đứa trẻ hobbit chạy sau chiếc xe qua suốt Hobbiton lên đồi. Nó chứa đầu pháo bông, đúng như họ đoán. Và đến trước cửa nhà Bilbo thì người đàn ông già bắt đầu dỡ hàng xuống: đó là những bó pháo bông đủ mọi kích cỡ và hình dáng, mỗi cái đều được dán nhãn bằng một chữ G đồ thật lớn và con dấu của người elf.

Đó là dấu hiệu của Gandalf, tất nhiên, và người đàn ông già đó chính là Thầy Phù Thủy Gandalf, danh tiếng của ông đã vang rền khắp Quận với những kỹ năng về lửa, khói và ánh sáng của mình. Công việc kinh doanh thật sự của ông rất khó khăn và nguy hiểm, nhưng dân trong Quận không biết gì về chuyện này. Với họ ông chỉ là một trong những "điều hấp dẫn" của Bữa Tiệc. Do đó những đứa trẻ hobbit rất kích động. "G là Grand (Tuyệt vời)!" chúng la hét ầm ĩ, và người đàn ông già mỉm cười. Chúng đã từng gặp ông, cho dù ông chỉ thỉnh thoảng lăm mới xuất hiện ở Hobbiton và chẳng bao giờ ở lại lâu; nhưng cả chúng hay bất kỳ ai trong số những người già nhất trong làng cũng chưa bao giờ thấy ông trình diễn pháo hoa - những chuyện này thuộc về những truyền thuyết quá khứ.

Khi người đàn ông già, được Bilbo và những người lùn giúp đỡ đã dỡ hàng xong. Bilbo ném ra vài đồng penny; nhưng chẳng hề có viên pháo nào được ném ra tiếp theo, trước sự thất vọng của những kẻ quan sát.

"Chạy chơi đi nào!" Gandalf nói. "Các con sẽ có thật nhiều khi đến lúc." Và ông biến vào trong cùng với Bilbo, rồi cánh cửa được đóng lại. Những cậu hobbit trẻ nhìn chăm chăm vào cánh cửa trong vô vọng một lúc, rồi chạy đi, cảm thấy là cái ngày tổ chức bữa tiệc sẽ chẳng bao giờ đến.

Ở bên trong Bag End, Bilbo và Gandalf ngồi bên cánh cửa sổ mở rộng trong một căn phòng nhỏ nhìn về phía tây của khu vườn.

Buổi xế trưa thật rực rỡ và thanh bình. Những bông hoa đang nở rực đỏ và vàng: những bông hoa mồm chó và hoa hướng dương, những bông sen cạn chạy bám quanh tường và nhô ra quanh cửa sổ.

"Khu vườn nhà anh nhìn rực rỡ thật!" Gandalf nói.

"Vâng," Bilbo nói. Tôi thật sự rất thích nó, cũng như cả cái Quận cổ xưa này; nhưng tôi nghĩ là tôi cần một lễ hội."

"Anh muốn nói là tiếp tục kế hoạch của anh à?"

"Phải. Tôi đã nghĩ về chuyện này hàng tháng trước, và tôi không thay đổi nói."

"Được lắm. Không cần phải nói thêm gì nữa. Cứ làm theo kế hoạch của anh - toàn bộ kế hoạch, suy tính của anh, - và tôi hy vọng là nó sẽ diễn ra một cách tốt nhất, cho anh, và cho tất cả chúng ta."

"Tôi hy vọng là thế. Dù sao thì tôi cũng muốn tự mình tận hưởng vào thứ Năm, với một trò đùa nho nhỏ của tôi."

"Tôi tự hỏi là ai sẽ cười đây?" Gandalf nói, lắc đầu,

"Rồi chúng ta sẽ xem," Bilbo nói.

Những ngày tiếp theo lại có nhiều chuyến xe lăn bánh lên Ngọn Đồi, và lại có thêm nhiều chuyến xe nữa. Chuyện này làm dấy lên những lời phàn nàn về chuyện "ứng xử địa phương", nhưng chính vào tuần đó những lời đặt hàng bắt đầu rải ra khắp Bag End với những yêu cầu về lương thực, hàng hoá và những đồ xa khác có thể đặt mua được ở Hobbiton hoặc ở Bywater hoặc ở bất kỳ đâu chung quanh. Mọi người trở nên tò mò, và họ bắt đầu đánh dấu ngày trên lịch; và họ nôn nóng ngóng những người phát thư, hy vọng là sẽ được mời.

Ngay sau đó những lời mời đã được gửi đi khắp nơi, và bưu điện Hobbiton đóng cửa, bưu điện Bywater thì tắc nghẽn, và những người tình nguyện giúp đỡ chuyển thư được gọi đến. Họ tạo thành một dòng người thường xuyên đi lên Đồi, mang theo hàng

trăm những lời đáp lịch sự đủ mọi âm điệu Cảm ơn, tôi chắc chắn sẽ đến.

Một thông báo xuất hiện ở cổng Bag End: KHÔNG ĐƯỢC PHÉP VÀO NGOẠI TRỪ NHỮNG NGƯỜI TỔ CHỨC TIỆC. Thậm chí cả những người thật sự thật sự, hoặc giả vờ là người Tổ Chức Tiệc cũng ít khi được phép vào trong. Bilbo bận túi bụi: viết thư mời, đánh dấu những ai trả lời, đóng gói quà tặng, và làm một số công việc chuẩn bị cho riêng mình. Từ khi Gandalf đến thì ông ẩn hẩn luôn khỏi tầm nhìn. Một buổi sáng nọ những người hobbit thức giấc và thấy một vùng đất lớn, nằm ở phía nam cánh cửa trước của nhà Bilbo, phủ đầy dây thừng và cọc để cắm trại và nhà rạp. Một lối đi đặc biệt cắt vào trong bờ đất dẫn ra đến đường, những bậc thang rộng và một cái cổng lớn được dựng lên ở đấy. Ba gia đình hobbit ở Hàng Bagshot, sát bên vùng đất, tỏ ra vô cùng quan tâm và có vẻ ghen tỵ. Ông Gaffer Gamgee già thậm chí không còn giả vờ làm việc trong vườn nữa. Những cái lều được dựng lên. Có một cái nhà rạp đặc biệt lớn, lớn đến nỗi cái cây mọc trong vùng đất ấy nằm luôn bên trong nó, đứng đầy kiêu hãnh ở gần cuối, ở đầu cái bàn chính. Đèn lồng được treo trên khắp các cành cây. Càng hứa hẹn hơn (cho tâm trí của dân hobbit): một cái bếp lộ thiên khổng lồ được dựng lên ở góc phía bắc của vùng đất. Các đồ nấu nướng của các quán trọ và nhà ăn ở hàng dăm quanh đó đều bị vơ vét cho những người lùn và những người già khác ở Bag End. Sự kích động đã lên đến cực điểm.

Rồi cũng đến lúc trời quang mây tạnh. Đó là đêm thứ Tư trước Buổi Tiệc. Sự khao khát thật là mãnh liệt. Rồi bình minh ngày thứ Năm, ngày 22 tháng Chín, đã thật sự ló dạng. Mặt trời lên nhô lên, những đám mây tan biến, cờ xí được trải ra và cuộc vui bắt đầu.

Bilbo Baggins gọi đó là một buổi tiệc, nhưng thật sự đó là một loạt các hoạt động giải trí khác nhau được dồn vào một. Tất cả những ai sống quanh đó đều được mời. Cũng có vài người sơ ý bị bỏ sót, nhưng khi họ xuất hiện thì vẫn được chào đón, không có vấn đề gì. Nhiều người từ những vùng đất khác nhau của Quận cũng được mời; và thậm chí có một vài người sống ngoài biên giới của

Quận nữa. Bilbo đích thân đón khách (và những người thêm vào) tại cánh cổng trắng. Ông phát quà cho tất cả mọi người từ thượng vàng tới hạ cám - số hạ cám này chuồn ra cửa sau và lại xuất hiện trở lại ở cổng. Những người hobbit phát quà cho người khác khi đến sinh nhật của họ. Không phải là những món quà đắt tiền, theo luật, và không đến nỗi quá phung phí như trường hợp này; nhưng đây không phải là một hệ thống xã hội xấu. Thật sự ở Hobbiton và Bywater mỗi ngày trong năm đều là sinh nhật của một ai đó, cho nên mỗi hobbit trong vùng này đều có một cơ hội công bằng để có được ít nhất một món quà ít nhất một lần trong tuần. Nhưng họ chẳng bao giờ chán chúng.

Trong trường hợp này thì những món quà lại sang một cách đặc biệt. Bọn trẻ hobbit đặc biệt thích động đến nỗi chúng gần như quên cả ăn trong một lúc. Đó là những món đồ chơi mà chúng chưa hề được thấy trước đây, tất cả đều đẹp và có pháp thuật. Nhiều thứ trong số chúng thật sự đã được đặt mua từ một năm trước, được đưa đến từ trên Núi và từ Dale, và được làm bởi chính những người lùn.

Khi mỗi người khách đều đã được chào đón và đã vào hết trong cổng, thì đến những bài hát, điệu nhảy, âm nhạc, trò chơi, và tất nhiên, thức ăn và nước uống. Có ba bữa ăn chính: bữa trưa, bữa trà và bữa tối (hoặc bữa khuya). Nhưng bữa trưa và bữa trà được coi là bữa chính dựa trên sự kiện đó là những lúc mà tất cả những vị khách đều ngồi và ăn với nhau. Còn những lúc khác thì họ ăn uống lai rai - bắt đầu từ mười một giờ cho đến sáu giờ ba mươi, khi buổi pháo bông bắt đầu.

Những viên pháo bông được làm bởi Gandalf: chúng không chỉ được ông mang đến, mà còn được chính ông thiết kế và chế tạo; và những hiệu ứng đặc biệt, những bố cục, những viên hoả tiễn được phóng lên từ ông. Nhưng cũng cũng có một sự phân phối rộng rãi những pháo ném, pháo đốt, pháo hoa cà, đuốc, nến người lùn, bồn phun nước của người elf, pháo của yêu tinh và tiếng sấm nổ. Tất cả chúng đều tuyệt hảo. Nghệ thuật của Gandalf đã được cải thiện theo năm tháng.

Có những viên hoả tiễn giống tạo nên hình những con chim đang bay một cách sắc sảo với những giọng hót ngọt ngào. Có những cái cây xanh với những thân cây bằng khói đen: lá của chúng mở ra như cả mùa xuân đang trải rộng trong một thoáng, và những cành cây sáng chói của chúng rắc những bông hoa rực rỡ xuống những người hobbit đang sống sờ, chúng biến đi với một hương thơm ngọt ngào ngay trước khi chạm vào những khuôn mặt ngẩng lên của họ. Có những bồn phun đầy bướm bay lấp lánh vào những thân cây; có những cột lửa đủ màu bùng lên và biến thành những con đại bàng, hoặc những chiếc tàu buồm, hoặc một đàn thiên nga đang bay; có một trận bão sấm sét đỏ và một cơn mưa vàng phun xuống; có một khu rừng với những ngọn kích bạc thành linh hiện vào không khí với một tiếng thét như một đoàn quân dàn trận, và rồi chúng hạ xuống biến thành Nước trở lại với một tiếng rít như cả trăm con rắn nóng nảy. Và cũng có một bất ngờ vào phút cuối, để vinh danh Bilbo, và nó làm mọi hobbit sống sờ tột độ, như Gandalf mong muốn. Ánh sáng vụt tắt. Một làn khói khổng lồ bốc lên. Nó có dạng như một ngọn núi được thấy từ xa, và bắt đầu sáng lên từ đỉnh. Nó phụt lên những ngọn lửa màu xanh và đỏ. Một con rồng đỏ bằng vàng bay vụt lên - nó không có kích cỡ như thật, nhưng kinh khiếp y như thật: lửa phụt ra từ hàm của nó, mắt nó nhìn trừng trừng xuống; một tiếng trầm trồ vang lên, và nó lượn ba lần trên đầu đám đông. Họ cúi cả xuống, và nhiều người ngã sóng xoài. Con rồng bay qua như một chuyến xe phát thư, lượn lên, rồi nổ tung khắp Bywater với một tiếng nổ long trời lở đất.

"Đó là dấu hiệu của bữa khuya!" Bilbo nói. Những sự đau đớn và sợ hãi biến mất ngay tức khắc, và những người hobbit đang thụp xuống đứng cả dậy. Đó là một bữa khuya tuyệt vời cho tất cả mọi người; cho tất cả mọi người tức là ngoại trừ những ai được mời dự bữa tiệc gia đình đặc biệt. Nó được tổ chức ở cái nhà rạp vĩ đại với cái cây. Số khách mời được giới hạn ở con số mười hai tá (con số này cũng được dân hobbit gọi là một Gross (mười hai tá), cho dù từ này ít khi được con người dùng chuẩn xác); và những người khác cũng được lựa chọn từ những gia đình bà con với Bilbo và frm

thêm vào một vài người bạn đặc biệt không phải là bà con (chẳng hạn như Gandalf). Nhiều đứa trẻ hobbit cũng có mặt, với sự cho phép của cha mẹ; vì những người hobbit rất dễ tính với những đứa trẻ của mình trong vấn đề ngồi dự tiệc khuya, đặc biệt khi có một cơ hội để cho chúng một bữa ăn miễn phí. Những đứa trẻ hobbit lấy rất nhiều thức ăn. Có nhiều Bagginses và Boffins, cũng có nhiều Tookss và Brandybucks; có nhiều Grubb khác nhau (bà con của bà Bilbo Baggins), và nhiều Chubbs khác nhau (có liên hệ huyết thống với ông Took của ông); và với một sự chọn lọc của những Burrowses, Bolgers, Bracegirdles, Brockhouses, Goodbodies, Hornblowers và Proudfoots. Một số những người này chỉ có quan hệ trực tiếp xa lắc với Bilbo, và một số khác thì hầu như chẳng hề có mặt ở Hobbiton trước đây, khi họ sống ở những góc xa xôi ở Quận. Nhà Sackville-Bagginses cũng không bị quên lãng. Otho và bà vợ Lobelia của ông đã có mặt. Họ không thích Bilbo và ghét cay ghét đắng Frodo, những tám thiệp mời quá rục rĩ, viết bằng mực vàng khiến họ cảm thấy không thể nào từ chối được. Ngoài ra, người anh em họ của họ, Bilbo, đã là một chuyên gia ẩm thực từ nhiều năm nay và bàn tiệc của ông có uy tín rất cao.

Thế là tất cả một trăm bốn mươi bốn vị khách đều chờ đợi một bữa tiệc tuyệt vời; cho dù họ có vẻ sợ khiếp bài diễn văn sau bữa tối của ông chủ nhà (một món không thể tránh được). Ông có trách nhiệm kéo dài lê thê cái mà ông gọi là thơ, và đôi khi, sau vài cốc, lại bắt đầu bóng gió đến những cuộc phiêu lưu buồn cười của chuyến du hành bí ẩn của ông. Những vị khác đã không thất vọng: họ đã có một bữa tiệc rất tuyệt vời, đúng ra nó là một buổi giải trí mê mải: dỗi dào, thừa thãi, phong phú và kéo dài. Việc mua gom thức ăn gần như chẳng thu được gì trong những tuần tiếp theo khắp cả quận; nhưng khi việc cung cấp thực phẩm của Bilbo đã vét cạn kho dự trữ của phần lớn các kho hàng, hầm rượu và nhà kho hàng dậm quanh đó, thì điều này không còn là vấn đề lớn.

Sau bữa tiệc (đại loại thế) thì đến Bài Diễn Văn. Tuy nhiên phần lớn khách khứa bây giờ đã có được tâm trạng dung thứ, ở

một trạng thái vui vẻ mà họ gọi là "lấp đầy các góc." Họ nhâm nhi thứ đồ uống ưa thích của mình, nhấm nháp những món ăn ưa thích, và nỗi sợ hãi của họ đã bị quên lãng. Họ đã chuẩn bị để nghe tất cả mọi thứ, và để hoan hô ở mỗi lúc ngừng.

"Mọi người thân mến," Bilbo bắt đầu, đứng lên từ chỗ của mình. "Hãy nghe! Hãy nghe! Hãy nghe!" họ la lên, và tiếp tục lặp đi lặp lại thành một đoạn điệp khúc, có vẻ như chống lại việc làm theo lời đề nghị của chính họ. Bilbo rời khỏi chỗ của mình, đi tới đứng trên một cái ghế dưới một cái cây rục rờ. Ánh sáng của những cái đèn lồng toả xuống khuôn mặt rạng rỡ của ông, những cái nút vàng sáng lên trên cái áo lụa thêu của ông. Tất cả họ có thể thấy ông đang đứng, vung vẩy một tay trong không khí, tay kia nhét trong cái túi quần dài.

"Các bạn Bagginses và Boffins thân mến của tôi", ông lại bắt đầu; và các bạn Tookes và Brandybucks của tôi, và các bạn Grubbs, và Chubbs, và Burrowses, và Hornblowers, và Bolgers, Bracegirdles, Goodbodies, Brockhouses and Proudfoots."

"ProudFEET!" một người hobbit già la lên từ phía sau cái nhà rạp. Tên của ông ta, tất nhiên là Proudfoot, và rất có tiếng tăm; chân của ông rất lớn, rậm đầy lông lá một cách đặc biệt, và cả hai cái chân đó đang đều ở trên bàn.

"Proudfoots," Bilbo lặp lại, "Và cũng với những người bạn tốt Sackville-Bagginses của tôi mà tôi rất chào mừng họ cuối cùng cũng đã trở lại Bag End. Hôm nay là ngày sinh thứ một trăm mười một của tôi: Hôm nay tôi một trăm mười một tuổi!"

"Hurray! Hurray! Nhiều Niềm Vui Sẽ Trở Lại!" họ thét lên, và họ vỗ thành thịch vui vẻ trên những cái bàn. Bilbo đã làm rất tuyệt. Đó là cái mà họ thích: ngắn và rõ.

"Tôi hy vọng tất cả các vị đều hài lòng như tôi đây." Nhiều tiếng hoan hô long trời lở đất. Những tiếng thét Đúng (và Không). Những tiếng trumpet và tù và, kèn túi và sáo, và những nhạc cụ khác vang lên. Đó là, như đã nói, những món quà của bọn trẻ hobbit. Hàng trăm nhạc cụ âm ỉ đã được kéo ra. Phần lớn bọn chúng đều có khắc chữ DALE; vốn không được phổ biến trong

phần lớn người hobbit, nhưng họ đều đồng ý rằng chúng là những nhạc cụ tuyệt vời. Chúng là những nhạc cụ, nhỏ nhưng được chế tạo tuyệt hảo và phát ra những âm thanh say đắm. Thật sự ra, tại một góc của một số cô cậu Took và Brandybuck nhỏ, họ cho rằng Bác Bilbo đã nói xong (do ông đã nói gần như tất cả những gì cần thiết), nên chúng ứng khẩu luôn một bài hoà nhạc, và bắt đầu một giai điệu khiêu vũ vui vẻ. Thầy Everard Took và Cô Melilot Brandybuck đứng lên bàn với những cái chuông trong tai bắt đầu nhảy điệu Springle-ring: một điệu nhảy dễ thương, nhưng có phần sôi động.

Nhưng Bilbo chưa kết thúc. Tóm lấy một cái tù và từ một cậu trẻ hơn bên cạnh, ông thổi lên ba tiếng lớn. Những tiếng động ngưng bật. "Tôi sẽ không giữ các bạn lâu," ông nói. Những tiếng hoan hô vang âm lên. "Tôi đã gọi tất cả các bạn đến đây với một Mục Đích." Có điều gì đó trong cách nói của ông tạo nên một ấn tượng. Gần như tất cả đều im lặng, một vài người Took vênh tai lên. "Thật sự, có Ba Mục Đích! Trước tiên, để nói với các bạn rằng tôi vô cùng yêu mến tất cả các bạn, và một trăm mười một năm là một khoảng thời gian quá ngắn để sống giữa những người hobbit tuyệt vời và đáng kính trọng như vậy." Những tiếng hoan hô bộc phát vang rền.

"Thứ hai, là để mừng sinh nhật của tôi." Những tiếng hoan hô lại vang lên. "Tôi phải nên nói thế này: sinh nhật CỦA CHÚNG TÔI. Tất nhiên, vì đây cũng là sinh nhật của người thừa kế và cháu của tôi, Frodo. Nó đã đủ tuổi và hôm nay nó sẽ nhận quyền thừa kế của mình." Và người lớn vỗ tay chiếu lệ; và những người nhỏ thì hét vang "Frodo! Frodo! Anh Frodo dễ thương." Nhà Sackville-Bagginses quắc mắt cau kinh, tự hỏi cái chuyện "nhận quyền thừa kế của mình" có nghĩa là gì. "Hôm nay chúng ta có một trăm bốn mươi bốn người. Con số này được chọn để tương xứng với một con số đặc biệt: một Gross, nếu như tôi có thể dùng cách diễn đạt này." Không có lời hoan hô nào. Điều này quá kỳ lạ. Nhiều người trong số khách của ông, và đặc biệt là nhà Sackville-Bagginses, cảm thấy bị xúc phạm, họ cảm thấy chắc chắn là họ đã

được yêu cầu đến cho đủ số, giống như những món hàng trong một gói hàng. "Một Gross! Một sự diễn đạt khiếm nhã."

"Việc này cũng là, nếu như tôi có thể được cho phép được trở lại với lịch sử cổ đại, là dịp kỷ niệm ngày tôi đến trên những thùng rượu ở Esgaroth ở Hồ Dài; cho dù rõ ràng là ngày sinh của tôi đã làm trí nhớ tôi quên lãng đi trong dịp này. Tôi lúc ấy chỉ mới năm mươi một tuổi, và ở tuổi đó thì ngày sinh không quan trọng lắm. Tuy nhiên buổi tiệc lớn rất tráng lệ cho dù tôi đã lạnh cóng vào lúc đó, tôi còn nhớ sthế, và chỉ có thể nói là "Kám ơng kác pạn nhieu." Bây giờ thì tôi đã có thể lặp lại một cách chính xác: Cảm ơn các bạn nhiều vì đã đến chia vui tại bữa tiệc nhỏ của tôi." Sự im lặng vẫn dằng dai. Tất cả họ đều sợ rằng một bài hát hoặc một bài thơ nào đó sắp xảy ra đến nơi; và họ đã phát chán. Vì sao mà ông lại không ngừng lời để mọi người uống mừng sức khoẻ ông chứ? Nhưng Bilbo không hát hay ngâm thơ. Ông ngừng lại một lúc.

"Thứ bà và cuối cùng," ông nói, "Tôi muốn có một SỰ CÔNG BỐ." Ông nói những lời cuối cùng này lớn và đột ngột đến nỗi mọi người ngồi thẳng cả dậy. "Tôi rất tiếc phải công bố rằng - cho dù, như tôi đã nói, một trăm mười một năm là một quãng thời gian quá ngắn để sống giữa các vị - điều này là CHẤM DỨT. Tôi sẽ đi. Tôi sẽ rời khỏi đây NGAY BÂY GIỜ. TẠM BIỆT! "

Ông bước xuống và biến mất. Có một luồng sáng bùng lên, và tất cả những người khách đều loá mắt. Khi họ mở mắt ra thì không còn thấy Bilbo đâu nữa. Một trăm bốn mươi bốn hobbit sửng sốt ngồi phịch xuống mà không nói được gì. Ông Odo Proudfoot già nhấc chân khỏi bàn và nện xuống đất. Rồi một sự im lặng chết chóc diễn ra, cho đến khi, thành linh, sau nhiều hơi thở sâu, mỗi người Baggins, Boffin, Took, Brandybuck, Grubb, Chubb, Burrows, Bolger, Bracegirdle, Brockhouse, Goodbody, Hornblower, và Proudfoot đều bắt đầu nói cùng lúc.

Nói chung ai nấy đều đồng ý là trò đùa này chẳng hay ho gì, và cần thêm nhiều thức ăn và nước uống nữa để chữa cho khách khứa khỏi sốc và bực mình. "Ông ta điên rồi. Tôi luôn nói thế mà," đó là câu bình luận phổ biến nhất. Thậm chí cả những người Took

(với vài ngoại lệ) cũng nghĩ rằng hành vi của Bilbo thật lố bịch. Trong một lúc phần lớn mọi người ở đây đều cho rằng sự biến mất của ông không có gì hơn là một trò đùa nghịch kỳ quặc.

Nhưng ông Rory Brandybuck thì không chắc thế. Không có tuổi tác hay buổi tiệc lớn nào có thể che mờ được lý trí của ông, và ông nói với con dâu của mình, Esmeralda: "Trong chuyện này có cái gì ám muội, con ạ! Tôi tin là lão Baggins điên ấy sẽ lại ra đi lần nữa. Lão già ngớ ngẩn. Nhưng vì sao lại lo thế? Ông không mang thức ăn theo." Ông gọi Frodo thật lớn để kêu cậu mang rượu mạnh đi khắp nơi.

Frodo là người duy nhất vào lúc nó không nói gì. Cậu ngồi lặng lẽ bên cái ghế rộng của Bilbo một thoáng, lơ đãng sạch những lời gọi và những câu hỏi. Cậu đang tận hưởng trò đùa cho dù tất nhiên là cậu biết rõ sự thật. Cậu khó mà mà giữ cho mình đừng bật cười vào những người khách đang ngạc nhiên đầy phần nộ. Nhưng cùng lúc đó cậu cảm thấy rất khó chịu: cậu thỉnh thoảng nhận ra rằng mình rất yêu ông hobbit già dễ mến ấy. Phần lớn khách khứa đang ăn uống và thảo luận về sự kỳ quặc của Bilbo Baggins, trong quá khứ và trong hiện tại, nhưng nhà Sackville-Bagginses đã rời đi trong giận dữ. Frodo không muốn làm gì trong buổi tiệc nữa. Cậu nhận nhiều yêu cầu tiếp thêm rượu; rồi cậu đứng dậy và lặng lẽ uống cạn ly rượu của mình để chúc sức khỏe Bilbo, và đi ra khỏi lều rạp.

Còn về Bilbo Baggins, thậm chí trong khi ông đang đọc bài diễn văn của mình, ông đã lần ngón tay vào chiếc nhẫn vàng trong túi: chiếc nhẫn ma thuật mà ông đã giữ bí mật từ nhiều năm nay. Khi ông bước xuống thì ông xỏ nó vào ngón tay, và không người hobbit còn gặp lại ông ở Hobbiton nữa.

Ông lạnh lẽo đi về cái lều của mình, và đứng lặng một thoáng, lắng nghe với một nụ cười những tiếng ồn ào ở khu lều rạp và những âm thanh vui chơi ở những vùng khác trong vùng đất. Rồi ông đi tiếp. Ông cởi bộ quần áo ăn tiệc của mình ra, cuộn lại và bọc cái áo chèn lụa thêu trong khăn giấy. Rồi ông nhanh chóng mặc quần áo ngoài vào, siết chặt một cái thắt lưng da quanh hông. Ông

đeo một thanh gươm ngắn trong một cái bao kiếm da màu đen méo mó. Từ một cái ngăn kéo được khoá bốt đầy mùi băng phiến, ông lấy ra một cái áo khoác và mũ trùm cũ. Chúng đã được khoá lại trong đó như những món đồ rất quý giá, nhưng chúng được vá chằng chịt và ngả màu đến nỗi khó mà đoán được màu gốc của chúng: có thể chúng màu xanh lá cây đậm. Chúng có phần quá lớn so với ông. Rồi ông đi vào phòng học, rồi ông lấy từ trong một cái hộp lớn ra một gói lớn quần áo cũ, và một bản ghi bọc da; và thêm một cái phong bì lớn kền càng. Cuốn sách và đồng quần áo ông nhét trên đỉnh của một cái túi nặng gần đó, nó đã gần như đầy tràn. Ông nhét cái nhẫn vàng vào chiếc phong bì, cùng với cả sợi dây đeo nó, rồi niêm phong lại, và đề người nhận là Frodo. Đầu tiên ông đặt nó lên bệ lò sưởi, nhưng thành linh ông lấy nó ra và nhét vào túi. Ngay lúc đó cửa mở ra và Gandalf nhanh chóng đi vào. "Hullo!" Bilbo nói. "Tôi không biết là ông có xuất hiện hay không."

"Tôi rất vui khi thấy anh đã hiện hình," thầy phù thủy nói, ông ngồi xuống ghế, "tôi muốn gặp anh và nói vài lời cuối. Tôi cho rằng anh đã cảm thấy mọi thứ đã diễn ra thật hoàn hảo và theo đúng kế hoạch?"

"Vâng, đúng vậy," Bilbo nói. "Cho dù luồng sáng đó thật bất ngờ: nó làm tôi khá giật mình, không nói đến những người khác. Tôi nghĩ là ông đã tự bổ sung thêm phải không?"

"Đúng vậy. Ông đã rất khôn ngoan khi giữ bí mật về chiếc nhẫn ấy trong suốt những năm qua, và có vẻ như tôi cần phải giải thích cho khách khứa của anh đôi điều về sự biến mất của anh."

"Và sẽ làm chuyện đùa của tôi mất hay. Ông là một ông già lẳng xằng phá thói," Bilbo cười, "nhưng tôi vẫn cho rằng ông biết cần phải làm gì nhất, như thường lệ."

"Tôi sẽ làm - khi tôi biết rõ mọi chuyện. Nhưng tôi không cảm thấy chắc chắn về tất cả mọi chuyện này. Bây giờ thì nó đã đến điểm cuối. Anh đã có trò đùa của anh, và đã làm giật mình hoặc xúc phạm phần lớn bà con của mình, cho cả Quận một câu

chuyện để tán suốt chín ngày liền, học có thể là thêm chín mươi chín ngày nữa. Và anh còn làm gì nữa?"

"Còn, còn chứ. Tôi cảm thấy tôi cần một kỳ nghỉ lễ, một kỳ lễ thật dài, như tôi đã nói với ông trước đây. Có thể rằng đó là một kỳ lễ vĩnh viễn: tôi không cho rằng tôi sẽ trở lại. Thật ra, tôi không muốn định thế, và tôi đã chuẩn bị cả. Tôi đã già, Gandalf ạ. Tôi không trông chờ điều này, nhưng tôi bắt đầu cảm thấy nó trong tim mình. Đúng là bảo quản tốt!" ông khịt mũi. "Vì sao, tôi cảm thấy lơ mơ một cái gì đó bị kéo căng, ông hiểu tôi nói gì chứ: giống như bơ đã được phết lên quá nhiều bánh mì. Không thể thế. Tôi cần một sự thay đổi hoặc một cái gì đó."

Gandalf nhìn với vẻ tò mò và tiến gần lại ông. "Không, điều này có vẻ không đúng," ông nói trầm ngâm. "Không, sau hết tôi rằng kế hoạch của ông có thể là điều tốt nhất."

"Vâng, dù sao thì tôi cũng đã suy nghĩ rồi. Tôi muốn lại được thấy những ngọn núi, Gandalf ạ, những ngọn núi, và tìm một nơi nào đó tôi có thể an nghỉ. Trong yên bình và tĩnh lặng, không có những những người bà con tộc mạch vây quanh, và những chuỗi người bối rối dưới tiếng chuộg. Tôi có thể tìm thấy một nơi nào đó để viết cho xong cuốn sách của tôi. Tôi đã nghĩ đến một kết cục tuyệt vời cho nó: và ông ta đã sống vui vẻ mãi mãi sau khi những ngày của đời ông kết thúc."

Gandalf cười "Tôi hy vọng là ông ta sẽ vậy. Nhưng sẽ không có ai đọc cuốn sách ấy, tuy nhiên nó cũng kết thúc rồi."

"Ồ, có thể có chứ, khi năm tháng trôi qua. Frodo đã đọc nhiều phần rồi, những phần đã viết rồi. Ông sẽ để một mắt trông chừng Frodo chứ?"

"Ừ, cả hai mắt luôn, khi nào mà chúng có thời gian rảnh."

"Tất nhiên là nó sẽ đi với tôi nếu tôi yêu cầu. Đúng ra nó đã yêu cầu làm việc này một lần, ngay trước khi bắt đầu bữa tiệc. Nhưng nó không thật sự muốn đi. Tôi muốn thấy lạ miền đồng quê hoang dã trước khi chết, và thấy lại Rặng Núi; nhưng nó vẫn còn muốn ở lại Quận lăm, với những cánh rừng, dòng cỏ và những con

sông nhỏ. Nó sẽ cảm thấy thoải mái khi ở đây. Tôi đã để lại mọi thứ cho nó, tất nhiên là ngoại trừ một vài món đồ vật vĩnh. Tôi hy vọng là nó sẽ hạnh phúc, khi nó sử dụng chúng cho mình. Đây là lúc để nó làm chủ chính mình."

"Mọi thứ à?" Gandalf nói. "Và cả chiếc nhẫn nữa chứ? Ông đã đồng ý chuyện này rồi phải không?"

"À, ờ, vâng, tôi cho là thế," Bilbo lấp bắp.

"Nó ở đâu?"

"Trong một cái phong bì, nếu như ông phải biết," Bilbo nóng nảy trả lời. "Trên bệ lò sưởi. Ồ, không! Nó ở đây trong túi tôi này!" Ông ngập ngừng. "Bây giờ thì nó thành chuyện lạ rồi sao?" ông nhẹ nhàng nói với chính mình. "Sau hết, sao lại không chứ? Vì sao mà nó lại không nên ở đây chứ?"

Gandalf nhìn Bilbo với vẻ rất nghiêm khắc, mắt ông sáng lên. "Tôi nghĩ là, Bilbo ạ," ông khẽ nói, "tôi nên để nó lại. Ông không muốn sao?"

"À vâng - và không. Bây giờ thì đến lúc rồi, tôi không muốn mang nó theo nữa, tôi có thể nói thế. Và tôi không thật sự thấy vì sao tôi nên làm thế. Vì sao ông muốn tôi làm thế?" ông hỏi, sự hiếu kỳ tràn ngập trong giọng ông. Nó đầy vẻ nghi ngờ và bực mình. "Ông luôn luôn quấy rầy tôi về cái nhẫn; nhưng ông không bao giờ quan tâm đến những thứ khác mà tôi đã có trong chuyến hành trình của tôi."

"Không, nhưng tôi phải quấy rầy anh," Gandalf nói. "Tôi muốn sự thật. Nó rất quan trọng. Những chiếc nhẫn ma thuật là - vâng, ma thuật; chúng rất hiếm và rất kỳ lạ. Tôi đặc biệt quan tâm một cách chuyên nghiệp đến chiếc nhẫn của anh, anh có thể nói vậy; và đến giờ vẫn thế. Tôi nên biết nó ở đâu, nếu ông lại ra đi lần nữa. Và tôi cũng nghĩ là anh đã giữ nó đủ lâu. Anh không cần nó nữa. Bilbo, trừ phi là tôi rất sai lầm."

Bilbo đỏ mặt, và mắt ông ánh lên tia giận dữ. Khuôn mặt của ông trở nên đanh lại. "Vì sao không chứ?" ông la lên. "Và việc gì

đến ông, dù sao đi nữa, để biết tôi làm gì với đồ vật của tôi? Nó là của tôi. Tôi tìm thấy nó. Nó đã đến với tôi."

"Vâng, vâng," Gandalf nói. "Nhưng không cần phải giận dữ như thế."

"Nếu tôi giận như thế thì đó là lỗi của ông," Bilbo nói. "Đó là của tôi, tôi nói với ông. Của tôi. Báu vật của tôi. Phải, báu vật của tôi."

Khuôn mặt của thầy phù thủy vẫn nghiêm nghị và trầm lắng, và chỉ có một ánh rất nhỏ trong đôi mắt sâu của ông cho thấy là ông giật mình và thật sự lo lắng. "Nó đã được gọi như thế từ trước đó," ông nói, "nhưng không phải bởi ông."

"Nhưng bây giờ thì tôi nói điều đó. Và vì sao không chứ? Thậm chí cả Gollum cũng nói như vậy một lần rồi. Nhưng giờ nó không thuộc về hắn nữa, mà là của tôi. Và tôi sẽ giữ nó. Tôi nói thế đấy."

Gandalf đứng dậy. Ông nói rất cứng rắn. "Anh sẽ là một tên ngốc nếu anh làm thế, Bilbo," ông nói. "Anh nên tỏ ra thông minh hơn với mỗi lời nói của mình. Nó không sẽ ở với anh lâu nữa. Hãy để nó đi! Rồi anh có thể tự mình đi được, và sẽ tự do."

"Tôi sẽ làm như tôi lựa chọn và đi như tôi thích," Bilbo nói với vẻ bướng bỉnh.

"Nào, nào, anh hobbit thân mến của tôi!" Gandalf nói. "Trong suốt cuộc đời dài của ông chúng ta đã là bạn bè, và anh có nợ vài điều. Đến đây nào! Hãy làm điều mà anh đã hứa: đưa nó cho ra!:"

"Được, nếu ông muốn chiếc nhẫn của tôi cho chính ông, thì hãy nói thế!" Bilbo la lên. "Nhưng ông sẽ không có nó đâu. Tôi sẽ không rời báu vật của mình, tôi nói với ông thế đấy," Tay ông hạ xuống cán thanh gươm nhỏ của mình.

Mắt Gandalf loé lên. "Bây giờ thì đến phiên tôi để sớm giận dữ," ông nói, "Nếu anh còn nói như vậy lần nữa, thì tôi sẽ giận dữ đấy. Và ông sẽ thấy Gandalf Xám lột mặt nạ đấy." Ông bước về phía ông hobbit, và ông có vẻ như cao lên và đầy đe dọa bóng của ông phủ đầy căn phòng nhỏ.

Bilbo lùi lại tường, ông thở mạnh, tay ông giữ chặt túi. Họ đứng đối mặt nhau một lúc, và không khí trong phòng đầy căng thẳng. Mắt Gandalf vẫn nhìn trừng xuống ông hobbit. Tay ông buông dần, và ông bắt đầu run lên.

"Tôi không biết là chuyện gì đã xảy ra với ông, Gandalf," ông nói. "Trước đây ông chưa bao giờ như thế này cả. Tất cả chuyện này là gì? Chẳng lẽ nó không phải là của tôi? Tôi đã tìm thấy nó, và Gollum đã giết được tôi, nếu như tôi không giữ nó. Tôi không phải là một tên trộm, dù hẳn nói gì thì nói."

"Tôi không bao giờ gọi anh như thế cả," Gandalf trả lời. "Và tôi cũng không phải là một người như vậy. Tôi không định cướp của anh, mà định giúp anh. Tôi muốn anh tin tôi, như anh vẫn thường thế." Ông quay đi, và bóng tối tan đi. Ông có vẻ như thu nhỏ lại thành một ông già tóc bạc, lưng còng và run rẩy.

Bilbo đưa tay lên mắt. "Tôi xin lỗi," ông nói. "Nhưng tôi cảm thấy rất lạ. Nhưng tôi sẽ khuây khoả khi không còn bị nó quấy rầy nữa. Gần đây nó vẫn thường xuất hiện trong tâm trí tôi. Đôi khi tôi cảm thấy nó giống như một con mắt đang nhìn về phía tôi. Và tôi vẫn luôn muốn đeo nó vào và biến mất, ông biết không; hoặc tự hỏi là nó có an toàn không và tháo nó ra để tin chắc vào điều này. Tôi không biết vì sao. Và tôi cảm thấy không thể nào định thần được."

"Vậy thì hãy tin tôi," Gandalf nói, "Điều này sẽ giúp anh định thần. Hãy đi và để nó lại. Đừng giữ nó nữa. Hãy đưa nó cho Frodo, và tôi sẽ trông chừng nó."

Bilbo đứng một lúc trong căng thẳng và lưỡng lự. Rồi ông thở dài. "Được thôi," ông nói với một nỗ lực. "Tôi sẽ làm thế." Và rồi ông nhún vai, và mỉm cười với vẻ ảo não. "Sau hết thì đây vẫn là mục đích của buổi tiệc, thật sự thế: đưa tặng thật nhiều quà tặng sinh nhật, và có vẻ như đưa nó ra cùng lúc này thì dễ hơn. Cuối cùng thì nó cũng không dễ hơn chút nào, nhưng nếu lãng phí hết tất cả những sự chuẩn bị của tôi thì thật không hay. Nó sẽ làm trò vui mất hứng."

"Thật sự nó sẽ lấy đi điều hay duy nhất mà tôi thấy trong chuyện này," Gandalf nói.

"Được lắm," Bilbo nói, "nó sẽ ở lại cùng với Frodo mãi về sau." ông thở một hơi thở sâu. "Và bây giờ tôi phải thật sự bắt đầu thôi, nếu không sẽ có ai đó bắt gặp tôi. Tôi đã nói tạm biệt, và tôi không thể nào chịu đựng được làm lại tất cả những chuyện đó một lần nữa." Ông nhặt cái túi lên và đi về phía cửa.

"Anh vẫn còn cái nhẫn trong túi," thầy phù thủy nói. "Được, tôi sẽ làm vậy!" Bilbo la lên. "Với bản chúc thư và tất cả các giấy tờ khác nữa. Tốt hơn là ông nên lấy nó và đưa nó cho tôi. Cách đó sẽ là an toàn nhất."

"Không, đừng đưa chiếc nhẫn cho tôi," Gandalf nói. "Đặt nó lên lò sưởi thôi. Ở đấy cũng đủ an toàn cho nó rồi, cho đến khi Frodo đến. Tôi sẽ đợi nó."

Bilbo đưa cái phong bì ra, và nhưng khi ông vừa định đặt nó bên cái đồng hồ, thì tay ông giật trở lại, và cái túi rơi xuống nền đất. Trước khi ông kịp nhặt nó lên, thì thầy phù thủy đã bước đến, tóm lấy nó và đặt nó vào chỗ. Một cơn giận dữ lại nhanh chóng lướt qua khuôn mặt của ông hobbit. Thành linh ông lại trở nên thư giãn và bật cười. "Được lắm, thế đấy," ông nói. "Bây giờ thì tôi đi!"

Họ đi ra tiền sảnh. Bilbo chọn cây gậy ưa thích nhất trên giá; rồi ông huýt sáo. Ba người lùn đi ra từ những căn phòng khế, nơi họ đang bận rộn.

"Mọi thứ đã sẵn sàng rồi chứ?" Bilbo hỏi. "Mọi thứ đã được đóng gói và dán nhãn rồi chứ?"

"Rồi," họ trả lời.

"Được lắm, vậy thì bắt đầu thôi!" ông bước ra cửa trước.

Đó là một đêm quang quẻ, bầu trời đen lốm đốm những vì sao. Ông nhìn lên, hít thở không khí. "Vui thật! Được đi trở lại thật vui, đi trên Con Đường với những người lùn! Đó là cái mà tôi đã trông ngóng hàng bao nhiêu năm nay! Tạm biệt!" ông nói, nhìn về ngôi nhà cũ của mình và cúi chào về phía cửa. "Tạm biệt, Gandalf!"

"Tạm biệt, vào lúc này thôi, Bilbo. Hãy bảo trọng! Anh đã đủ già, và có thể là đủ khôn ngoan!"

"Bảo trọng! Tôi không cần. Ông đừng lo cho tôi! Bây giờ tôi cảm thấy hạnh phúc như mọi khi, tôi tin chắc thế. Nhưng thời gian đến. Cuối cùng thì tôi cũng đang được cướp đi đôi chân của mình," ông nói thêm, và rồi với một giọng trầm, như thể nói với chính mình, ông hát nhẹ nhàng trong đêm:

*Đường dài dẫn đến tận đâu
Dẫn xuống tận cửa bắt đầu tại đây
Đường xa dãi ánh mây bay
Tôi lại rong ruổi vượt băng mây ngàn
Chân dòn muôn dặm quan san
Tìm con đường lớn cắt ngang lối mình
Biết bao nẻo, biết bao tình
Bao giờ trọn cuộc đường trình ai hay*

Ông ngừng lời và im lặng một thoáng. Rồi không nói thêm lời nào, ông quay đi khỏi vùng ánh sáng và âm thanh vọng đến từ những khu đất trại, ba người bạn đồng hành đi theo ông vòng vào trong vườn và đi xuống con đường dốc dài thoải thoải. Ông nhảy qua vùng đất thấp trong vùng bờ gấu ở cuối đường, rồi đi vào vùng cỏ, băng vào vùng bóng tối nơi gió đang xào xạc đùa trên cỏ.

Gandalf vẫn đứng nhìn theo một lúc lâu vào vùng tối.

"Tạm biệt, Bilbo thân mến - cho đến lần gặp sau của chúng ta!" ông nhẹ nhàng nói và đi trở lại vào cửa.

Liền sau đó Frodo đi vào, và thấy ông đang ngồi trong bóng tối, suy nghĩ trầm mặc. "Ông ấy đã đi rồi à?" anh hỏi.

"Phải," Gandalf trả lời, "cuối cùng thì ông ấy đã đi rồi."

"Ước gì - tôi muốn nói là, đến chiều này tôi vẫn còn hy vọng rằng đó chỉ là một trò đùa," Frodo nói. "Nhưng từ tận đáy tim mình, tôi biết rằng ông ấy thật sự muốn đi. Ông ấy vẫn thường

đưa về những chuyện nghiêm trọng. Ước gì tôi có thể trở lại sớm hơn, chỉ để thấy ông ấy ra đi."

"Tôi thật sự nghĩ rằng ông ấy thích ra đi trong lặng lẽ vào lúc cuối," Gandalf nói. "Đừng quá lo lắng. Ông ấy sẽ ổn thôi - vào lúc này. Ông ấy có để lại một cái túi cho cậu. Nó đây!"

Frodo cầm lấy cái phong bì trên bệ lò sưởi, và nhìn chăm chăm vào nó, nhưng không mở ra.

"Cậu sẽ thấy chúc thư của ông ấy cùng với những giấy tờ khác trong ấy, tôi nghĩ vậy," thầy phù thủy nói. "Bây giờ cậu đã là chủ nhân của vùng Bag End. Và hơn nữa, tôi rất thích điều này, cậu sẽ tìm thấy một chiếc nhẫn vàng."

"Chiếc nhẫn vàng!" Frodo la lên. "Ông ấy đã để lại nó cho tôi? Tôi tự hỏi vì sao. Nó có thể vẫn còn hữu dụng."

"Có thể thế, có thể không," Gandalf nói. "Tôi không nên dùng nó, nếu tôi là cậu. Nhưng hãy cất nó cẩn thận, và giữ nó an toàn! Bây giờ tôi sẽ đi ngủ."

Và người chủ nhân của Bag End Frodo cảm thấy rằng việc chào tạm biệt khách khứa là bốn phần đau khổ của mình. Những lời đồn đại về những sự kiện kỳ lạ lúc này đã lan khắp cả khu đất, nhưng Frodo chỉ có thể nói rằng "không nghi ngờ gì nữa, đến sáng thì mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi." Khoảng nửa đêm thì những chuyến xe ngựa đến để đón những vị khách quan trọng. Từng người một, họ rời đi, cảm thấy no nê những rất không thoả mãn. Nhưng đã sắp đặt trước, những người dọn vườn đến, dỡ bỏ những thứ được tình cờ bỏ lại bằng những cái xe cút kít.

Đêm dài chậm chạp trôi qua. Mặt trời ló dạng. Những người hobbit thức dậy khá trễ. Buổi sáng trôi qua. Mọi người đến và bắt đầu (theo yêu cầu) dọn đi những lều rạp và bàn ghế, dao mổ, chai, đĩa và những cái đèn lồng, những bụi hoa trong hộp, và những mẫu giấy và báo vụn, những cái túi bỏ quên, găng và khăn tay, và những món ăn chưa dùng (rất ít). Rồi một số lượng lớn người khác đến (mà không có yêu cầu): những người Bagginses, Boffins, Bolgers, và Tookes, và những người khách khác sống hoặc ở

gần đó. Đến giữa trưa, khi thậm chí những người ăn no căng cả bụng đã đói trở lại, thì vẫn còn một đám đông lớn ở Bag End, không được mời nhưng không phải là không được chờ đợi.

Frodo đang chờ ở ngưỡng cửa, tươi cười, nhưng trông có vẻ mệt mỏi và lo lắng. Anh chào mừng tất cả những người đến hỏi, nhưng anh không nói gì nhiều hơn trước. Câu trả lời của anh với tất cả mọi thắc mắc chỉ đơn giản là như thế này: "Ngài Bilbo Baggins đã đi khỏi; theo như những gì tôi biết." Anh mời một số khách mời vào trong, vì Bilbo có thể đại những "thông điệp" cho họ.

Bên trong phòng đã có một đống lớn những gói quà được phân loại và những món đồ gia dụng nhỏ. Mỗi món đều có buộc một cái nhãn. Có nhiều tấm nhãn như thế này:

Dành cho ADELARD TOOK, dành cho CHÍNH ÔNG, từ Bilbo, - được gắn trên một câu dù. Trước đó Adelard đã thường mang đi nhiều cây dù không được dán nhãn.

Dành cho DORA BAGGINS, để tưởng nhớ những công việc tương xứng TỪ LÂU, cùng với sự yêu thương của Bilbo - được gắn trên một cái thùng rác đựng giấy vụn. Dora là chị của của Drôg và là người phụ nữ già nhất còn sống có quan hệ bà con với Bilbo và Frodo; bà đã chín mươi chín tuổi, và đã viết hàng ram giấy đầy những lời khuyên hữu ích hơn nửa thế kỷ nay.

Dành cho MILO BURROWS, hy vọng là nó hữu dụng, từ B.B., trên một cây viết vàng và một bình mực. Milo vốn chẳng bao giờ trả lời thư từ.

Dành cho công việc của ANGELICA, từ Bác Bilbo, trên một cái gương lồi tròn. Cô là một Baggins trẻ, và đã quá quan tâm đến khuôn mặt xinh đẹp của mình.

Dành cho bộ sưu tập của HUGO BRACEGIRDLE, từ một nhà cung cấp, trên một cái kệ sách (rỗng). Hygo là một người chuyên đi mượn sách, và ít khi chịu trả chúng.

Dành cho LOBELIA SACKVILLE-BAGGINS, như là một MÓN QUÀ, trên một bao muống bạc. Bilbo tin rằng bà đã lấy khá

nhiều muống của ông, khi ông đi xa trong chuyến viễn du lần trước. Lobelia cũng biết rõ điều này. Khi bà đến vào lúc trễ hơn trong ngày, bà hiểu ngay, nhưng bà vẫn cứ lấy những cái muống như thường.

Đây chỉ mới là một sự lựa chọn trong số những món quà được gom lại đây. Nơi cư trú của Bilbo lại đầy tiếng huyên náo với những món đồ đã gắn bó với cuộc đời dài của ông. Đó là một xu hướng huyên náo thường thấy ở những cái hố hobbit, trong đó phong tục phân phát nhiều món quà sinh nhật chịu trách nhiệm chủ yếu. Tất nhiên không phải là những món quà sinh nhật lúc nào cũng mới, cũng có vài món mathom đã dùng rồi nhưng quen được xoay vòng lại trong quận; nhưng Bilbo thì luôn tặng quà mới, và giữ lại những gì ông đã nhận. Cái hố cũ của ông bây giờ đã được dọn khá quang quẻ.

Mỗi món quà khác nhau đều được dán nhãn do đích thân Bilbo ghi lên, và nhiều cái có chủ đích riêng, một số cái để đùa. Nhưng, tất nhiên là, phần lớn mọi thứ đều được tặng đến những nơi chúng được mong muốn và chào đón. Những hobbit nghèo nhất, đặc biệt là những ai ở Dãy Bagshot, nhận những món quà rất hậu. Ông Gaffer Gamgee già nhận hai túi khoai tây lớn, một cái mai, một cái áo len, và một cái chai thuốc mỡ lớn để bôi khớp. Ông Rory Brandybuck già, để đáp lại tấm lòng hiếu khách của ông, đã nhận được một tá chai Winyard Cũ: một loại rượu mạnh đỏ ở vùng Soufarthing, và bây giờ thì chúng đã khá ngon, vì chúng được chôn bởi cha của Bilbo. Rory khá biết ơn Bilbo, và đã bầu ông làm một người tuyệt diệu ngay sau chai đầu tiên.

Vẫn còn nhiều thứ còn lại cho Frodo. Và, tất nhiên, tất cả các món châu báu chính, cũng như sách, tranh ảnh, và ê hề đồ nội thất, đã được để lại cho anh. Tuy nhiên, không có dấu hiệu nào của tiền bạc hay nữ trang cả: ông Bilbo không cho anh một penny hay một hạt xoàn thuỷ tinh nào cả.

Vào trưa đó thì Frodo đã trải qua một khoảng thời gian khôn khổ. Một lời đồn tầm bậy rằng ngôi nhà sẽ được phát không đã lan đi rất nhanh; và một đám đông những người vô công rồi nghề đã

nhanh chóng tụ tập lại đây mà không thể giải tán đi được. Những tấm nhãn bị gỡ ra và lẫn lộn, người ta cãi nhau âm ỉ. Một số người thử trao đổi và chia chác ngay trong tiền sảnh; và những người khác thì giành giật nhau những món đồ vật không được dán nhãn, hoặc là những thứ gì có vẻ như không ai mong muốn hoặc trông chừng. Còn đường dẫn đến cổng đã đầy lô đầy lốc những xe cút kít hay xe đẩy tay.

Giữa lúc đó thì một đám Sackville-Bagginses lại kéo đến. Frodo đã đi ngủ một lúc và giao cho bạn của anh là Merry Brandybuck trông chừng mọi thứ. Khi Othy lớn tiếng đòi gặp Frodo, Merry đã cúi chào lịch sự. "Cậu ta bị mệt," anh nói. "Cậu ta đang ngủ."

"Anh muốn nói là đang trốn chứ gì?" Lobelia nói. "Dù sao thì chúng tôi cũng muốn gặp anh ta và chúng ta muốn nói là gặp anh ta. Hãy đi nói với anh ta như thế!"

Merry để họ đẩy một lúc, và họ có thời gian để phát hiện ra phần quà là những cái muống của mình. Điều này không làm cho tâm trạng của họ được cải thiện. Cuối cùng thì họ tràn vào phòng nghiên cứu. Frodo đang ngồi trên bàn với hàng đồng giấy tờ trước mặt. Anh có vẻ rất mệt - nếu như phải gặp nhà Sackville-Bagginses với bất kỳ giá nào; và anh đứng dậy, với tiếng cái gì đó sột soạt trong túi. Nhưng anh vẫn nói chuyện khá lịch sự.

Nhà Sackville-Bagginses tỏ ra khá hung hãn. Họ bắt đầu bằng cách đặt những giá thật khuyến mãi (như giữa bạn bè với nhau) về những món đồ có giá trị và không được dán nhãn. Khi Frodo nói rằng chỉ có những món đồ nào được Bilbo đặc biệt chỉ dẫn trước mới được cho đi, thì họ nói rằng cả chuyện này thật là ám muội.

"Với tôi thì chỉ có một chuyện rõ ràng," Otho nói, "rằng anh đang làm việc này quá tốt. Tôi nhất định phải xem được bản chúc thư."

Otho đúng ra là người thừa kế của Bilbo, nếu như Frodo không được nhận làm con nuôi. Ông đọc bản di chúc cẩn thận và khịt mũi. Không may cho ông, bản di chúc viết rất rõ ràng và

chuẩn xác (theo như luật của dân hobbit, nó đòi hỏi phải có bảy chữ ký khác nhau của các nhân chứng bằng mực đỏ).

"Lại thất bại!" ông nói với vợ. "Và sau khi chờ đợi suốt sáu mươi năm. Những cái muỗng? Lừa bịp!" Ông búng ngón tay dưới mũi Frodo và ngồi xuống. Nhưng Lobelia không dễ dàng bỏ cuộc. Và sau đó khi Frodo ra khỏi phòng nghiên cứu để xem mọi chuyện diễn ra thế nào thì thấy bà ta vẫn ở đó, đang lục lạo mọi xó xỉnh và gõ lên nền nhà. Anh hộ tống bà ta ra khỏi nhà, sau khi làm dịu bà ta bằng nhiều món đồ nhỏ (nhưng khá là có giá trị) có vẻ như đã rơi vào trong ô của bà ta. Khuôn mặt của bà ta nhìn như thể bà đang vật lộn để suy nghĩ ra một lời chia tay thật chua xót, nhưng tất cả những gì bà có thể nói, khi quay đi trên ngưỡng cửa, là:

"Cậu sẽ hối tiếc đấy, cậu trai trẻ! Vì sao mà cậu cũng không đi luôn đi? Cậu không thuộc về nơi này; cậu không phải là một Baggins - cậu - cậu là một Brandybuck!"

"Cậu có nghe không, Merry? Đó là một lời sỉ nhục đó, nếu cậu cho là thế," Frodo nói khi anh đóng sầm cửa lại trước mặt bà ta.

"Đó là một lời ca tụng," Merry Brandybuck nói, "và điều đó, tất nhiên, cũng không đúng."

Rồi họ đi vòng quanh lều, và đuổi ra ba cậu nhóc hobbit (hai Boffins và một Bolger) đang đục lỗ trên những bức tường ở một trong những hầm rượu. Frodo cũng có một cuộc ẩu đả với cậu trẻ Sancho Proudfoot (cháu của ông Odo Proudfoot già), người đang bắt đầu đào xới trong một cái phòng ăn lớn hơn, chỗ mà cậu nghĩ là có một tiếng vang. Truyền thuyết về vàng của Bilbo làm dấy lên cả tò mò và hy vọng; vì vàng truyền thuyết (có được một cách bí ẩn, nếu không phải là phi pháp), như mọi người đều biết, thuộc về ai tìm thấy nó, trừ phi việc tìm kiếm bị cắt ngang.

Sau khi đánh bại Sancho và tống cổ hắn ra, Frodo ngồi phịch xuống một cái ghế trong tiền sảnh. "Đã đến lúc để đóng cửa hàng Merry ạ," anh nói. "Khoá cửa lại, và đừng mở cho bất kỳ ai vào hôm nay nữa, thậm chí cho dù họ có mang đến gỗ phá thành đến." Rồi anh đi tự phục hồi mình bằng một tách trà muộn màng.

Anh vừa nặng nhọc ngồi xuống thì một tiếng gõ nhẹ vang lên nơi cửa trước.

"Có khả năng lại là Lobelia," anh nghĩ, "Hẳn là bà ta lại nghĩ ra một cái gì đó thật là khó chịu, và quay lại để nói điều đó. Điều này có thể đợi được."

Anh tiếp tục với trà của mình. Tiếng gõ cửa lặp lại, lớn hơn, nhưng anh không chú ý. Thành linh cái đầu của thầy phù thủy hiện ra bên cửa sổ.

"Nếu mà cậu không cho ta vào, Frodo ạ, ta sẽ phá tung cái cửa ra khỏi căn lều của cậu và tổng nó văng tuốt qua khỏi đồi," ông nói.

"Ông Gandalf a! Đợi nửa phút!" Frodo kêu lên, chạy ào ra khỏi phòng đến cửa. "Mời vào! Mời vào! Cháu cứ nghĩ là bà Lobelia!"

"Thế thì ta tha thứ cho cậu. Nhưng ta vừa thấy bà ta, cười tên một con ngựa lùn phóng đến Bywater với một khuôn mặt khiến cho sữa mới cũng phải phát đông lại."

"Bà ta gần như đã làm đông cháu luôn rồi. Nói thật chứ cháu gần như định thử dùng cái nhẫn của bác Bilbo rồi. Cháu cứ muốn biến mất đi cho xong."

"Đừng có làm thế!" Gandalf nói, ngồi xuống. "Hãy cẩn thận với cái nhẫn đó, Frodo ạ! Thật ra, nó chính là một trong những chuyện khiến ta phải quay lại đây để nói một lời cuối."

"Vâng, là gì thế ạ?"

"Cậu đã biết gì rồi?"

"Chỉ những gì bác Bilbo nói với cháu. Cháu đã nghe chuyện của bác ấy: làm sao mà bác ấy tìm được nó, và bác ấy dùng nó như thế nào: cháu muốn nói là trong cuộc hành trình của bác ấy."

"Câu chuyện nào, ta muốn biết," Gandalf nói.

"Ồ, không phải là về những người lùn và ghi lại vào cuốn sách của bác ấy," Frodo nói. "Bác ấy nói rằng ông cứ quấy rầy bác ấy cho đến bác ấy nói với ông rằng cháu cũng nên biết. Không có gì

bí mật giữa chúng ta, Frodo ạ," bác ấy nói, "nhưng chuyện này sẽ không đi xa hơn. Dù sao thì nó cũng là chuyện của bác."

"Hay đấy," Gandalf nói, "Ồ, thế cậu nghĩ sao về tất cả?"

"Nếu như ông muốn nói là đã phát minh ra tất cả về một "quà tặng", ờ, thì cháu nghĩ câu chuyện thật đúng hơn, và cháu không thấy là việc thay đổi tất cả có tác dụng gì. Dù sao thì không có vẻ gì là Bilbo làm vậy; và cháu nghĩ rằng nó có vẻ lạ lùng."

"Ta cũng vậy. Những những chuyện lạ có thể xảy ra cho những người có những kho báu như vậy - nếu họ dùng chúng. Hãy để nó khuyến cáo cậu rằng phải rất cẩn thận với nó. Nó có thể có những quyền lực khác hơn là chỉ làm cho cậu biến mất khi cậu muốn."

"Cháu không hiểu," Frodo nói.

"Ta cũng vậy," thầy phù thủy nói. "Ta chỉ đơn giản là bắt đầu tự hỏi về chiếc nhẫn, đặc biệt là từ đêm qua. Không cần phải lo. Nhưng nếu cậu chịu nghe lời khuyên của ta thì cậu nên dùng nó thật ít thôi, hoặc hoàn toàn không dùng càng tốt. Ít nhất thì ta cũng xin cậu được dùng nó trong bất kỳ trường hợp nào có thể khiến người ta nói đến hoặc gây ra nghi ngờ. Ta nói lại lần nữa: giữ nó an toàn, và giữ nó bí mật!"

"Ông bí ẩn quá! Ông sợ gì thế?"

"Ta không chắc lắm, nên ta sẽ ko nói gì thêm. Ta chỉ có thể nói với cậu điều gì đó khi ta quay lại. Ta sẽ đi ngay: nên đây sẽ là lời tạm biệt cho lúc này." Ông đứng dậy.

"Ngay à!" Frodo kêu lên. "Sao thế, cháu nghĩ là ông sẽ ở lại đây ít nhất là một tuần chứ. Cháu đang mong được ông giúp đây."

"Ta đã định thế - nhưng ta đã đổi ý. Ta có thể phải đi một thời gian; nhưng ta sẽ quay lại gặp cậu, ngay khi có thể. Hãy đợi ta khi cậu thấy ta! Ta sẽ đến trong lặng lẽ. Ta sẽ không thường đến Quận một cách công khai nữa. Ta thấy rằng ta đã trở nên không được nhiều người ưa chuộng. Họ nói là ta là một kẻ gây rối và làm xáo trộn sự yên bình. Một số người thật sự đã buộc tội ta đã khuyến khích Bilbo bỏ đi, hoặc còn tệ hơn. Nếu cậu muốn biết, thì

họ cho rằng chỉ có một khoảng cách nhỏ giữa ta và cậu để có được tài sản của ông ta."

"Một số người!" Frodo la lên. "Ông muốn nói đến Otho và Lobelia. Thật là kinh tởm! Tôi sẽ cho họ cả Bag End và tất cả mọi thứ khác, nếu như tôi có thể khiến bác Bilbo quay về và được đi suốt cả đất nước với bác ấy. Tôi yêu vùng Quận này. Nhưng hình như tôi cũng bắt đầu mong ước là được ra đi. Tôi tự hỏi là không biết mình có còn được gặp ông ấy nữa không."

"Ta cũng vậy," Gandalf nói. "Và ta còn tự hỏi nhiều thứ khác. Bây giờ thì tạm biệt! Hãy trông chừng chính mình! Hãy nhớ đến ta, đặc biệt là những lúc ít có khả năng nhất! Tạm biệt!"

Frodo thấy ông đi ra cửa. Ông vẫy tay lần cuối, và sải đi với những bước chân đáng ngạc nhiên; nhưng Frodo nghĩ là thầy phù thủy già trông có vẻ hơi còng xuống một cách kỳ lạ, như thể ông đang mang một vật rất nặng. Buổi chiều đã tàn, và bóng chiếc áo khoác của ông nhanh chóng tan biến vào bóng hoàng hôn. Frodo sẽ không gặp lại ông trong một lúc lâu.

CHƯƠNG 2

BÓNG TỐI CỦA QUÁ KHỨ

Những lời xì xào vẫn chưa tắt hẳn sau chín hoặc chín mười chín ngày tiếp theo. Sự biến mất lần thứ hai của ngài Bilbo Baggins được thảo luận trong khắp Hobbiton, và thật sự là trong tất cả vùng Quận, suốt một năm lẻ một ngày liền, và còn được nhớ nhiều hơn thế. Nó trở thành một loại câu chuyện bên bếp lửa của những hobbit trẻ; và cuối cùng ông Baggins Điên, người đã biến mất trong một tiếng vang và một ánh chớp và xuất hiện trở lại với những cái túi đầy châu báu và vàng, đã trở thành một nhân vật dành riêng cho truyền thuyết và còn sống mãi sau đó khi các sự kiện thật đã bị quên lãng.

Nhưng trong lúc đó, ý kiến chung trong khắp vùng lân cận là Bilbo, người đã luôn có vẻ dở hơi, cuối cùng đã hoá điên, và đã chạy vào vùng Xanh. Không nghi ngờ gì nữa, tại nơi đó ông đã ngã vào một cái vũng hay một con sông và đã có một kết cục bi kịch, tuy khó mà nói là không đúng lúc. Trách nhiệm của việc này được đổ lên Gandalf.

"Chỉ cần lão phù thủy phải gió ấy để cho cậu Frodo trẻ ở yên một mình, thì có thể cậu ta đã yên ổn và phát triển những ý thức hobbit của mình," họ nói. Và tất cả đã thấy là thầy phù thủy đã để cho Frodo ở yên một mình, anh đã yên ổn, nhưng sự phát triển của những ý thức hobbit vẫn chẳng thấy rõ. Thật sự thì anh bắt đầu gánh lấy danh tiếng kỳ quái của Bilbo. Anh từ chối không mặc đồ tang; và đến năm sau thì anh tổ chức một buổi tiệc mừng sinh nhật lần thứ một trăm mười hai của Bilbo, mà anh gọi là tiệc Trăm Sức Nặng. Nhưng nó không có tiếng vang lớn, với hai mươi khách được mời và ê hề rượu thịt khiến thức ăn tay chảy như tuyết và đồ uống tuôn xuống như mưa, như dân hobbit vẫn nói.

Một số người khá sốc; nhưng Frodo vẫn cứ giữ nguyên tập quán tổ chức Tiệc Sinh Nhật cho Bilbo mỗi năm cho đến khi họ quen với điều này. Anh nói rằng anh không nghĩ là Bilbo đã chết. Khi họ hỏi: "Vậy thì ông ta ở đâu?" thì anh chỉ nhún vai.

Anh sống một mình, như Bilbo trước đây; nhưng anh có nhiều bạn bè, đặc biệt là những cô cậu hobbit trẻ (phần lớn đều là hậu duệ của Già Took) những người khi còn nhỏ đã rất thích Bilbo và thường xuyên ra vào Bag End. Folco Boffin và Fredegar Bolger là hai trong số họ; nhưng những người bạn thân nhất của anh là Peregrin Took (thường được gọi là Pippin) và Merry Brandybuck (tên thật của anh là Meriadoc, nhưng ít có ai nhớ đến). Frodo thường rảo khắp cả Quận với họ, nhưng anh thường đi lang thang một mình hơn, và trước sự sợ hãi của những kẻ nhạ cảm đôi khi anh lại đi bộ trên những ngọn đồi và những cánh rừng cách xa nhà dưới ánh sáng của các vì sao. Merry và Pippin nghi ngờ rằng thỉnh thoảng anh lại đến thăm những người elves như Bilbo vẫn thường làm.

Rồi thời gian trôi đi, mọi người bắt đầu chú ý rằng Frodo đã tỏ ra những dấu hiệu của một sự "bảo quản" tốt: vẻ ngoài của anh vẫn giữ cái vẻ trắng kiêu và tràn đầy sinh lực của một hobbit chỉ vừa ra khỏi tuổi tweens. "Một số kẻ luôn gặp may," họ nói; nhưng cho đến khi Frodo gần đến cái tuổi năm mươi điềm đậm thì họ bắt đầu nghĩ rằng chuyện này thật là kỳ quái.

Bản thân Frodo, sau cảm giác sống ban đầu khi thấy rằng mình chính là chủ nhân và là ngài Baggins của Bag End thì cảm thấy khá hài lòng. Trong vài năm ông tỏ ra khá hạnh phúc và không lo gì nhiều lắm đến tương lai. Nhưng phần phân nửa mà chính ông cũng không biết bên trong ông hối tiếc rằng ông đã không ra đi với Bilbo ngày càng lớn mạnh. Ông thấy mình thỉnh thoảng lại đi lang thang, đặc biệt là trong mùa thu, đến những vùng đất hoang dã, và những cái cảnh tượng kỳ lạ của những ngọn núi mà ông chưa bao giờ trông thấy cứ hiện ra trong giấc mơ của ông. Ông bắt đầu nói với chính mình: "Có thể là một ngày nào đó chính tôi sẽ vượt qua Sông." Về chuyện này thì phần nửa kia trong tâm trí ông luôn trả lời: "Chưa đến lúc."

Mọi việc cứ diễn ra như thế, cho đến khi những năm đầu bốn của ông trôi nhanh, và sinh nhật lần thứ năm mươi của ông đã đến gần: năm mươi là một con số là ông cảm thấy có phần quan trọng (hay đáng ngại); dù sao thì đó cũng là cái tuổi mà cuộc viễn du đã thành linh đồ ập xuống Bilbo. Frodo bắt đầu cảm thấy mất ngủ, và những con đường cũ có vẻ như lại có nhiều người lui tới. Ông nhìn lên những cái bản đồ, và tự hỏi rằng những gì nằm sau ranh giới của chúng: phần lớn những cái bản đồ được làm trong Quận chỉ cho thấy những khoảng trống nằm sau ranh giới của chúng. Ông lang thang xa hơn ngoài đồng và thường đi một mình; và Merry với những bạn bè khác của ông quan sát ông với vẻ lo lắng. Ông thường được thấy đang đi và nói chuyện với những khách du lịch lúc này đang bắt đầu xuất hiện trong Quận.

Có những tiếng đồn về những chuyện lạ đang xảy ra ở thế giới bên ngoài; và khi mà Gandalf đã chẳng hề xuất hiện hay gửi đến bất kỳ thông điệp gì trong suốt nhiều năm, thì Frodo thu thập tất cả những tin tức nào mà ông có thể có được. Những người Elves, thỉnh thoảng lại đi đến Quận, bây giờ có thể được thấy đang băng qua vùng phía tây qua những cánh rừng trong buổi chiều tối, băng qua mà không quay trở lại; nhưng họ đang rời khỏi Giữa Đất và không quan tâm gì đến những rắc rối của nó nữa. Tuy nhiên, những người lùn xuất hiện trên đường với một số lượng bất thường. Con Đường Đông Tây cổ đại qua Quận và tận cùng tại Những Bến Cảng Xám luôn được dùng bởi những người lùn trên đường khai thác những hầm mỏ của họ ở Rặng Núi Xanh. Họ là nguồn cung cấp tin chủ yếu của ông hobbit về những vùng đất xa - nếu họ muốn điều đó: như một cái luật rằng những người lùn nói ít và các hobbit không hỏi gì thêm. Nhưng bây giờ thì Frodo thường gặp những người lùn lạ ở những đất nước xa xôi đang tìm chỗ trốn tránh ở phía Tây. Họ đang gặp rắc rối, và một số nói thì thầm về Kẻ Thù và Vùng Đất Mordor.

Những người hobbit chỉ biết đến những cái tên này trong truyền thuyết về quá khứ tối tăm, như một bóng đen trên cái nền ký ức của họ; nhưng nó rất đáng ngại và đầy lo lắng. Có vẻ như những quyền lực ma quỷ ở Mirkwood đang lan ra đã bị quét đi bởi

Hội Đồng Trắng đã xuất hiện trở lại với nhiều sức mạnh hơn ở dinh lũy cũ ở Mordor. Người ta nói Ngọn Tháp Đen Tối đang được xây dựng lại. Từ đó sức mạnh sẽ lan đi xa và rộng, và chiến tranh đang lan xa phía đông và nam, sự sợ hãi đang lớn dần. Quân số Orc đang được nhân lên trở lại trong các ngọn núi. Quân Troll đang lan rộng, chúng không còn là những tên khờ ngốc, mà trở nên xảo nguyệt và được vũ trang bởi những vũ khí khủng khiếp. Và có những lời thì thầm ám chỉ đến những sinh vật còn khủng khiếp hơn những loài trên, nhưng chúng không có tên.

Tất nhiên là rất ít những chuyện này đến được tai của những hobbit bình thường.

Nhưng thậm chí người điếc và thường ở nhà nhất cũng đã bắt đầu nghe thấy những câu chuyện kỳ lạ; và những người ai mà công việc buôn bán đưa họ ra khỏi biên giới đã thấy những chuyện lạ. Một cuộc thảo luận đã diễn ra ở Rừng Xanh tại Bywater, vào một buổi chiều xuân khi Frodo đã năm mươi tuổi, cho thấy rằng những lời đồn đại đã được nghe thấy thậm chí tại ngay giữa trái tim bình an của Quận, cho dù phần lớn hobbit vẫn còn cười về chuyện này. Sam Gamgee đang ngồi ở một góc bên ánh lửa, đối diện với ông là Ted Sandyman, con trai của người chủ cối xay, và một số hobbit quê mùa khác nhau đang lắng nghe họ nói chuyện.

"Chắc chắn là những ngày này các cậu đang nghe những chuyện kỳ lạ," Sam nói.

"Ah," Ted nói, "cậu cũng thế, nếu cậu chuyện lắng nghe. Nhưng mình có thể nghe những câu chuyện truyền bên bếp lửa và những câu chuyện trẻ con ở nhà, nếu mình muốn thế."

"Chắc chắn là cậu có thể làm thế," Sam trả đũa, "và mình dám nói rằng có nhiều sự thật trong chúng hơn là cậu tưởng. Dù sao thì ai đã là người phát minh ra những chuyện đó? Hãy nói đến những con rồng nào."

"Không, cảm ơn," Ted nói. "Mình không làm thế đâu. Mình đã nghe đến chúng khi mình còn nhỏ, nhưng lúc này thì không hơi đâu mà tin vào chúng. Chỉ có một con Rồng ở Bywater thôi, và đó là con Rừng Xanh," ông nói, khiến mọi người bật cười.

"Được thôi," Sam nói, cười với những người còn lại. "Nhưng còn về những người Rừng, những người khổng lồ, những người mà cậu có thể gọi ấy? Họ kể là những người này còn lớn hơn cả cái cây mọc ngay sau Đồng Bắc vẫn còn được thấy cách đây không lâu ấy."

"Họ là ai?"

"Người anh họ Hal của mình chẳng hạn. Anh ấy là việc cho ngài Boffin ở Overhill và đã đi lên Northfarthing để đi săn. Anh ấy đã thấy một người số họ."

"Anh ta có thể nói thế. Anh Hal của cậu luôn nói là anh đã thấy những chuyện này chuyện kia, và có thể là anh thấy những thứ chẳng hề có ở đó."

"Nhưng cái người được thấy đó lớn như một cây đu, và đang đi, một bước sải của hần dài đến bảy yard, như thế nó chỉ là một ich thôi."

"Thế thì tôi cá là nó không phải là một inch. Cái mà anh ta thấy là một cây đu, chắc chắn là thế."

"Nhưng hần đang đi, tôi nói với cậu thế đấy; và không có một cây đu nào ở vùng Đồng Bắc cả,"

"Và do đó Hal không thể thấy được cái gì cả," Ted nói. Một số người cười phá lên và vỗ tay: thính giả có vẻ như nghĩ rằng Ted đã thắng.

"Cũng thế thôi," Sam nói, "cậu không thể ngăn cản những người khác ngoài Halfast của chúng tôi nhìn thấy những kẻ kỳ lạ đang băng ngang Quận - băng ngang nó, cậu nhớ lấy: có nhiều kẻ quay lưng về phía đường biên. Đường Biên chưa bao giờ lại bận rộn đến thế."

"Và tôi được nghe nói rằng những người Elves đang đi về phía Tây. Họ nói rằng họ đang đi về phía cảng, đi ra sau Những Ngọn Tháp Trắng," Sam vẫy tay áng chừng: bản thân ông hay bất kỳ nào trong bọn họ đều không biết được từ đây ra Biển bao xa, qua những ngọn tháp cũ nằm sau đường biên phía tây của Quận. Nhưng có một truyền thuyết cổ nói rằng có Những Bến Cảng Xám

nằm ở ngoài đó, thỉnh thoảng những con tàu của người elves lại đến đó, và không bao giờ trở lại.

"Họ lái tàu đi, lái tàu đi, lái tàu ra Biển, đi về phía Tây và rồi bỏ chúng ta," Sam nói, giọng nửa như hát, lắc đầu buồn bã và trịnh trọng. Nhưng Ted phá lên cười.

"Ồ, chẳng có gì mới cả, nếu như cậu cứ tin vào ba cái chuyện cũ. Và tôi không thấy có vấn đề gì với tôi và cậu cả. Cứ để họ đưa thuyền đi! Nhưng tôi bảo đảm là cậu sẽ không thấy họ làm điều đó, hay bất kỳ ai trong Quận này cũng thế."

"À, tôi không biết," Sam nói một cách trầm ngâm. Ông tin là ông đã một lần thấy được một người Elf ở trong rừng, và vẫn hy vọng một ngày nào đó được thấy nhiều hơn. Trong tất cả những truyền thuyết ông đã từng nghe trong những năm trước đây những mẩu chuyện kể và những câu chuyện được nhớ mang mang về những người Elves như những người hobbit đã biết, và chúng ăn sâu vào ông. "Có một số người, thậm chí ở những nơi này, biết đến những Người Trong Sạch và có tin tức của họ," ông nói. "Ông Baggins lúc này đang ở đây, là nơi tôi đang làm việc. Ông ta nói với tôi rằng họ đang ra khơi và ông ta biết khá nhiều về những người Elves. Và ông Bilbo còn biết nhiều hơn nữa: tôi đã nói chuyện với ông khá nhiều lần khi tôi còn là một đứa trẻ."

"Ồ, cả hai bọn họ đều dở hơi," Ted nói, "Chỉ ít ra thì ông Bilbo già ấy đã dở hơi, và Frodo thì đang ở hơi. Nếu như đó là nơi mà cậu lấy tin tức, thì cậu sẽ chẳng bao giờ muốn đi dưới ánh trăng nữa. Nào, các bạn, tôi đi về nhà đây. Chúc sức khỏe!" ông uống cạn món nước của mình và âm ỉ đi ra.

Sam ngồi im lặng và không nói gì thêm. Ông có một ý tưởng hay và đang nghĩ về nó. Về một chuyện, đang có nhiều thứ phải làm ở vườn Bag End và ông sẽ có một ngày bận rộn vào ngày mai, nếu như thời tiết tốt. Cỏ đang mọc nhanh. Nhưng trong tâm trí Sam còn nhiều thứ hơn là chỉ có chuyện làm vườn. Sau một lúc ông thở dài, đứng dậy và bỏ đi.

Lúc này đang là đầu tháng Tư và bầu trời rất quang quẻ sau một cơn mưa lớn. Mặt trời đã lặn, và một buổi chiều lạnh lẽ mờ ảo

đang lặng lẽ chuyển vào màn đêm. Ông đi bộ về nhà dưới những ngôi sao sớm đang băng qua Hobbiton và hướng lên Đồi, huyết sáo nhẹ nhàng và trầm ngâm.

Đó chính là lúc Gandalf xuất hiện trở lại sau một thời gian dài vắng mặt. Ông vắng mặt suốt ba năm sau Bữa Tiệc. Rồi ông đến thăm Frodo một lúc ngắn, và sau khi quan sát mọi thứ ông lại ra đi. Trong vài năm tiếp theo ông xuất hiện khá thường xuyên, đến một cách bất ngờ sau lúc hoàng hôn, và ra đi mà không thông báo gì trước bình minh. Ông không nói gì về công chuyện và những chuyến hành trình của mình, và có vẻ như rất thích thú với những mẩu tin nhỏ về sức khỏe và công việc của Frodo.

Rồi thình lình quá trình thăm viếng của ông bị ngưng bật. Đã chín năm kể từ lúc Frodo còn thấy hay nghe về Gandalf, và ông bắt đầu nghĩ rằng thầy phù thủy sẽ không trở lại và không còn hứng thú gì với các hobbit nữa. Nhưng một buổi chiều nọ, khi Sam đang đi về nhà và ánh sáng đang mờ dần, thì tiếng gõ quen thuộc trên cửa sổ phòng nghiên cứu lại vang lên.

Frodo chào đón người bạn già với sự ngạc nhiên và một sự vui mừng tột độ. Họ chăm chú ngắm nhìn nhau.

"À, khỏe hả?" Gandalf nói. "Cậu trông vẫn thế, Frodo ạ!"

"Ông cũng vậy," Frodo trả lời, nhưng ông thầm nghĩ rằng Gandalf trông có vẻ già và tiều tụy hơn. Ông đòi thầy phù thủy cho biết những tin tức về mình và về thế giới rộng lớn, và họ nhanh chóng say sưa nói chuyện, rồi họ ngồi lại khá khuya trong đêm.

Sáng hôm sau, sau bữa sáng trễ, thầy phù thủy ngồi với Frodo bên cánh cửa sổ mở rộng trong phòng nghiên cứu. Một ánh lửa sáng chiếu trên lò sưởi, nhưng mặt trời thì ấm nóng, gió đang thổi từ phía Nam. Mọi thứ trông có vẻ mới mẻ, và một màu xanh mới của mùa Xuân đang phủ lên những cánh đồng và trên đỉnh các thân cây.

Gandalf đang nghĩ đến mùa xuân, gần tám mươi năm trước, khi mà Bilbo đã chạy ra khỏi Bag End mà không có một chiếc khăn tay. Tóc của ông có thể bạc hơn lúc ấy, râu và mày ông có thể

dài hơn, và khuôn mặt hơn có nhiều nếp nhăn với sự cẩn trọng và khôn ngoan hơn; nhưng mắt ông vẫn sáng như bao giờ, và ông hút thuốc và thả ra những vòng khói với cùng vẻ sinh lực và vui vẻ như xưa.

Ông đang hút thuốc trong im lặng, vì Frodo vẫn lặng lẽ ngồi im, chìm sâu trong suy nghĩ. Thậm chí trong ánh sáng của buổi sáng ông vẫn cảm thấy cái bóng đen trong tin tức mà Gandalf mang đến. Cuối cùng ông phá tan sự im lặng.

"Đêm qua ông đã bắt đầu nói với cháu về những chuyện lạ về cái nhẫn của cháu, ông Gandalf," ông nói. "Và rồi thì ông ngừng lời, bởi vì có những chuyện tốt nhất nên đợi đến sáng. Ông có nghĩ là ông nên kết thúc câu chuyện vào lúc này không? Ông nói rằng chiếc nhẫn là nguy hiểm, nguy hiểm hơn cháu đoán nhiều. Theo nghĩa nào?"

"Theo rất nhiều nghĩa," thầy phù thủy trả lời. "Nó có nhiều sức mạnh hơn những gì ta từng dám nghĩ vào lúc đầu, nhiều sức mạnh đến nỗi cuối cùng nó sẽ tuyệt đối xâm chiếm bất kỳ ai thuộc vào những giống nòi trần tục sở hữu nó. Nó sẽ sở hữu lại người đó. Ở Eregion vào nhiều năm trước đã có nhiều chiếc nhẫn Elves được làm ra, những chiếc nhẫn ma thuật như cậu gọi chúng, và chúng, tất nhiên, có nhiều loại khác nhau: một số thì có nhiều quyền lực hơn và một số thì ít hơn. Những chiếc nhẫn nhỏ hơn chỉ là những thử nghiệm chế tác cho đến khi nó hoàn toàn phát triển đầy đủ, và với những người thợ rèn Elves thì đó chỉ là những món đồ vật - song với ta thì chúng vẫn rất nguy hiểm cho thế gian. Nhưng Những Chiếc Nhẫn Vĩ Đại, Những Chiếc Nhẫn Quyền Lực, thì chúng rất hiếm ác.

"Một người trần, Frodo ạ, nếu giữ một trong Những Chiếc Nhẫn Vĩ Đại, sẽ không chết, mà người đó sẽ không lớn lên hoặc có thêm sự sống nào nữa, anh ta chỉ đơn giản là tiếp tục, cho đến khi cuối cùng mỗi phút đều là một sự mệt mỏi. Và nếu anh ta thường xuyên dùng chiếc Nhẫn để làm cho mình tàng hình, anh ta sẽ phai tàn: anh ta trở nên vô hình vĩnh viễn, và đi trong hoàn hôn dưới con mắt của quyền lực hắc ám đang điều khiển Những Chiếc

Nhẫn. Phải, sớm hay muộn - sau nay, nếu anh ta trở nên khoẻ hay mạnh - trong cái nghĩa là để bắt đầu với nó, nhưng cả sức mạnh lẫn mục đích tốt lành sẽ không tồn tại dài lâu - sớm hay muộn gì rồi quyền lực hắc ám cũng sẽ nuốt chửng anh ta."

"Kinh khủng quá!" Frodo nói. Rồi một khoảng im lặng khác kéo dài. Âm thanh của Sam Gamgee đang cắt cỏ vang lên từ phía vườn.

"Ông biết chuyện này từ bao lâu rồi?" cuối cùng Frodo hỏi. "Và bác Bilbo được bao nhiêu?"

"Bilbo không biết gì nhiều hơn những điều anh ta nói với cậu, ta chắc thế," Gandalf nói. "Anh ta hẳn là không bao giờ cho cậu biết những điều mà anh ta nghĩ là nguy hiểm, cho dù ta đã hứa là sẽ trông chừng cậu. Anh ta nghĩ rằng chiếc nhẫn rất đẹp, rất hữu dụng khi cần; và nếu có điều gì đó không đúng hoặc kỳ lạ, là chỉ vì chính chuyện ấy thôi. Anh ta nói rằng nó đang "phát triển trong tâm trí anh ta," và anh ta đang luôn lo về nó; nhưng anh ta không chút nghi ngờ rằng chính bản thân chiếc nhẫn đang gây ra chuyện ấy. Cho dù anh ta thấy rằng đây là chuyện cần phải quan tâm, hình như nó không lúc nào có cùng kích cỡ hoặc trọng lượng, nó co lại lại hoặc dẫn ra một cách kỳ lạ, và có thể thỉnh thoảng rời ra khỏi ngón tay khi nó được đeo rất chặt."

"Phải, bác ấy có cảnh báo cháu điều ấy trong bức thư cuối cùng của bác ấy," Frodo nói, "nên cháu đã giữ nó trên một sợi dây chuyền."

"Khôn ngoan lắm," Gandalf nói. "Nhưng suốt cả cuộc đời dài của mình, Bilbo không bao giờ kết nối nó với chiếc nhẫn. Anh ta dành hết mọi công trạng cho mình, và anh ta rất tự hào với nó. Cho dù anh ta vẫn bất an và không thoải mái. Anh ta nói nó mảnh và vươn ra. Một dấu hiệu cho thấy chiếc nhẫn đang nắm lấy quyền điều khiển."

"Ông đã biết chuyện này từ bao lâu?" Frodo hỏi lại.

"Biết à?" Gandalf nói. "Ta đã biết nhiều thứ mà chỉ có Sự Thông Thái biết, Frodo ạ. Nhưng nếu cậu hỏi "biết về chiếc nhẫn

này," à, thì ta vẫn không biết, có thể nói thế. Đây là một cuộc kiểm tra cuối cùng. Nhưng ta không nghi ngờ gì về điều dự đoán của ta.

"Khi nào thì ta bắt đầu đoán?" ông nói, trầm ngâm, lục lọi lại trong trí nhớ. "Để ta xem - đó là trong một năm mà Hội Đồng Trắng đầy được quyền lực hắc ám ra khỏi Mirkwood, ngay trước Trận Chiến Của Năm Lực Lượng, và Bilbo tìm thấy chiếc nhẫn. Rồi một bóng đen phủ xuống tim ta, cho dù ta không biết ta sợ cái gì. Ta thường tự hỏi làm cách nào mà Gollum có được Chiếc Nhẫn Vĩ Đại, rõ ràng như vậy, ít nhất đó là những ý nghĩ rõ ràng đầu tiên. Rồi ta nghe câu chuyện kỳ lạ của Bilbo về việc làm cách nào anh ta "thắng" được nó, và ta không thể tin được. Khi ta cuối cùng cũng rút ra được sự thật từ anh ta, ta thấy ngay là anh đang cố gắng khẳng định chủ quyền đối với chiếc nhẫn mà không bị nghi ngờ. Rất giống như Gollum với món "quà sinh nhật" của hắn. Những lời nói dối ấy rất giống nhau đối với ta. Rõ ràng là chiếc nhẫn ấy có một sức mạnh độc hại và tác động đến chủ của nó ngay tức khắc. Ta thường nói với Bilbo rằng những chiếc nhẫn như thế tốt nhất là đừng dùng đến; nhưng anh ta bực bội về chuyện này và mau chóng trở nên giận dữ. Ta không thể làm gì nhiều được. Ta không thể lấy nó khỏi anh ta mà không gây ra nhiều tổn hại, và dù sao thì ta cũng không có quyền làm điều đó. Ta chỉ có thể quan sát và chờ đợi. Ta có thể tham khảo lời khuyên của Saruman Trắng, nhưng có cái gì đó luôn giục ta quay lại."

"Ông ấy là ai?" Frodo hỏi. "Cháu chưa bao giờ nghe về ông ta trước đây."

"Không thể không," Gandalf trả lời. "Những người hobbit đang, hoặc đã không là mối quan tâm của ông ta. Nhưng ông ta rất vĩ đại giữa Sự Thông Thái. Ông là thủ lĩnh trong thứ bậc của bọn ta và là lãnh đạo của Hội Đồng. Kiến thức của ông rất sâu thâm, nhưng sự kiêu hãnh của ông ta cũng tăng lên cùng với nó, và bất kỳ sự can thiệp nào cũng làm ông ta cảm thấy khó chịu. Truyền thuyết và những cái nhẫn của người Elves, lớn và nhỏ, là lãnh vực của ông ta. Ông ta đã nghiên cứu khá nhiều, là tìm kiếm những bí mật đã thất truyền của chúng, nhưng khi vấn đề Những Cái Nhẫn được thảo luận tại Hội Đồng, tất cả những gì ông ấy nói

với chúng ta về truyền thuyết về cái nhẫn của ông ta ngược lại với những gì mà ta sợ. Và thế là sự nghi ngờ của ta đã ngủ yên - nhưng không dễ dàng gì. Ta vẫn quan sát và chờ đợi.

"Và tất cả đã có vẻ khá ổn với Bilbo. Và năm tháng trôi qua. Vâng, chúng trôi qua, mà dường như chúng chẳng hề chạm gì vào anh ta. Anh ta chẳng tỏ ra một dấu hiệu gì của tuổi già. Thế là bóng tối lại phủ lên ta. Nhưng ta tự nói với chính mình: "Sau hết thì thì anh ta cũng thuộc về một gia đình trường thọ ở đằng phía mẹ anh ta. Chưa đến lúc. Đợi!"

"Và thế là ta đợi. Cho đến cái đêm khi mà anh ta rời khỏi nhà. Anh ta nói và làm những chuyện khiến cho lòng ta tràn ngập nỗi sợ hãi mà không một lời nào của Saruman có thể làm dịu đi được. Cuối cùng ta cũng biết có cái gì đó tối tăm và khủng khiếp đang xảy ra. Và ta đã dùng phần lớn những năm tháng kể từ đó để tìm ra sự thật của nó."

"Không có những tác hại nào chứ, thưa ông?" Frodo lo lắng nói. "Bác ấy sẽ ổn chứ? Sẽ có thể yên nghỉ chứ, cháu muốn nói thế?"

"Lúc này thì anh ta cảm thấy khá hơn," Gandalf nói. "Nhưng chỉ có một Quyền lực thế giới này biết tất cả về những Chiếc Nhẫn và công dụng của chúng; và như ta biết thì không có Quyền lực nào trên thế giới biết về những người hobbit. Giữa Những Người Thông Thái thì ta là người duy nhất biết về thế giới hobbit: đó là một nhánh kiến thức mờ mịt, nhưng đầy những điều ngạc nhiên. Họ có thể mềm như bơ, nhưng đôi khi lại cứng rắn như những gốc cây già. Ta nghĩ là người hobbit có khả năng kháng cự là Những Chiếc Nhẫn lâu hơn phần lớn Những Người Thông Thái có thể tin. Ta không nghĩ là cậu cần phải lo lắng cho Bilbo."

"Tất nhiên là anh ta đã sở hữu chiếc nhẫn trong suốt nhiều năm, và dùng nó, nên cần phải mất một thời gian lâu để loại bỏ hết những ảnh hưởng của nó - trước khi anh ta có thể thấy nó một cách an toàn trở lại. Mặc khác, anh ta có thể sống hàng năm, khá hạnh phúc: anh ta chỉ ngừng lại khi tách ra khỏi nó. Cuối cùng thì anh ta cũng đã dứt bỏ được nó: đây là một điểm quan trọng.

Không, ta không lo về Bilbo thân yêu nữa, khi anh ta đã giải quyết được chuyện này. Ta chỉ cảm thấy có trách nhiệm với cậu thôi.

"Kể từ khi Bilbo ra đi ta rất quan tâm đến cậu, và về những hobbit duyên dáng, lối bịch và không thể tự lo được này. Sẽ có một tai hoạ bùng nổ trên thế giới, nếu như Quyền Lực Hắc Ám tràn ngập vùng Quận này; thì tất cả những người Bolgers, Hornblowers, Boffins, Bracegirdles tử tế, dễ thương và ngu ngốc ấy, cùng với những người còn lại, không kể đến những người Bagginses lối lẳng kia, sẽ trở thành nô lệ."

Frodo rùng mình. "Nhưng vì sao lại thế?" ông hỏi. "Và vì sao hắn lại muốn những nô lệ như vậy."

"Nói thật với cậu," Gandalf trả lời, "ta tin rằng cho đến nay, cho đến nay, cậu chú ý - hắn đã hoàn toàn giám sát sự tồn tại của những hobbit. Cậu nên cảm thấy biết ơn. Nhưng sự an toàn của các vị đã qua rồi. Hắn không cần các vị - hắn có nhiều người hầu hữu dụng hơn - nhưng hắn sẽ không lại quên các vị đi đâu. Việc những người hobbit trở thành những nô lệ đau khổ sẽ khiến hắn hài lòng hơn việc những người hobbit được vui vẻ và tự do. Đó là một chuyện hiểm độc và để báo thù."

"Báo thù ư?" Frodo nói. "Báo thù chuyện gì? Cháu vẫn không hiểu tất cả những chuyện này liên quan gì đến Bilbo và cháu, và chiếc nhẫn của bọn cháu."

"Mọi thứ đều liên quan cả," Gandalf nói, "Cậu vẫn chưa biết đến toàn bộ tai hoạ thật sự; nhưng rồi cậu sẽ biết. Bản thân ta không chắc lắm về nó khi ta ở đây lần cuối; nhưng thời gian sẽ nói tất cả. Hay đưa ta chiếc nhẫn một lúc."

Frodo lấy nó ra khỏi cái túi có khoá, nơi nó được móc trong một sợi dây chuyền đeo bên thắt lưng của ông. Ông tháo nó ra và chậm chạp đưa nó cho thầy phù thuỷ. Nó có như như thành linh trở nên rất nặng, như thể cả nó và cả Frodo đều muốn kháng cự lại khi Gandalf chạm vào nó.

Gandalf cầm nó lên. Nó có vẻ như làm bằng vàng nguyên chất và đặc. "Anh có thể thấy bất kỳ dấu hiệu nào chạm trên nó không?" ông hỏi.

"Không," Frodo nói. "Không có. Nó hoàn toàn trơn, và nó chưa hề có một vết trầy hay mòn nào."

"Được, vậy thì hãy nhìn!" Trước sự ngạc nhiên và buồn khổ của Frodo thầy phù thủy đột ngột ném nó và giữa cái góc sáng rực của bếp lửa. Frodo kêu lên một tiếng và mò mẫm tìm cái kẹp; nhưng Gandalf kéo ông lại.

"Đợi!" thầy phù thủy nói bằng một giọng ra lệnh, liếc thật nhanh sang Frodo dưới đôi mày rậm của mình.

Không có sự thay đổi gì xảy ra cho chiếc nhẫn. Sau một lúc, Gandalf đứng dậy, đóng cánh cửa chớp bên ngoài cửa sổ, và kéo màn lại. Căn phòng trở nên tối tăm và lặng lẽ, cho dù tiếng kéo lách cách của Sam, bây giờ đang ở gần bên cửa sổ, vẫn có thể nghe lờ mờ từ phía vườn. Thầy phù thủy đứng nhìn vào đống lửa một lúc, rồi ông cúi xuống, lấy chiếc nhẫn ra khỏi lò sưởi bằng cái kẹp, và lại nhặt nó lên ngay. Frodo há hốc mồm.

"Nó khá lạnh," Gandalf nói, "Cầm lấy này!" Frodo nhận nó giữa lòng bàn tay hơi nắm lại: nó có vẻ như trở nên dày hơn và nặng hơn bao giờ hết.

"Đưa nó lên!" Gandalf nói. "Và nhìn lại gần xem nào!"

Khi Frodo làm thế, thì bây giờ ông đã có thể nhìn thấy năm đường vạch, mịn hơn những ngòi viết mịn nhất, chạy dọc quanh chiếc nhẫn, cả ở mặt ngoài và mặt trong: những vạch lửa có vẻ như đang tạo thành những chữ cái của một văn bản nào đó. Chúng sáng rực lên, nhưng có vẻ xa vắng, như thể chúng chiếu lên từ một nơi sâu thẳm.

"Cháu không thể đọc những chữ lạ lùng này," Frodo nói bằng một giọng run run.

"Không," Gandalf nói, "nhưng ta thì có thể. Đó là những chữ của người elves, một lối viết cổ đại, nhưng là ngôn ngữ Mordor, là

thứ mà ta sẽ tuyệt đối không dùng ở đây. Nhưng trong Ngôn Ngữ Chung thì nó là thế này, gần như vậy"

Chiếc Nhãn Số Một thống trị tất cả chúng, Chiếc Nhãn Số Một tìm kiếm chúng,

Chiếc Nhãn Số Một sẽ mang tất cả chúng lại với nhau và bóng tối sẽ kết nối chúng.

Đó chỉ là hai dòng của bài thơ cổ được biết từ lâu của người Elves:

Ba Chiếc Nhãn dành cho vua Elves dưới bầu trời

Bảy chiếc dành cho Chúa Tể Người lùn trong những lâu đài đá

Chín chiếc dành cho Con người Trần Thế bị nguyên phải chết

Một chiếc dành cho Chúa Tể Hắc Ám trên chiếc ngai hắc ám của ngài

Trên Lãnh Địa của Mordor nơi Bóng Tối chảy dài

Một Chiếc Nhãn thống trị tất cả chúng, Một Chiếc Nhãn tìm kiếm chúng,

Một Chiếc Nhãn sẽ mang tất cả chúng lại với nhau và bóng tối sẽ kết nối chúng.

Trên Lãnh Địa của Mordor nơi Bóng Tối chảy dài

Ông ngừng lại, và chậm chạp nói với một giọng sâu lắng: "Đây chính là chiếc nhãn Chủ Nhân, Chiếc Nhãn Số Một điều khiển tất cả bọn chúng. Đây chính là Chiếc Nhãn Số Một mà hắn đã mất nhiều năm trước, làm cho quyền lực của hắn bị suy giảm trầm trọng. Hắn rất muốn nó - nhưng hắn phải không được có được nó."

Frodo ngồi im mà không nghĩ được gì. Nỗi sợ hãi có vẻ như đang vươn dài cánh tay khổng lồ của nó, như một đám mây đen vươn lên từ phía Đông và trùm lên để nuốt chửng ông.

"Chiếc nhãn này!" ông lắp bắp. "Sao, sao mà nói lại đến với tôi chứ?"

"A!" Gandalf nói. "Đó là một câu chuyện dài. Sự bắt đầu nằm lại trong những Năm Đen Tối, mà bây giờ chỉ còn ba bậc thầy hiểu biết là còn nhớ. Nếu như ta nói lại với cậu tất cả những chuyện này thì chúng ta sẽ ngồi ở đây cho đến khi Mùa Xuân bắt đầu chuyển qua Mùa Đông."

"Nhưng đêm qua ta đã nói với cậu về Sauron Vĩ Đại, Chúa Tể Hắc Ám. Những lời đồn mà cậu nghe thấy là đúng: hắn thật sự đã trỗi dậy và rời khỏi nơi ở của hắn ở Mirkwood và trở về với thành lũy cổ đại của hắn tại Ngọn Tháp Bóng Tối ở Mordor. Thậm chí những người hobbit các vị cũng đã nghe thấy về cái tên này, giống như một vùng tối phủ trên đường biên của các câu chuyện cổ. Luôn luôn sau một lần bị đánh bại và nghỉ ngơi, Bóng tối lại hiện hình và lớn mạnh trở lại.

"Cháu ước gì nó không cần phải xảy ra vào thời của cháu," Frodo nói.

"Ta cũng vậy," Gandalf nói, "và tất cả những ai đã từng thấy thời điểm ấy. Nhưng họ không thể quyết định được. Tất cả những gì chúng ta phải quyết định là làm những gì mà thời gian có thể cho chúng ta. Và đã làm rồi, Frodo, thời của chúng ta bắt đầu có vẻ khá đen tối. Kẻ Thù đang nhanh chóng trở nên rất mạnh mẽ. Những kế hoạch của hắn chưa chín mùi, ta nghĩ vậy, nhưng chúng đang chín mùi. Chúng ta sẽ vất vả với nó. Chúng ta nên vất vả với nó, thậm chí khi không có cái cơ hội kinh khủng này.

"Kẻ Thù vẫn còn đang thiếu một thứ để cho hắn sức mạnh và kiến thức để có thể đè bẹp mọi sự kháng cự, bẻ gãy những sự phòng thủ cuối cùng, và bao phủ các vùng đất bằng bóng tối lần thứ hai. Hắn thiếu Chiếc Nhẫn Số Một.

"Ba Chiếc Nhẫn, trong sạch nhất trong số tất cả các chiếc nhẫn, đã được các lãnh chúa Elf giấu khỏi hắn, và tay hắn chưa bao giờ chạm vào chúng hay làm hoen ố chúng. Những vị vua của Người lùn sở hữu bảy chiếc nhẫn, nhưng hắn đã phục hồi được ba chiếc, và những con rồng đang đã thiêu rụi những chiếc khác. Hắn đã trao chín chiếc nhẫn cho Con người Trần Tục, vốn kiêu hãnh và hùng mạnh, để gài bẫy họ. Trước đây không lâu họ đã ngã gục

dưới quyền thống trị của Số Một, và họ trở thành những Hồn Ma Nhãn, những bóng đen dưới quyền Bóng Tối vĩ đại của hắn, là những kẻ phục vụ đáng sợ nhất của hắn. Đã lâu rồi. Đã nhiều năm trôi qua kể từ khi Chín Chiếc Nhãn phiêu bạt. Nhưng ai biết được chuyện gì? Khi mà Bóng Tối lại trỗi dậy, thì chúng cũng có thể lại lang thang trở lại. Nhưng nào! Chúng ta sẽ không nói về những chuyện như vậy thậm chí giữa ban ngày ban mặt ở Quận."

"Thế là thế này: hắn đã tự mình tập trung lại Chín Chiếc Nhãn; và Bảy Chiếc Nhãn cũng thế, hoặc là những chiếc còn lại đã bị phá huỷ. Ba Chiếc Nhãn vẫn còn được giấu. Nhưng chúng không gây rắc rối cho hắn nữa. Hắn chỉ cần Chiếc Nhãn Số Một; vì hắn đã làm chiếc Nhãn ấy cho chính mình, nó là của hắn, và hắn đã truyền một phần lớn quyền năng trước đây của mình vào nó, nên hắn có thể điều khiển những chiếc khác. Nếu hắn phục hồi lại được nó, thì hắn sẽ lại ra lệnh trở lại cho chúng, bất kể chúng đang ở đâu, thậm chí cả Ba Chiếc Nhãn, và những gì được chế tác cùng với chúng sẽ lại nằm trước mặt hắn, và hắn sẽ mạnh hơn bao giờ hết.

"Và đó là một cơ hội kinh khủng, Frodo ạ. Hắn đã tin rằng Chiếc Nhãn Số Một đã bị tiêu huỷ; rằng những người Elves đã phá huỷ nó, và nên để hắn tin như thế. Nhưng bây giờ thì hắn biết rằng nó chưa bị tiêu huỷ, và nó đã được tìm lại. Cho nên hắn tìm kiếm nó, tìm kiếm nó, và tất cả những suy nghĩ của hắn đều tụ về nó. Đó là niềm hy vọng ghê gớm của hắn và là nỗi sợ hãi ghê gớm của chúng ta."

"Vì sao, vì sao mà nó lại không bị phá huỷ chứ?" Frodo la lên. "Và làm sao mà Kẻ Thù lại có thể để mất nó, nếu như hắn mạnh mẽ thế, và nó lại quý giá đến thế với hắn?" Ông nắm chặt cái Nhãn trong tay, như thể ông vừa thấy những ngón tay tối tăm đang vươn ra để nắm lấy nó.

"Nó được lấy khỏi hắn," Gandalf nói. "Sức mạnh của những người Elves khi kháng cự lại hắn rất mạnh mẽ vào trước đây; và không phải tất cả Con Người đều sa bẫy hắn. Con Người ở Westerosse đã đến giúp đỡ. Đó là một chương trong lịch sử cổ đại

có thể là khá hữu ích để nhớ lại; và nó cũng đầy đau buồn, và bóng tối tập trung lại, nhưng lòng dũng cảm và những kỳ công đã không hoàn toàn trở nên vô ích. Có thể vào một ngày nọ ta sẽ kể với cậu toàn bộ câu chuyện, hoặc là cậu sẽ được nghe nó được kể lại đầy đủ bởi một ai đó biết rõ nó.

"Nhưng vào lúc này, do phần lớn những gì cậu cần biết là làm sao vật này lại đến với cậu, và ta sẽ kể lại câu chuyện vừa đủ thôi. Gigalad, vua của người Elves và Elendil vùng Westernesse đã đánh bại Sauron, cho dùng chính bản thân họ cũng bị tiêu diệt trong kỳ công này, và Isildur con trai của Elendil đã cắt được chiếc Nhẫn khỏi tay Sauron và tự mình dùng nó. Rồi Sauron biến mất và linh hồn của hắn trốn đi và được giấu khá lâu sau đó, cho đến khi bóng đen của hắn lại hình thành ở Mirkwood.

"Nhưng chiếc Nhẫn đã bị lạc. Nó rơi xuống Dòng Sông Lớn, Anduin và biến mất. Vì khi Isildur hành quân về phía bắc dọc theo bờ đông của dòng Sông và gần Những Khu Vườn Vui Sướng thì ông bị quân Orc trên núi mai phục, và gần như toàn bộ người của ông đều bị giết sạch. Ông nhảy xuống nước, nhưng chiếc Nhẫn bị trượt khỏi tay ông khi ông đang bơi, nên bọn Orc thấy được ông và giết ông bằng tên."

Gandalf ngừng lại. "Và rồi những vùng bóng tối lại phủ lên Những Khu Vườn Vui Sướng," ông nói, "chiếc Nhẫn biến mất khỏi những tri thức và huyền thoại; và thậm chí cả lịch sử lâu dài của nó ngày nay cũng chỉ còn lại rất ít, và Hội Đồng Thông Thái cũng không thể khám phá gì hơn. Nhưng ít nhất ta cũng có thể theo được câu chuyện này, ta nghĩ thế.

"Rất lâu sau đó, nhưng vẫn còn cách đây rất lâu, có những người nhỏ rất khéo tay và có đôi chân êm nhẹ sống bên bờ Dòng Sông Lớn bên lề Vùng Đất Hoang Dã Hơn. Ta đoán rằng họ là một giống người hobbit; giống như những thế hệ cha ông của Stoor, vì họ yêu mến con Sông, và thường bơi bên trong nó, hoặc là làm những cái bè nhỏ bằng sậy. Trong số họ có một gia đình có danh vọng rất cao, vì nó lớn và giàu có hơn hết thảy, và nó được chỉ huy bởi bà của họ, một người già nghiêm khắc và rất khôn ngoan với

những kiến thức cổ xưa, những gì mà họ đã có. Người có tâm hồn tọc mạch và tò mò nhất của gia đình này là Smjagol. Ông rất quan tâm đến những nguồn gốc và những sự bắt đầu; ông lặn dưới những cái hồ sâu; ông đào hang dưới những gốc cây và nuôi trồng thực vật; ông đào những đường ống xuyên vào những gò đất xanh; và ông thường ngừng lại để nhìn lên đỉnh những ngọn đồi, hoặc lá trên những ngọn cây, hoặc hoa nở ra giữa tầng không: đầu của ông và mắt của ông luôn nhìn xuống.

"Ông có một người bạn là Djagol, giống như vậy, có đôi mắt sắc bén hơn nhưng không nhanh nhẹn và khoẻ mạnh lắm. Vào một lúc họ làm một cái bè và trôi xuôi xuống Những Vùng Đất Vui Vẻ, nơi có những dải cây iris và những vùng sậy đầy hoa. Đến đây thì Smjagol ra khỏi bè và chúi mũi vào những bờ đất nhưng Deal thì ngồi lại trên bè và câu cá. Thành linh một con cá cắn câu, và trước khi ông kịp hiểu đầu cua tai nheo gì thì ông đã bị kéo ập xuống nước, đến tận đáy. Rồi ông giật mình, vì ông nghĩ là mình vừa thấy một cái gì sáng sáng ở đáy sông; rồi ông giữ hơi và tóm lấy nó.

"Rồi ông hỏn hển trời lên, với cổ dọi trên đầu và tay thì đầy bùn; và ông bơi vào bờ. Và chú ý này, khi ông lau bùn đi, thì trên tay ông là một chiếc nhẫn vàng tuyệt đẹp, nó sáng lên và lấp lánh trong ánh mặt trời, khiến cho tim ông tràn ngập niềm vui. Nhưng Smjagol đã quan sát ông từ dưới một cái cây, và khi Deal nhìn hau háu về chiếc nhẫn, thì Smjagol nhẹ nhàng gọi ông từ phía sau.

"Đưa nó cho chúng tôi, Deal thân mến ạ," Smjagol gọi qua vai bạn.

"Vì sao?" Deal hỏi.

"Bởi vì đây là bữa sinh nhật của tôi, bạn yêu, và tôi muốn nó," Smjagol nói.

"Tôi không cần biết," Deal nói. "Tôi đã tặng quà cho cậu rồi, tặng nhiều hơn là khả năng của tôi nữa. Tôi tìm thấy nó, và tôi sẽ giữ nó."

"Ồ, cậu nghĩ thế à, bạn yêu," Smjagol nói, rồi hắn tóm lấy ngang họng Deal và siết chặt, bởi vì vàng trông thật là sáng và đẹp. Rồi hắn đeo nhẫn vào ngón tay.

"Không ai biết được điều gì đã xảy ra với Deal; ông bị giết ở cách rất xa nhà, và xác ông được giấu nhem. Nhưng khi Smjagol trở về một mình, hắn thấy rằng không có ai trong gia đình có thể thấy được hắn, khi hắn đeo chiếc nhẫn. Hắn rất đắc ý với phát hiện của mình và hắn che giấu nó; rồi hắn dùng nó để khám phá những bí mật, hắn dùng những kiến thức của mình một cách quanh co và độc ác. Hắn trở nên có đôi mắt sắc sảo và đôi tai thính nhạy với tất cả những gì đau khổ. Chiếc nhẫn đã cho hắn quyền lực tương xứng với tâm vóc của hắn. Không có gì đáng ngạc nhiên khi hắn trở nên rất không được lòng người và bị xa lánh (khi hắn hiện hình) bởi những người bà con của hắn. Họ đá hắn, và hắn cắn lại chân họ. Hắn bắt đầu trộm cắp, và bắt đầu làm bầm với chính mình, với những tiếng ùng ục trong cổ họng. Thế là họ gọi hắn là Gollum, và nguyên rửa hắn, nói hắn đi xa khỏi đó; và bà của hắn, mong muốn yên bình, đã trục xuất hắn khỏi gia đình và đuổi hắn khỏi lều của bà.

"Hắn đi lang thang trong cô độc, tàn tạ bởi sự khắc nghiệt của thế giới, rồi hắn đi lên vùng Sông, cho đến khi hắn tìm thấy một con suối chảy dọc xuống rặng núi, và hắn đi theo đường này. Hắn bắt cá trong những cái vũng nước sâu bằng những ngón tay vô hình và ăn sống chúng. Một ngày nọ, trời rất nóng, và khi hắn đang cúi người xuống vũng nước, thì hắn cảm thấy sau gáy bùng cháy lên) và một luồng sáng từ dưới nước làm đôi mắt ẩm ướt của hắn đau nhói. Hắn tự hỏi đó là gì, vì hắn đã gần như quên mất Mặt trời. Rồi đó là lần cuối hắn nhìn lên và đưa cá ra trước mặt trời.

"Nhưng khi hắn hạ mắt xuống, thì hắn nhìn thấy đỉnh của Những Rặng Núi Sương Mù từ phía xa, xa khỏi dòng chảy. Và hắn tự nghĩ thầm: "Hắn là dưới những ngọn núi ấy sẽ lạnh và tối lắm. Mặt trời không thể gặp được ta nữa. Chân của những ngọn núi này hắn là rất sâu; và hắn là phải có những bí mật được chôn dấu ở đó mà chưa hề được phát hiện kể từ khi nó thành hình."

"Thế là hấn khởi hành vào ban đêm lên những vùng đất trên cao, rồi hấn tìm thấy một cái hang lớn mà con suối đen chảy ra, hấn trườn như một con dòi vào trái tim của những ngọn đồi, và biến mất khỏi mọi tri thức khác. Chiếc Nhấn đi vào những vùng tối với hấn ta, và thậm chí cả người tạo ra nó, khi quyền lực của hấn lại bắt đầu trôi dạt, cũng không biết gì về nó."

"Gollum!" Frodo la lên. "Gollum à? Ông muốn nói là đó chính là sinh vật Gollum mà bác Bilbo đã gặp? Thật là kinh tởm!"

"Ta nghĩ rằng đó là một câu chuyện buồn," thầy phù thủy nói, "và nó có thể xảy ra cho những người khác, thậm chí với một số hobbit mà ta đã biết."

"Cháu không thể tin là Gollum lại có quan hệ với một số hobbit, dù là khá xa," Frodo nói với vẻ đôi chút tức giận, "Thật là ý nghĩ ghê tởm!"

"Điều này hoàn toàn đúng," Gandalf trả lời. "Về nguồn gốc của họ, với bất kỳ giá nào, ta biết nhiều về hobbit hơn chính họ. Và thậm chí câu chuyện của Bilbo cũng đã cho thấy mối qua hệ nào. Trí khôn của họ dựa trên nhiều nền tảng rất giống nhau và trí nhớ của họ cũng tương tự nhau. Họ hiểu nhau rất rõ, hơn nhiều so với một hobbit có thể hiểu, xem nào, một Người Lùn, một Orc, hoặc thậm chí một người Elf. Hãy nghĩ về những câu đố mà cả hai bọn họ đều biết mà xem."

"Phải," Frodo nói. "Cho dù ngoài hobbit ra vẫn còn những người khác hỏi những câu đố cùng loại như thế. Và người hobbit thì không chơi gian. Gollum không lúc nào tìm cách chơi ăn gian cả. Hấn chỉ tìm cách làm cho bác Bilbo không đề phòng. Và cháu dám nói rằng chuyện này càng kích thích bản chất xấu xa của hấn khi bắt đầu một trò chơi mà kết cục có thể cho hấn thêm một nạn nhân dễ xơi, mà hấn không cần phải làm cho bác ấy bị thương."

"Ta sợ là đúng như thế," Gandalf nói. "Nhưng còn có một chuyện khác trong chuyện này, ta nghĩ vậy, mà cậu vẫn chưa nhận ra. Thậm chí cả Gollum vẫn chưa bị chiếc nhấn tàn phá hoàn toàn. Hấn sẽ chứng minh cho sự kiên cường của một tâm trí hobbit mà ngay cả Hội Đồng Thông Thái cũng không thể đoán nổi."

Vẫn còn một góc tâm trí hắn vẫn thuộc về hắn, và ánh sáng vẫn le lói qua đó, như xuyên qua một kẽ hở trong bóng đêm: ánh sáng của quá khứ. Ta nghĩ rằng hắn cảm thấy dễ chịu khi ngăn lại tiếng nói, để cho trí nhớ quay về với gió, với cây, với mặt trời trên bãi cỏ, và những thứ đã bị quên lãng khác.

"Nhưng tất nhiên là điều này chỉ khiến cho phần ma quỷ trong hắn cuối cùng trở nên tức giận hơn - trừ phi nó bị chinh phục. Trừ phi nó được chữa khỏi," Gandalf thở dài. "Chúa ơi! Có rất ít hy vọng làm được điều này với hắn. Nhưng không phải là không còn hy vọng. Không, cho dù hắn đã sở hữu chiếc Nhẫn lâu đến thế, gần như lâu đến mức hắn có thể nhớ. Vì đã lâu hắn không dùng đến nó nhiều: trong bóng đêm dày đặc thì nó ít khi cần tới. Chắc hắn là hắn đã hoàn toàn "tan biến". Hắn vẫn mỏng manh và bền dai. Nhưng vật đó vẫn ăn mòn tâm trí hắn, tất nhiên, và sự tra khảo đã trở nên không thể chịu đựng được.

"Tất cả những "bí mật vĩ đại" dưới những ngọn núi cuối cùng đã trở thành một đêm trống rỗng: chẳng còn gì để mà khám phá nữa, chẳng còn gì đáng để làm, ngoài việc ăn uống lén lút và nhớ lại trong phần uất. Hắn trở nên vô cùng bất hạnh. Hắn ghét bóng đêm, và hắn còn ghét ánh sáng hơn thế: hắn ghét mọi thứ, và ghét chiếc Nhẫn hơn hết."

"Ông nói gì thế?" Frodo nói. "Chắc chắn là chiếc Nhẫn là một vật quý của hắn và thứ duy nhất mà hắn còn quan tâm chứ? Nhưng nếu hắn ghét nó, thì vì sao hắn lại không bỏ nó đi, hoặc chỉ việc bỏ đi và để nó lại?"

"Cậu nên hiểu rằng, Frodo ạ, sau tất cả những gì mà cậu đã nghe," Gandalf nói. "Hắn ghét nó và yêu nó, cũng như hắn ghét và yêu mến chính hắn. Hắn không thể nào bỏ nó đi được. Hắn không thể bỏ nó đi theo cách đó.

"Một Chiếc Nhẫn Quyền Lực thì luôn trông chừng chính nó, Frodo. Nó có thể bị trượt đi một cách xảo trá, nhưng những ai giữ nó sẽ không bao giờ bỏ nó đi. Cùng lắm là người đó chỉ có thể có ý tưởng là giao nó cho một ai khác trông nom - và điều này xảy ra trong một trạng thái thoải mái, thì nó lại bắt đầu siết chặt.

Nhưng theo ta biết thì Bilbo là người duy nhất trong lịch sử chẳng những chỉ nghĩ như vậy thôi, mà còn thật sự làm được. Anh ta cũng cần đến tất cả sự giúp đỡ của ta. Và thậm chí anh ta cũng chẳng bao giờ nghĩ đến việc bỏ rơi nó, hay ném nó đi. Không phải là Gollum, Frodo ạ, mà chính chiếc Nhẫn tự nó quyết định mọi thứ. Chiếc nhẫn đã rời khỏi hân."

"Cái gì, chỉ vừa đúng lúc để gặp bác Bilbo à?" Frodo nói. "Chứ không phải để một tên Orc đeo nó thì tốt hơn sao?"

"Đây không phải là chuyện đáng cười," Gandalf nói, "Không phải là dành cho cậu. Đó là một sự kiện kỳ lạ nhất trong lịch sử của chiếc Nhẫn cho đến lúc này: Bilbo đã đến vừa đúng lúc, và đặt tay lên nó khi hoàn toàn không thấy gì trong bóng tối. Có nhiều hơn một quyền lực đang toả tác dụng, Frodo ạ. Chiếc Nhẫn đang cố trở về với chủ của nó. Nó đã trượt khỏi tay Isildur và phản bội lại ông; rồi khi có cơ hội thì nó lại đeo lấy Deal tội nghiệp, và ông bị giết chết; và sau nữa là Gollum, và nó đã ăn vào hân. Nó có thể không dùng hân vào chuyện gì được nữa: hân quá nhỏ và bần tiện; và khi nó ở với hân thì hân chẳng bao giờ rời khỏi cái vũng sâu của hân cả. Cho nên đến lúc này, khi chủ của nó đã tỉnh dậy một lần nữa và gửi những ý nghĩ hắc ám của hân đi từ Mirkwood, thì nó liền bỏ rơi Gollum. Chỉ để được nhặt lên bởi một người khó tưởng tượng đến điều này nhất: Bilbo của vùng Quận!"

"Đằng sau chuyện này có một cái gì đó đang diễn ra, vượt khỏi sự thiết kế của người làm ra chiếc Nhẫn. Ta không thể nào làm mọi việc dễ hiểu hơn bằng cách nói rằng Bilbo đã được dẫn dắt tìm chiếc nhẫn và không phải bởi người làm ra chiếc nhẫn. Trong trường này cậu cũng được dẫn dắt để có nó. Và đó có thể là một ý nghĩ khá táo bạo."

"Không," Frodo nói. "Cho dù tôi không chắc là tôi hiểu được ý ông. Nhưng làm sao mà ông có thể tìm hiểu được mọi chuyện về chiếc Nhẫn, và về Gollum? Ông thật sự biết hết mọi chuyện, hay ông chỉ đoán thôi?"

Gandalf nhìn Frodo, và mắt ông loé lên. "Ta biết nhiều và ta tìm hiểu nhiều," ông trả lời, "Nhưng ta không định giải thích về

những gì ta làm với cậu. Toàn bộ Hội Đồng Thông Thái đều biết về lịch sử của Elendil và Isildurr và Chiếc Nhẫn Số Một. Chiếc nhẫn của cậu được chỉ ra rằng nó là Chiếc Nhẫn Số Một bằng những dòng chữ đọc trên lửa, ngoài những bằng chứng khác." "Và ông đã phát hiện ra nó vào lúc nào?" Frodo hỏi, ngắt lời. "Chỉ mới vào lúc này, trong căn phòng này, tất nhiên thế," thầy phù thủy trả lời ngắn gọn. "Nhưng ta chờ đợi để tìm thấy nó. Ta đã trở lại từ những cuộc hành trình đen tối và đã tìm kiếm một thời gian dài để thực hiện cuộc kiểm tra cuối cùng này. Đây là bằng chứng cuối cùng, và tất cả bây giờ đã quá rõ ràng. Làm rõ phần truyện về Gollum, gắn nó vào khoảng trống trong lịch sử, việc này yêu cầu phải khá suy nghĩ. Ta có thể đã bắt đầu bằng việc suy đoán về Gollum, nhưng bây giờ thì ta đã biết. Ta biết. Ta đã gặp hắn."

"Ông đã gặp Gollum à?" Frodo la lên kinh hãi.

"Phải. Tất nhiên đó là một chuyện rõ ràng để làm, nếu như có thể. Ta đã cố làm việc này khá lâu; nhưng cuối cùng thì ta đã làm được."

"Điều này xảy ra sau khi bác Bilbo trốn thoát khỏi hắn? Ông biết à?"

"Không rõ ràng lắm. Những gì ta nói với cậu rằng Gollum đã sẵn lòng nói, cho dù tất nhiên là không theo cách mà ta kể lại. Gollum là một tên dối trá, và cậu phải chọn lọc từ lời nói của hắn. Ví dụ như hắn nói chiếc Nhẫn là "món quà sinh nhật" của hắn, và hắn cứ bám chặt lấy việc ấy. Hắn nó là bà của hắn đã cho hắn, người đã cho đi nhiều thứ xinh đẹp giống như vậy. Một câu chuyện lộ bịch. Ta không hề nghi ngờ rằng bà của Smjagol là một nữ chúa, một người vĩ đại vào thời của bà, nhưng nói rằng bà ta đã sở hữu nhiều chiếc nhẫn của người Elves thì thật là buồn cười, còn về việc cho nó đi thì chắc hắn là một lời nói dối. Nhưng một lời dối với khuy nh hướng nói thật.

Việc giết Deal đã ám Gollum, và hắn cố phòng thủ lại việc đó, nhắc đi nhắc lại rằng đó "châu báu" của hắn hết lúc này đến lúc khác, khi mà hắn lê la trong bóng tối, cho đến khi hắn hoàn toàn tin vào điều đó. Hôm đó chính là sinh nhật của hắn. Deal nên

cho hắn chiếc nhẫn. Rồi nó đã dần biến thành một quà tặng. Nó là quà tặng sinh nhật của hắn, và cứ thế, cứ thế.

Ta chịu đựng hắn lâu đến mức có thể, nhưng sự thật quá quan trọng, và cuối cùng ta phải tỏ ra thô bạo. Ta làm cho hắn sợ vì lửa, và vắt lấy câu chuyện thật từ hắn, từng chút một, cùng với những tiếng than vãn và cần nhằn. Hắn nghĩ là hắn đã bị hiểu lầm và đối xử thô bạo. Nhưng cuối cùng khi hắn nói với ta câu chuyện của hắn, cũng như khi kết thúc câu chuyện về trò chơi câu đố và Bilbo trốn thoát, hắn không nói gì thêm nữa, ngoài trừ những lời chỉ dẫn tối mò. Hắn sợ một cái gì khác hơn cả ta. Hắn lầm bầm rằng hắn đã định hình trở lại chính hắn. Nếu mọi người thấy hắn thì hắn sẽ ị đá, bị lôi đến một cái lỗ và bị cướp lấy. Lúc này thì Gollum đã có những người bạn tốt, những người bạn tốt và rất mạnh. Họ sẽ giúp hắn. Baggins sẽ trả giá cho điều này. Đó là ý nghĩ chủ đạo của hắn. Hắn ghét Bilbo và nguyên rửa tên anh ta. Còn nữa, hắn biết anh ta đi đâu."

"Nhưng làm sao mà hắn biết được chứ?" Frodo hỏi.

"À, vì cái tên, Bilbo đã ngu ngốc nói với Gollum về tên mình; và sau đó không khó để tìm ra được quê của anh ta, khi Gollum thoát ra. Ồ phải, hắn đã thoát ra. Nỗi mong mỏi của hắn với chiếc Nhẫn còn lớn hơn nhiều so với sự sợ hãi của hắn đối với bọn Orc, hoặc thậm chí là ánh sáng nữa. Sau một vài năm thì hắn rời khỏi rặng núi. Cậu thấy đấy, cho dù hắn vẫn bị ràng buộc với sự mơ ước này, chiếc Nhẫn không còn ăn vào hắn nữa; hắn bắt đầu tỉnh lại dần. Hắn trở nên già đi, già kinh khủng, trở nên bớt nhút nhát hơn, và hắn đói khủng khiếp.

"Ánh sáng, ánh sáng của Mặt trời và Mặt trăng, hắn vẫn tiếp tục khiếp sợ và căm ghét, và hắn sẽ luôn luôn thế, ta nghĩ vậy, nhưng hắn rất xảo nguyệt. Hắn thấy rằng mình có thể trốn được khỏi ánh sáng ban ngày và ánh trăng đêm, rồi có thể đi thật nhanh và nhẹ nhàng trong những đêm tối trời với đôi mắt lạnh nhợt nhạt của mình, và bắt những con vật nhỏ nào bị khiếp hãi hoặc không đề phòng. Hắn trở nên mạnh mẽ và cứng cáp hơn với

thức ăn mới và không khí mới. Hắn tìm thấy đường đến Mirkwood, như đã chờ đợi."

"Ông đã thấy hắn ở đó à?"

"Ta đã thấy hắn ở đó," Gandalf trả lời, "nhưng trước đó hắn đã lang thang rất xa, theo dấu của Bilbo. Rất khó để biết được điều gì chắc chắn về hắn vì lời nói của hắn luôn bị ngắt quãng với những tiếng nguyên rủa và đe dọa."

"Cái gì trong những cái túi của nó?" hắn nói. "Nó không nói, không châu báu gì cả. Gian lận quá. Không phải là một câu hỏi công bằng. Nó trước tiên là một trò gian lận. Nó phá hết luật lệ. Chúng ta vắt nó ra, phải không châu báu. Và chúng ta sẽ làm thế, châu báu ạ!"

Đó chỉ đơn giản là lời của hắn. Ta sẽ không ngạc nhiên nếu anh muốn biết thêm. Ta đã quá chán với nó. Nhưng từ những gợi ý được hắn buông ra giữa những tiếng gầm gừ ta cuối cùng cũng hệ thống lại được là đôi chân bè của hắn cuối cùng đã dẫn hắn tên Esgaroth, và thậm chí đến những con đường ở Dale, lắng nghe và nhìn ngắm trong bí mật. Thế đấy, tin tức về những sự kiện vĩ đại lan rất xa và rộng ở Vùng Đất Hoang Dã hơn, và nhiều người đã nghe thấy tên Bilbo và biết anh ta từ đâu đến. Chúng ta không hề giữ bí mật về cuộc hành trình trở về của chúng ta trở về căn nhà của anh ta ở phía Tây. Đôi tai sắc bén của Gollum đã sớm nghe được điều hắn muốn biết."

"Thế sao hắn không theo bác Bilbo xa hơn nữa?" Frodo hỏi. "Vì sao hắn không đến Quận?"

"A," Gandalf nói, "bây giờ thì chúng ta sẽ nói đến chuyện ấy. Ta nghĩ là Gollum đã thử làm thế. Hắn đã khởi hành và đi trở lại về phía tây, đến tận Con Sông Lớn. Nhưng rồi hắn lại rẽ sang một phía khác. Hắn không chùn bước bởi đường xa, ta chắc thế. Không, có cái gì đó khác đã đuổi hắn đi. Các bạn của ta nghĩ thế, những người đang săn đuổi hắn cho ta. Những người Elves Rừng đã theo dấu hắn trước, đối với họ thì đó là một công chuyện dễ dàng, vì dấu vết của hắn vẫn còn rất mới mẻ. Nó dẫn họ băng qua Mirkwood và vòng trở lại, cho dù họ không hề đuổi kịp được hắn."

Khu rừng đầy những lời đồn đại về hắc, những câu chuyện đáng sợ cho dù nó được lan truyền giữa thú hoang và chim chóc. Những Tiều Phu nói rằng có một sự kinh hoàng mới đang lan rộng, một hồn ma uống máu. Nó trèo lên cây để tìm tổ chim, nó trườn vào những cái hố để tìm thú non; nó băng qua cửa sổ lần đến những cái nôi.

"Nhưng ở phía bờ tây của Mirkwood thì dấu vết lại rẽ đi hướng khác. Nó lang thang xuống tận phía nam và khuất khỏi tầm mắt của những người Elves Rừng, và mất hút. Và rồi ta đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Phải, Frodo ạ, và đây không phải là lần đầu; cho dù ta sợ rằng nó có thể là điều sai lầm tệ hại nhất. Ta đã để cho chuyện đó xảy ra. Ta đã để cho hắc đi; vì ta có nhiều điều khác để nghĩ vào lúc đó, và ta vẫn tin vào kiến thức của Saruman.

"Thế đấy, nó đã diễn ra vào nhiều năm trước. Ta đã trả giá với nó bằng nhiều ngày tối tăm và nguy hiểm. Dấu vết đã nguội lạnh từ lâu khi ta tìm lại nó, sau khi Bilbo rời khỏi đây. Và cuộc tìm kiếm của ta đã trở nên vô vọng nếu như không có sự giúp đỡ mà ta có được từ một người bạn: Aragorn, người du hành vĩ đại nhất và là người thời sẵn trong thời cổ đại. Chúng ta đã cùng đi săn lùng Gollum suốt Cả Vùng Đất Hoang Dã Hồn mà không có hy vọng gì, và cũng không thu được kết quả gì. Nhưng cuối cùng, khi ta đã bỏ cuộc và quay sang những vùng đất khác thì Gollum lại được phát hiện. Bạn của ta đã trở về sau những hiểm nguy ghê gớm và mang theo một sinh vật đau khổ với ông.

"Hắc đã làm gì thì hắc không nói. Hắc chỉ khóc lóc và gọi chúng ta là những kẻ độc ác, với nhiều tiếng gollum ậm ừ trong họng; và khi chúng ta ép hắc thì hắc lại rên rỉ và khúm núm, hắc xoa vắn đôi tay của mình, liếm ngón tay như thể chúng làm hắc đau, như thể hắc nhớ để những sự tra tấn cũ. Nhưng ta sợ rằng không có gì phải nghi ngờ: hắc đã chậm chạp, lén lút, từng bước, từng dậm đi về phía nam, và cuối cùng đã đến Lãnh địa của Mordor."

Một sự im lặng bao trùm khắp phòng. Frodo có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch. Thậm chí mọi thứ bên ngoài cũng dường như im bật. Tiếng kéo của Sam lúc này cũng không nghe thấy.

"Phải, đến Mordor," Gandalf nói, "Chúa ơi! Mordor đã lôi kéo tất cả những thứ gian xảo nhất, và Quyền Lực Hắc Ám đã dùng tất cả ý chí của nó để tập hợp chúng lại đó. Chiếc Nhẫn của Kẻ Thù cũng sẽ để lại dấu vết của mình, để cho hắn có thể triệu tập được. Và tất cả mọi người đều thì thầm về một Bóng Tối mới ở phía Nam, và sự căm ghét của nó đối với phía Tây. Và hắn đã có những bạn bè mới để giúp hắn trả thù!"

"Tên ngốc bất hạnh! Ở vùng đất ấy sẽ được biết nhiều, rất nhiều so với mong muốn của hắn. Sớm hay muộn gì khi hắn đang lớn vớn và rình mò ở vùng biên đó thì hắn sẽ bị bắt, và bị mang đi hoặc bị khám xét. Ta sợ là mọi chuyện đã diễn ra như vậy. Lúc tìm thấy hắn thì hắn đã ở đó lâu rồi, và đang trên đường trở về. Đang dở một số trò đòi bại vật. Nhưng lúc này thì nó không gây ra nhiều vấn đề lắm. Công việc đòi bại nhất của hắn đã làm xong."

"Phải, chúa ơi, thông qua hắn Kẻ Thù đã biết được rằng Chiếc Nhẫn Số Một đã được tìm thấy trở lại. Hắn đã biết nơi Isildur ngã xuống. Hắn biết được nơi Gollum tìm thấy chiếc nhẫn. Hắn biết rằng đó chính là Chiếc Nhẫn Vĩ Đại, vì nó làm cho ai đeo nó sống rất lâu. Hắn biết rằng đó không phải là một trong Ba Chiếc Nhẫn, vì chúng chưa bao giờ bị mất cả, và chúng không gây ra tác hại. Hắn rằng đó không phải là một trong Bảy Chiếc Nhẫn, hay Chín Chiếc Nhẫn, vì chúng đã được tính toán đang ở đâu cả rồi. Hắn biết rằng đó chính là Chiếc Nhẫn Số Một. Và cuối cùng hắn cũng đã nghe được, ta nghĩ thế, về người hobbit và về vùng Quận."

"Vùng Quận - có thể lúc này hắn đang tìm kiếm nó, nếu như hắn vẫn chưa tìm ra nơi này ở đâu. Thật sự, Frodo à, ta sợ là hắn có thể thậm chí đã nghĩ rằng cái tên Baggins không được chú ý từ lâu đang trở thành quan trọng,"

"Nhưng thế thì kinh quá!" Frodo la lên. "Từ những gợi ý của ông cháu tưởng tượng ra những điều khủng khiếp hơn nhiều so với điều khủng khiếp nhất. Ôi Gandalf ơi, người bạn tốt nhất, cháu làm gì đây? Bởi vì lúc này cháu đã thật sự sợ rồi. Cháu làm gì đây? Thật là tiếc (what a pity) là bác Bilbo đã không đâm cái con vật dê mạt ấy, khi bác ấy có cơ hội!"

"Tiếc (pity) à? Chính cái lòng thương ấy đã giữ tay anh ta lại. Lòng thương, và Lòng nhân từ: không tấn công khi không cần thiết. Và anh ta đã được tưởng thưởng, Frodo ạ. Hãy hiểu rằng anh ta đã gây cho con quái vật ấy khá nhiều thiệt hại và cuối cùng thì trốn thoát, bởi vì anh ta đã bắt đầu có quyền sở hữu đối với chiếc Nhẫn ấy. Với Lòng thương."

"Cháu rất tiếc," Frodo nói. "Nhưng cháu rất sợ; và cháu không hề cảm thấy thương hại chút nào với Gollum."

"Cậu chưa được thấy hắn," Gandalf ngắt lời.

"Không, cháu không muốn," Frodo nói. Cháu không thể hiểu được ông. Ông muốn nói rằng ông, và những người elves đã để cho hắn được sống sau tất cả những chuyện khủng khiếp đó? Bây giờ thì hắn đã trở nên tồi tệ như một tên Orc, và chỉ nên coi hắn như một kẻ thù mà thôi. Hắn đáng phải chết."

"Đáng phải chết! Ta cũng dám nói thế. Có nhiều sự sống đáng phải chết. Và có một số cái chết đáng được sống. Cậu có thể cho họ những thứ đó được sao? Vậy thì đừng quá hăm dọa đem cái chết ra phán xử. Thậm chí một sự thông thái rất mực cũng không thể thấy hết tất cả mọi kết cục. Ta không có nhiều hy vọng rằng Gollum sẽ được chữa khỏi trước khi hắn chết, nhưng vẫn còn cơ hội cho chuyện này. Và hắn đã bị ràng buộc với số phận của chiếc Nhẫn. Tim ta nói với ta rằng hắn vẫn còn đóng một vai trò nào đó, dù tốt hoặc xấu, trước khi mọi chuyện kết thúc; và khi điều đó xảy đến, lòng thương của Bilbo sẽ có thể sẽ điều khiển số phận của nhiều người - không chỉ của cậu. Dù sao thì bọn ta cũng giết hắn: hắn đã rất già và rất gian xảo. Những người Elves Rừng đã giam hắn trong ngục, nhưng họ đối xử với hắn rất tử tế với những trái tim đôn hậu của họ."

"Cũng thế thôi," Frodo nói, "thậm chí cả Bilbo cũng không thể giết được Gollum, cháu ước gì bác ấy không giữ chiếc Nhẫn. Cháu ước gì bác ấy chưa bao giờ tìm được nó, và vì thế cháu không có được nó! Vì sao mà ông lại để cho cháu giữ nó? Vì sao mà ông không bảo cháu ném nó đi, hoặc là tiêu diệt nó chứ?"

"Để cho cậu làm? Bảo cậu làm?" thầy phù thủy nói. "Thế cậu có nghe tất cả những gì ta vừa nói không? Cậu chẳng nghĩ đến việc cậu đang nói gì cả. Nhưng nếu cậu ném nó đi, thì điều này hoàn toàn sai. Những chiếc Nhẫn này có cách để được tìm thấy. Trong những bàn tay độc ác thì có thể làm những chuyện vô cùng độc ác. Tệ hơn hết, nó có thể rơi vào tay Kẻ Thù. Thật sự nó chắc chắn sẽ làm điều đó; vì đây chính là Chiếc Nhẫn Số Một, và hắn sẽ cố gắng dùng tất cả sức mạnh của hắn để tìm ra nó hoặc kéo nó về phía mình.

"Tất nhiên, Frodo thân mến ạ, việc này khá nguy hiểm cho cậu; và nó làm cho ta vô cùng day dứt. Nhưng vì có quá nhiều nguy hiểm mà ta đành phải mạo hiểm - cho dù khi ta ở xa thì chẳng có ngày nào mà vùng Quận này không được bảo vệ bởi những đôi mắt đầy cảnh giác. Khi mà cậu không dùng đến nó, thì ta không nghĩ rằng chiếc Nhẫn này có thể gây ra được bất kỳ tác dụng lâu dài nào với cậu, hay làm một chuyện xấu nào suốt cả một thời gian ấy. Và cậu phải nhớ rằng vào chín năm trước, khi ta gặp cậu lần cuối, ta vẫn còn biết quá ít và chưa chắc chắn được gì cả."

"Nhưng vì sao mà không phá huỷ nó chứ, khi mà nói rằng việc này nên được làm từ lâu?" Frodo lại la lên. "Nếu như ông cảnh báo cháu trước, hoặc thậm chí là gửi cho cháu một thông điệp, thì có thể cháu đã làm điều ấy rồi."

"Đã làm ư? Thế cậu làm ấy bằng cách nào? Cậu đã thử lần nào chưa?"

"Chưa. Nhưng cháu nghĩ rằng có thể đập nát nó hoặc nung chảy nó."

"Thử đi!" Gandalf nói. "Thử ngay đi!"

Frodo lại rút chiếc Nhẫn ra khỏi túi và ngắm nghía nó. Bây giờ thì nó đã lại có vẻ trơn nhẵn trở lại, ông không thể thấy được những dấu vết hay những hình trang trí nào trên nó cả. Vàng có vẻ rất sáng và nguyên chất, và Frodo nghĩ rằng sắc màu của nó thật sang trọng và đẹp đẽ, hình tròn của nó thật là hoàn hảo. Nó thật là một vật đáng trọng và đáng quý. Khi ông tháo nó ra thì ông định ném nó vào chỗ nóng nhất của ngọn lửa. Nhưng bây giờ thì ông thấy là ông thể làm thế, mà không cần phải dằn xé nội tâm gì lắm. Ông nâng chiếc Nhẫn trên tay, ngần ngại, rồi cố bắt mình phải nhớ lại tất cả những gì mà Gandalf đã nói; rồi với một nỗ lực ông làm một cử động, như thể ném nó đi - nhưng ông thấy rằng mình lại cất nó vào túi trở lại.

Gandalf cười gọn. "Thấy không? Cậu cũng thể thôi, Frodo ạ, không thể nào mà dễ dàng tống nó đi được đâu, hay làm hại đến nó. Và ta cũng không thể bảo cậu - ngoại trừ dùng vũ lực, điều này sẽ ảnh hưởng đến tâm trí cậu. Nhưng để bẻ gãy chiếc Nhẫn, thì vũ lực cũng vô ích. Thậm chí nếu cậu cầm nó và nện nó bằng một cái búa tạ thật nặng, thì cũng chẳng để lại trên nó được chút dấu vết gì. Nó không thể bị phá huỷ dưới tay cậu hay dưới tay ta.

"Ngọn lửa nhỏ cậu thì tất nhiên không thể làm nung chảy được dù chỉ là vàng bình thường. Chiếc Nhẫn này đã được ném vào đó mà không hề bị xây xát gì, hay thậm chí chỉ bị nóng lên thôi. Nhưng bây giờ gì không một lò rèn nào trong cái Quận này có thể thay đổi được nó một mảy may. Thậm chí cả những cái đe và những cái lò rèn của những Người Lùn cũng không thể làm được điều đó. Người ta nói rằng lửa của rồng có thể làm tan chảy và thiêu huỷ được Những Chiếc Nhẫn Quyền Lực, nhưng không lúc này thì không con rồng nào trên quả đất này có trong mình những ngọn lửa cổ xưa đủ nóng; và cũng chưa từng có bất kỳ con rồng nào, thậm chí là cả Ancalagon Đen có thể phá hoại được Chiếc Nhẫn Số Một, Chiếc Nhẫn Chỉ Huy, vì nó được làm bởi chính Sauron. Chỉ có một cách: tìm Những Vết Nứt Địa Ngục ở sâu tận Orodruin, chỗ Ngọn Núi Lửa, và ném chiếc nhẫn vào đấy, nếu như cậu thật sự muốn tiêu diệt nó, đặt nó xa khỏi tầm tay của Kẻ Thù mãi mãi."

"Cháu thật sự muốn tiêu diệt nó!" Frodo la lên. "Hoặc, vâng, để làm cho nó bị tiêu diệt. Cháu vốn không phải để làm những nhiệm vụ hiểm nghèo. Cháu ước gì mình chưa bao giờ nhìn thấy chiếc Nhẫn! Vì sao mà nó lại đến với cháu? Vì sao mà cháu lại được chọn?"

"Những câu hỏi như vậy không thể trả lời được," Gandalf nói. "Cậu có thể chắc rằng nếu những người khác không sở hữu nó không phải họ không có một giá trị nào đó: không phải là quyền lực hay sự khôn ngoan, chắc chắn là vậy. Nhưng cậu đã được chọn, và do đó cậu phải dùng sức mạnh, dũng khí và sự khôn ngoan mà cậu đã có."

"Nhưng cháu quá nhỏ bé với bất kỳ những thứ này! Ông khôn ngoan và đầy quyền lực. Sau ông không lấy chiếc Nhẫn?"

"Không!" Gandalf la lên, đứng bật dậy. "Với quyền lực ấy thì ta có được một quyền lực quá ghê gớm và khủng khiếp. Và chiếc Nhẫn sẽ lại hút được từ ta một quyền lực càng ghê gớm và khủng khiếp hơn nữa." Mắt của ông loé lên và khuôn mặt của ông sáng lên bởi một ngọn lửa bên trong. "Đừng lời cuốn ta! Vì ta không muốn trở thành giống như bản thân Chúa Tể Hắc Ám. Nhưng cách mà chiếc Nhẫn đến với trái tim ta là vì lòng thương, lòng thương bởi sự yếu ớt và ước muốn có sức mạnh để làm điều tốt. Đừng lời cuốn ta! Ta không dám lấy nó, thậm chí là để giữ cho nó an toàn, không ai dùng tới. Ước muốn được sử dụng nó qua mạnh so với sức ta. Ta sẽ cần đến nó. Những hiểm hoạ ghê gớm đang nằm trước ta."

Ông bước đến cửa sổ và kéo những tấm màn với cửa chớp sang một bên. Ánh sáng mặt trời lại tràn vào phòng trở lại. Sam vừa đi dọc theo một con đường bên ngoài vừa huýt sáo. "Và bây giờ," thầy phù thuỷ nói, quay lại phía Frodo, "quyết định đang nằm ở chỗ cậu. Nhưng ta sẽ luôn giúp đỡ cậu." Ông đặt tay lên vai Frodo. "Ta sẽ giúp cậu cáng đáng gánh nặng này, khi nào mà nó còn là chuyện cậu phải gánh vác. Nhưng chúng ta sẽ phải sớm làm điều gì đó. Kẻ Thù đang chuyển động."

Có một sự im lặng kéo dài. Gandalf lại ngồi xuống và thả khói từ cái tẩu, như thể đang chìm đắm trong suy nghĩ. Mắt ông có vẻ như khép lại, nhưng ông đang quan sát Frodo chăm chú dưới mí mắt. Frodo nhìn trừng trừng vào đám than hồng đỏ rực trên bếp lửa, cho đến khi chúng lấp đầy tầm nhìn của ông, và ông có vẻ như đang nhìn xuống và những giếng lửa sâu thăm thẳm. Ông đang nghĩ đến những Vực Thẳm Địa Ngục truyền thuyết và sự khủng khiếp của Ngọn Núi Hung Tàn.

"Được rồi!" cuối cùng Gandalf nói. "Cậu đang nghĩ gì thế? Cậu đã quyết định gì rồi?"

"Không!" Frodo trả lời, ông định thần lại từ bóng tối, và trước sự ngạc nhiên của mình, ông thấy là nó hoàn toàn không tối, và ông có thể thấy được ánh sáng mặt trời từ khu vườn bên ngoài. "Hoặc là có thể, vâng. Khi mà cháu hiểu được ông nói gì, thì cháu nghĩ rằng cháu phải giữ chiếc Nhẫn và bảo vệ nó, hoặc ít nhất là vào lúc này, cho dù nó có thể làm gì cháu đi nữa."

"Cho dù nó có làm gì, thì điều đó sẽ rất chậm, chậm đến kinh hoàng, nếu cậu giữ nó vì mục đích này," Gandalf nói.

"Cháu hy vọng thế," Frodo nói. "Nhưng cháu hy vọng rằng ông có thể sớm tìm được những người tốt hơn để giữ nó. Nhưng trong lúc đó thì có vẻ như cháu là một mối nguy hiểm, một mối nguy hiểm cho tất cả những ai sống gần cháu. Cháu không thể giữ chiếc Nhẫn và ở lại đây được. Cháu nên rời khỏi Bag End, rời khỏi Quận, để mọi thứ lại và ra đi." Ông thở dài.

"Ta sẽ bảo vệ Quận, nếu ta có thể - cho dù nhiều lần ta nghĩ rằng cư dân ở đây quá ngu xuẩn và quá tồi tệ, và cảm thấy rằng một cơn động đất hoặc một cuộc xâm lăng của những con rồng sẽ tốt cho họ. Nhưng bây giờ thì ta không cảm thấy thế nữa. Ta cảm thấy rằng khi mà Quận còn nằm lại phía sau, an toàn và và sung túc, thì ta sẽ thấy việc ra đi đáng phải chịu đựng hơn: ta sẽ biết là có một nơi nào đó an toàn để đặt chân đến, thậm chí nếu như chân của ta không thể đặt lại đến nơi đó."

"Tất nhiên là tôi có những lúc nghĩ đến việc ra đi, nhưng tôi tưởng tượng nó giống như một dạng lễ hội, một chuỗi các chuyện

phiêu lưu giống như bác Bilbo hoặc hơn thế nữa, kết thúc trong yên bình. Nhưng bây giờ thì điều này có nghĩa là bị tha hương, một sự bỏ chạy từ chuyện du hành này sang chuyện du hành khác, kéo theo nó đuổi theo mình. Và tôi cho rằng tôi phải đi một mình, nếu như tôi phải làm điều đó để cứu Quận. Nhưng tôi cảm thấy mình thật nhỏ nhoi, và bị mất gốc, và, vâng - tuyệt vọng. Kẻ Thù thật mạnh quá mạnh và và khủng khiếp."

Ông không nói với Gandalf, nhưng khi ông nói với một ước vọng to lớn là được nối gót Bilbo thì lửa lại bùng lên trong tim ông - để theo dấu Bilbo, và thậm chí có thể là tìm lại ông một lần nữa. Điều này thật quá mạnh mẽ đến nỗi nó vượt lên được nỗi sợ hãi của ông: ông gần như có thể chạy ngay ra khỏi đây và chạy xuống đường mà không cần nón, như Bilbo đã làm gần giống như vậy vào một buổi sáng cách đây rất lâu.

"Frodo thân yêu!" Gandalf kêu lên. "Những người hobbit thật sự là những sinh vật cuồng nhiệt, như ta đã nói trước đây. Bạn có thể học để biết hết về họ trong một tháng, và sau một trăm năm họ lại vẫn có thể làm bạn ngạc nhiên như thường. Ta hầu như không chờ đợi một câu trả lời như thế, thậm chí là từ cậu. Nhưng Bilbo chẳng hề sai lầm gì khi chọn người thừa kế của mình, cho dù ông không nghĩ nhiều đến việc điều này quan trọng như thế nào. Ta e rằng cậu nói đúng. Chiếc Nhẫn không thể giấu ở Quận lâu hơn nữa được; và vì lợi ích của chính cậu, cũng như những người khác, cậu sẽ phải đi thôi, và để cái tên Baggins lại. Cái tên ấy không an toàn bên ngoài Quận hay ở Hoang Dã. Bây giờ ta sẽ đặt cho cậu một cái tên du hành. Khi cậu đi, thì hãy lấy tên là ngài Underhill.

"Nhưng ta không nghĩ là cậu cần đi một mình. Nếu như cậu biết được ai đó cậu có thể tin tưởng, và ai đó sẵn sàng đi với cậu - và cậu sẽ sẵn sàng dấn thân vào một mối nguy chưa lường trước. Nhưng nếu cậu tìm một bạn đồng hành thì hãy chọn lựa kỹ lưỡng! Và hãy cẩn thận với những gì cậu nói, thậm chí với những bạn thân nhất! Kẻ thù có nhiều gián điệp và có nhiều cách để nghe lăm."

Thình lình ông dừng lại như thể đang nghe ngóng. Frodo bỗng nhận ra rằng chung quanh hoàn toàn vắng vẻ, cả bên trong lẫn bên ngoài. Gandalf bước nhẹ về một phía cửa sổ. Rồi ông phóng tới bên ngưỡng cửa, đưa một cánh tay dài ra và hạ xuống. Rồi với một tiếng kêu quác quác, cái đầu quăn của Sam Gamgee bị kéo lên từ một bên tai.

"À, à, cầu phúc cho bộ râu của ta!" Gandalf nói. "Sam Gamgee đây à? Bây giờ thì cậu đang làm gì đây?"

"Chúa ban phúc cho ngài, thưa ngài Gandalf, thưa ngài!" Sam nói. "Không làm gì cả! Tôi chỉ mới cắt đến phần biên cỏ nằm dưới cửa sổ, nếu như ngài hiểu tôi." Anh nhặt cây kéo lớn và đưa nó ra làm bằng chứng.

"Ta không cho là thế,s" Gandalf cứng rắn nói. Đã khá lâu ta không nghe được tiếng cây kéo của cậu. Cậu đã nghe trộm bao lâu rồi?"

"Nghe trộm(eavesdrop) ư, thưa ngài? Tôi không hiểu ngài, xin ngài thứ lỗi. Chẳng có cái mái hiên (eaves) nào ở Bag End cả, và đó là sự thật."

"Đừng có giả ngô giả ngọng! Cậu đã nghe gì rồi, và vì sao cậu lại lảng nghe?"

Mắt Gandalf toé lửa và lông mày ông dựng lên như rẽ tre.

"Ngài Frodo, thưa ngài!" Sam run rẩy kêu lên. "Đừng để ông ấy làm đau tôi, thưa ngài! Đừng để ông ấy biến tôi thành cái gì đó quái đản! Người cha già của tôi sẽ hoảng lắm. Tôi không làm hại gì cả, thề có danh dự của tôi, thưa ngài!"

"Ông ấy sẽ không làm đau anh," Frodo nói, cố mà không cười phá lên, mặc dù bản thân ông cũng giật mình và có phần khó hiểu. "Ông ta biết, cũng như ta biết, rằng anh không gây hại gì. Nhưng hãy đứng lên và trả lời các câu hỏi của ông ấy ngay!"

"Vâng, thưa ngài," Sam nói, run bần bật. "Tôi đã nghe một chuyện mà tôi hiểu gì lắm, về một kẻ thù, về những cái nhẫn, và ngài Bilbo, thưa ngài, và những con rồng, và về một ngọn núi hung tàn, và - và những người Elves, thưa ngài. Tôi đã lắng nghe

bởi vì tôi không thể tìm được mình, nếu như ngài hiểu tôi muốn nói gì. Chúa phù hộ tôi, thưa ngài, nhưng tôi thích những chuyện loại này quá. Và tôi cũng tin vào chúng, thưa ngài, cho dù Ted có nói gì đi nữa. Những người Elves, thưa ngài! Tôi rất thích được gặp họ. Ngài có thể chỉ cho tôi thấy những người elves không, thưa ngài, khi mà ngài đi ấy?"

Chợt Gandalf phá lên cười. "Vào trong đây!" ông quát lên, và đưa cả hai tay ra ông nhấc cả Sam đang ngơ ngáo, kéo, vào, mớ cỏ đã cắt và tất cả những thứ khác qua cửa sổ vào trong đặt anh đứng trên nền nhà. "Đưa cậu đi gặp người elves hử?" ông nói, nhìn Sam thật kỹ, nhưng với một nụ cười rộng mở trên khuôn mặt. "Thế ra anh đã nghe là ngài Frodo định ra đi rồi à?"

"Tôi đã nghe thế, thưa ngài. Đó là lý do vì sao tôi lại nắc: có thể là ngài đã nghe thế. Tôi cố để tránh, thưa ngài, nhưng nó cùng bùng ra khỏi tôi: tôi bối rối quá."

"Việc này không thể khác được, Sam" Frodo buồn bã nói. Ông chợt nhận ra rằng việc thoát ra khỏi Quận này sẽ đau khổ hơn nhiều so với việc đơn thuần chỉ chào tạo biệt với những tiện nghi quen thuộc ở Bag End. "Ta sẽ phải đi. Nhưng" - và ông nhìn Sam thật kỹ - "nếu như anh thật sự quan tâm đến ta, anh phải giữ bí mật hoàn toàn. Hiểu không? Nếu anh không làm thế, nếu như anh thậm chí chỉ thở ra một lời về những gì anh vừa nghe, thì ta hy vọng là ông Gandalf sẽ biến anh thành một con ếch cóc và thả rần cỏ đầy vườn."

Sam quỳ thụp xuống, run lẩy bẩy. "Đứng lên đi Sam!" Gandarf nói. Ta đã nghĩ đến một thứ còn hay hơn thế. Một thứ sẽ khoá kín miệng anh và phạt anh một cách xứng đáng vì đã nghe trộm. Anh sẽ đi cùng với ngài Frodo!"

"Tôi ấy à, thưa ngài!" Sam kêu lên, bật dậy như một con chó được mời đi dạo. "Tôi đi và được thấy người Elves và tất cả! Hooray!" ông kêu lên, và oà khóc nức nở.

CHƯƠNG 3

BA NGƯỜI LÀ MỘT ĐỘI

"Cậu nên lặng lẽ mà đi, và nên đi sớm," Gandalf nói. Hai hoặc ba tuần đã trôi qua, và Frodo vẫn không tỏ dấu hiệu nào là đã sẵn sàng ra đi.

"Cháu biết. Nhưng khó mà làm được cả hai việc này," ông phản đối. "Nếu cháu cũng biến mất như bác Bilbo, thì câu chuyện sẽ nhanh chóng lan khắp Quận mất."

"Tất nhiên là cậu không được biến mất!" Gandalf nói. "Hoàn toàn không được làm thế! Ta nói sớm, chứ không phải ngay tức khắc. Nếu cậu có thể nghĩ ra cách nào để có thể lén ra khỏi Quận mà ít ai để ý, thì việc chậm trễ một thời gian cũng xứng đáng. Nhưng cậu không được chậm trễ quá lâu."

"Thế vào mùa thu thì thế nào, vào hoặc sau Lễ Sinh Nhật Của Chúng Tôi?" Frodo hỏi. "Cháu nghĩ là cháu có thể thu xếp được từ đây đến đó."

Thật sự ra, ông rất miễn cưỡng để phải bắt đầu, và bây giờ đã đến lúc. Bag End chợt có vẻ như là một nơi cư ngụ lý tưởng hơn những năm trước rất nhiều, và ông muốn nhăm nháp mùa hè cuối cùng của ông tại Quận càng nhiều càng tốt. Ông biết rằng khi mùa thu đến thì sẽ có ít nhất một phần nào đó trong tim ông sẽ nghĩ đến việc ra đi, như nó vẫn thường làm thế vào mùa này. Ông thật sự đã chuẩn bị tinh thần cho riêng mình để ra đi vào dịp sinh nhật thứ năm mươi: đó là dịp sinh nhật thứ một trăm hai mươi tám của Bilbo. Nó có vẻ như là một ngày thích hợp để khởi hành và theo dấu ông. Theo dấu Bilbo là điều quan trọng nhất trong tâm trí Bilbo, và điều này khiến cho ý nghĩ về sự ra đi của ông có thể chịu đựng được. Ông nghĩ càng ít càng tốt về chiếc Nhãn, và về nơi mà cuối cùng nó có thể dẫn ông đến. Nhưng ông không nói tất cả

những ý nghĩ của ông với Gandalf. Những gì thầy phù thủy đoán luôn luôn khó mà nói được .

Ông nhìn sang Frodo và mỉm cười. "Tốt lắm," ông lẩm. "Ta nghĩ là nên làm thế, nhưng không được trễ hơn nữa. Ta đã cảm thấy rất lo. Trong lúc đó, phải cẩn thận, không được để lộ ra bất kỳ ý tưởng nào về nơi cậu định đi! Phải trông chừng không cho Sam Gamgee nói gì. Nếu cậu ta lộ ra, ta sẽ biến cậu ta thành một con cóc."

"Về việc cháu sẽ đi đâu," Frodo nói, "thì khó mà nói ra được, bởi vì cháu vẫn chưa có ý tưởng rõ rệt gì về việc này."

"Đừng ngớ ngẩn thế!" Gandalf nói. "Ta không khuyến cáo cậu về việc để lại một địa chỉ ở bưu điện! Nhưng cậu đang rời khỏi Quận - và điều này không nên biết đến, cho đến khi cậu đã ở xa đây. Và cậu phải đi, hoặc ít nhất là khởi hành, về bất kỳ hướng nào, Đông, Tây, Nam, Bắc đều được, - và hướng đi này hiển nhiên là phải không được ai biết."

"Tâm trí cháu đã bị choán hết với những ý nghĩ về việc rời khỏi Bag End, và nói lời chia tay, và hoàn toàn chưa nghĩ gì đến phương hướng," Frodo nói. "Cháu sẽ đi đâu? Và cháu sẽ đi bằng gì? Mục đích của cháu là gì? Bilbo đi để tìm một kho báu, bác ấy đã đến đấy và trở lại; nhưng cháu đi để đánh mất một vật báu, và không trở lại, như những gì cháu có thể thấy."

"Nhưng cậu không thể thấy quá xa được," Gandalf nói, "Cả ta cũng thế. Có thể nhiệm vụ của cậu là đi tìm Khe Nứt Địa Ngục; nhưng công việc này có thể dành cho những người khác: lúc này thì ta không biết. Với bất kỳ giá nào thì cậu cũng phải sẵn sàng để đi một chặng đường xa."

"Không hẳn thế!" Frodo nói. "Nhưng trong lúc đó thì tôi sẽ làm gì?"

"Đến với nguy hiểm; nhưng sẽ không quá hấp tấp, không quá trực diện," thầy phù thủy trả lời. "Nếu cậu cần lời khuyên của ta, thì hãy đi Rivendell. Cuộc hành trìn này sẽ không đến nỗi quá

nguy hiểm, cho dù Con đường bây giờ không dễ đi như hồi trước, và nó sẽ càng tệ hơn cùng năm tháng."

"Rivendell!" Frodo nói. "Rất tốt: tôi sẽ đi về phía đông, và tôi sẽ đến Rivendell. Tôi sẽ dẫn Sam đi thăm những người Elves; cậu ta sẽ vui lắm." Ông nói một cách nhẹ nhàng, nhưng tim ông lại thành linh đập rộn với mong ước được trông thấy ngôi nhà của Elrond Halfelven, và được hít thở vùng không khí dưới vùng thung lũng sâu nơi đã có nhiều Con Người Trong Trắng vẫn còn sống bình yên.

Vào một chiều mùa thu thì chợt một mẫu tin kỳ lạ chợt lan đến Bụi Rậm Ngà và Con Rừng Xanh. Những người khổng lồ và những điếm gở khác ở biên giới của Quận đã tạm thời bị quên đi bởi những vấn đề quan trọng hơn: ngài Frodo đang bán Bag End, thật sự ra ông đã thật sự bán nó, cho nhà Sackville-Bagginses!

"Đến cả nhà vệ sinh luôn," một số nói, "Với một giá rất hời," những người khác nói, "và có vẻ như Bà Lobelia là người mua cả (Otho đã mất vài năm trước, khá thọ nhưng đầy thất vọng ở tuổi 102.)"

Vấn đề vì sao mà ngài Frodo lại bán căn lều xinh đẹp của ông thậm chí còn đáng bàn luận hơn cả vấn đề giá cả. Và người cứ bám chắc vào cái ý tưởng - được khuyến khích bởi những cái gật đầu và gợi ý của chính ngài Baggins - rằng Frodo đã hết tiền: ông sẽ rời khỏi Hobbiton và sẽ sinh sống một cách lạng lẽ bằng cách tiếp tục buôn bán ở Buckland giữa những người bà con Brandybuck của mình. "Để có thể càng xa nhà Sackville-Bagginses càng tốt," một số khác thêm vào. Nhưng những sự xác nhận vững chắc về sự giàu có không thể đo lường nổi của nhà Bagginnes ở Bag End đã khiến cho những điều này trở nên khó mà tin được, khó tin hơn bất kỳ lý do hoặc những chuyện không lý do nào khác mà lòng hiếu kỳ của họ có thể nghĩ ra: thế là phần lớn mọi người cho rằng đó lại là một âm mưu đen tối chưa bị phát hiện của Gandalf. Cho dù ông giữ mình rất lạng lẽ và không đi đâu vào ban ngày, thì mọi người đều tin rằng ông đang "lẩn trốn ở Bag End". Tuy nhiên việc rời đi này có thể hoàn toàn đúng với sự thiết kế từ

phép thuật của ông, rõ ràng không có gì đáng nghi về sự kiện Frodo Baggins sẽ xuống Buckland.

"Phải, tôi sẽ đi vào mùa thu này," ông nói, "Merry Brandybuck đang tìm một căn lều xinh xắn chỗ tối, hoặc có thể là một căn nhà nhỏ."

Thật sự ra với sự giúp đỡ của Merry ông đã lựa chọn và mua một căn nhà nhỏ ở Crickhollow tại một ngôi làng phía sau Bucklebury. Chỉ trừ Sam, ông giả vờ với tất cả mọi người là ông sẽ định cư ở đó vĩnh viễn. Quyết định khởi hành về phía đông mang đến cho ông một ý tưởng; vì Buckland nằm trên đường biên giới phía đông của Quận, và ông đã sống ở đó suốt thời thơ ấu, nên việc trở về đó của ông ít ra cũng có vẻ rất đáng tin.

Gandalf ở lại Quận hơn hai tháng. Rồi vào một chiều, vào cuối tháng Sáu, ngay sau khi kế hoạch của Frodo cuối cùng đã sắp xếp xong, ông thỉnh lình tuyên bố rằng ông sẽ rời khỏi đó vào sáng hôm sau. "Hy vọng là chỉ trong một thời gian ngắn," ông nói, "Nhưng ta sẽ đi xuống sau biên giới phía nam để thu thập một số tin tức, nếu như có thể. Ta thật sự là đã ngồi không hơn mức cần thiết hơi nhiều." Ông nói nhẹ nhàng, nhưng Frodo cảm thấy như ông đang lo lắng.

"Có chuyện gì xảy ra à?" ông hỏi.

"À, không; nhưng ta nghe thấy có chuyện gì đó làm ta lo lắng và cần phải xem xét. Nếu ta sẽ nghĩ là cậu cần phải khởi hành ngay, thì ta sẽ trở lại ngay, hoặc ít ra là nhấn tin lại. Trong lúc đó thì vẫn cứ làm theo đúng kế hoạch, nhưng phải cẩn thận hơn bao giờ hết, đặc biệt là về chiếc Nhẫn. Ta phải nhấn mạnh với cậu một lần nữa: đừng dùng nó."

Ông ra đi vào lúc bình minh. "Ta có thể trở lại vào bất kỳ lúc nào," ông nói. "Muộn nhất là ta sẽ trở về vào buổi tiệc chia tay. Ta nghĩ là cậu có thể cần ta làm bạn đồng hành trên Con Đường."

Đầu tiên Frodo khá bối rối, và ông thường tự hỏi là Gandalf đã có thể nghe thấy điều gì; nhưng rồi điều này cũng dần dần phai nhạt, và khi thời tiết tốt thì ông tạm quên đi những rắc rối của

mình. Quận ít khi nào có được một mùa thu thật trong lành hoặc rục rờ: cây cối trĩu đầy táo, mật nhỏ ra từ tổ ong, và ngũ cốc thì mọc cao và trĩu quả.

Mùa thu đã trôi qua thật tốt lành trước khi Frodo bắt đầu lo lắng về Gandalf trở lại. Tháng Chín đã đến mà vẫn không có tin tức gì về ông. Lễ Sinh Nhật, và cũng là dịp ra đi, đã đến gần, và ông vẫn không thấy xuất hiện hay nhận tin gì về. Bag End trở nên bận rộn. Một số bạn bè của Frodo đến và giúp ông đóng gói: đó là Fredegar Bolger, và Folco Boffin, và tất nhiên là những bạn đặc biệt của ông, Pippin Took và Merry Brandybuck. Họ đã quây tung cả vùng lên.

Đến ngày 20 tháng Chín thì hai xe kéo trĩu đầy đồ hướng đến Buckland, chở theo đồ đạc và vật dụng mà Frodo không bán đến căn nhà mới của ông, đi theo ngã Cầu Rượu Mạnh. Ngày tiếp theo thì Frodo trở nên thật sự lo lắng, và luôn trông chừng về phía Gandalf. Thứ năm, sáng sinh nhật của ông, có một buổi bình minh thật trong lành và quang đãng như buổi tiệc vĩ đại của Bilbo cách đây rất lâu. Gandalf vẫn không xuất hiện. Đến chiều thì Frodo làm buổi tiệc chia tay: nó khá nhỏ, chỉ là một bữa tối cho ông và bốn người bạn đã giúp đỡ ông, nhưng ông rất bứt rứt và không có tâm trí nào ăn uống nữa. Ý nghĩ về việc sớm chia tay với những người bạn trẻ của mình đè nặng trong tim ông. Ông tự hỏi làm sao mà mình có thể lìa họ được.

Tuy nhiên bốn hobbit trẻ hơn thì lại đầy phấn chấn, và buổi tiệc sớm trở nên sôi động dù Gandalf vắng mặt. Phòng ăn gần như trống rỗng ngoại trừ một cái bàn và những cái ghế, nhưng thức ăn thì rất ngon lành, và có rượu ngon: rượu của Frodo không nằm trong những gì được bán cho nhà Sackville-Bagginses.

"Dù cho chuyện gì xảy ra với những đồ đạc còn lại của tôi, khi mà nhà S-B đặt móng vuốt của họ lên chúng, thì tôi cũng đã tìm được một ngôi nhà tốt cho chúng!" Frodo nói, khi ông uống cạn ly của mình. Đó là giọt Winyard Cổ cuối cùng.

Sau khi họ đã hát thật nhiều bài hát, và đã nói về thật nhiều chuyện mà họ đã làm cùng nhau, họ nâng chén chúc mừng sinh

nhật Bilbo, và họ uống mừng sức khoẻ ông và theo thói quen của Frodo. Rồi họ đi ra hít thở không khí trong lành, để ngấm qua các vì sao, rồi họ lên giường. Bữa tiệc của Frodo đã chấm dứt, và Gandalf vẫn không đến.

Buổi sáng kế tiếp họ bận rộn đóng gói những gói khác cùng với những hành lý còn lại. Merry trông coi việc này, và đánh xe cùng với Fatty (là Fredegar Bolger). "Có ai đó phải đến đây và trông coi căn nhà trước khi anh đến. " Merry nói. "Được - gặp lại anh sau - vào ngày một, nếu như anh không ngủ trên đường!"

Folco đến nhà sau bữa trưa, nhưng Pippi vẫn còn ở phía sau. Frodo không ngủ được và lo lắng, ông lắng nghe một cách vô vọng mọi tin tức về Gandalf. Ông quyết định đợi cho đến lúc hoàng hôn. Sau đó, nếu như Gandalf muốn ông đi gấp, thì ông sẽ đi Crickhollow, và thậm chí có thể đến đây trước tiên. Vì Frodo sẽ đi bộ. Kế hoạch của ông - trong đó sự mong đợi được nhìn lại Quận lần cuối cũng chiếm phần nhiều như bất kỳ lý do nào khác - là đi bộ từ Hobbitton đến Bucklebury Ferry, nó rất dễ thực hiện.

"Tôi cũng sẽ tự huấn luyện cho mình một chút," ông nói, nhìn lại mình qua tấm gương bụi trên căn phòng đã trống rỗng phân nửa. Ông đã không thực hiện những chuyến đi dài hơi nào từ lâu rồi, và hình ảnh của ông trong gương có vẻ nhão nhoẹt, ông nghĩ thế.

Sau buổi trưa, nhà Sackville-Bagginses, Lobelia và cậu con trai tóc hung của bà, Lotho, xuất hiện, làm cho Frodo vô cùng phiền muộn. "Cuối cùng cũng là của chúng ta!" Lobelia nói, khi bà bước vào trong. Điều này không lịch sự, và cũng chưa thật sự đúng, vì việc mua bán Bag End sẽ không có hiệu lực cho đến trước nửa đêm. Nhưng Lobelia cũng có thể đáng được tha thứ: bà ta đã bị buộc phải chờ đợi bảy mươi bảy năm kể từ khi bà đã từng có được hy vọng có được Bag End, và bây giờ bà đã một trăm tuổi rồi.

Dù sao đi nữa, bà đã đến thấy rằng không có gì mà bà đã trả tiền bị mang đi, và bà muốn có chìa khoá. Phải mất một lúc lâu bà mới thoả mãn, khi bà mang theo một bản liệt kê chi tiết và kiểm tra kỹ lưỡng theo nó. Cuối cùng bà cũng rời đi với Lóth với một

chiếc chìa khoá dự trữ và với lời hứa rằng chiếc kia sẽ được để ở nhà Gamgee ở Phố Bagshot. Bà khụt khịt, và tỏ rõ rằng bà ta nghĩ rằng nhà Gamgee có thể vào lều ăn trộm trong đêm. Frodo không mời bà chút trà nào.

Ông uống trà với riêng mình cùng với Pippin và Sam Gamgee ở trong bếp. Đã có một thông báo chính thức nói rằng Sam sẽ đến Buckland "để làm việc cho ngài Frodo và trông chừng phần vườn của ông"; một sự dàn xếp đã được xác nhận bởi Gaffer, cho dù nó không làm ông an ủi trước cái viễn cảnh có Lobelia làm láng giềng.

"Bữa tiệc cuối cùng của chúng ta ở Bag End!" Frodo nói, kéo mạnh cái ghế ra sau. Họ để việc rửa chén lại cho Lobelia. Pippin và Sam nhấc ba cái túi của họ lên và gom lại thành đống ở hành lang. Pippin đi ra ngoài dạo bộ lần chót trong vườn. Sam biến mất.

Mặt trời đã lặn. Bag End có vẻ buồn bã, ảm đạm và nhếch nhác. Frodo dạo qua những căn phòng quen thuộc, và thấy ánh sáng hoàng hôn tắt dần trên những bức tường, bóng tối đã phủ trong các góc. Bên trong nhà đang tối dần. Ông đi ra và đi bộ xuống cánh cổng nằm ở cuối đường, rồi đi một đoạn ngắn xuống Đường Đồi. Ông nửa chờ đợi để được thấy Gandalf sai bước đi lên trong vùng tối.

Bầu trời thật quang đãng và những ngôi sao đang bùng sáng. "Đêm nay sẽ đẹp trời," ông nói lớn. "Rất tốt để bắt đầu. Tôi thích cảm giác đi bộ này. Tôi không thể chịu đựng thêm việc lớn vờn ở đây nữa. Tôi sẽ khởi hành, và Gandalf phải theo tôi." Ông quay lại, và leo lên dốc, vì ông nghe thấy những tiếng động ở quanh cái góc ở cuối Hàng Bagshot. Một giọng rõ ràng là của ông Gaffer già; còn giọng kia thì rất lạ, và có vẻ bức dọc. Ông không thể biết được nó nói gì, nhưng ông nghe thấy câu trả lời của Gaffer, có vẻ như đang rít lên. Ông già có vẻ như đang khó chịu.

"Không, ông Baggins đã đi rồi. Vào sáng nay, và nhóc Sam của tôi đi với ông ta: dù sau thì tất cả đồ đạc của ông ta đã chuyển đi rồi. Phải, đã được bán hết và đưa đi cả, tôi nói với ông như thế. Vì sao à? Vì sao không phải là chuyện của tôi, hay của ông. Đi đâu

à? Chẳng có gì bí mật cả. Ông ta chuyển xuống Bucklebury hay một nơi như thế, ở xa dưới kia. Phải, dưới đó - một con đường sạch sẽ. Bản thân tôi chưa bao giờ đi xa đến thế; họ là những người lạ ở Buckland. Không, tôi không để gửi lại thông điệp gì cả. Chào ông!"

Những bước chân vang xuống dưới Đồi. Frodo ngờ ngợ tự hỏi vì sao mà việc họ không lên Đồi lại khiến ông cảm thấy vô cùng nhẹ thở. "Tôi phát bệnh với những câu hỏi và những sự tò mò về việc của mình, tôi cho là vậy," ông nghĩ. "Tất cả bọn họ sao mà tọc mạch thế!" Ông đã nửa muốn đi và hỏi Gaffer xem ai muốn biết những chuyện như vậy; nhưng ông cho rằng tốt hơn (hoặc tệ hơn) là không nên làm thế, nên ông quay đi và nhanh chóng đi trở lại Bag End.

Pippin đng ngồi trên gói đồ của mình ở trong hành lang. Sam không có ở đó. Frodo bước vào trong cánh cửa tối. "Sam!" ông gọi "Sam! Đến giờ rồi!"

"Tôi đến đây, thưa ngài!" một giọng trả lời vang lại từ phía xa, rồi bản thân Sam nhanh chóng ra theo, chùi mép. Anh vừa nói lời tạm biệt với cái thùng bia trong hầm rượu.

"Tất cả xong rồi chứ, Sam?" Frodo nói.

"Vâng, thưa ngài, tôi sẽ lo việc cuối ngay, thưa ngài."

Frodo đóng cửa rồi khoá lại, rồi đưa chìa khoá cho Sam. "Mang cái này về nhà anh, Sam!" Ông nói. "Rời đi cắt ngang Phố và gặp chúng tôi càng nhanh càng tốt ở cổng con đường nhỏ sau bãi cỏ. Tối nay chúng ta sẽ không đi xuyên qua làng. Tai vách mạch rừng lắm." Sam chạy vù đi.

"Được lắm, bây giờ thì cuối cùng chúng ta cũng khởi hành!" Frodo nói. Họ khoác hành lý lên vai và nhắc những cây gậy lên, và đi vòng theo góc đường về bờ tây của Bag End. "Tạm biệt!" Frodo nói, nhìn lại những cửa sổ tối đen. Ông vẫy tay, và rồi quay đi (đi theo Bilbo, nếu như ông đã biết), vội vã đi sau Peregrin đi xuống con đường vườn. Họ nhảy qua những vùng đất thấp được vây rào ở cuối và tiến vào vùng cỏ, băng sột soạt vào cỏ vùng tối đen.

Ở cuối đồi, trên sườn phía tây họ đi vào cánh cổng ở vào một con đường làng hẹp. Họ dừng lại ở đó và điều chỉnh lại dây đeo túi hành lý. Ngay lúc đó Sam hiện ra, chạy cuống quýt và thở hổn hển; cái túi nặng nề của anh được nhắc cao trên vai, trên đầu anh là một cái túi dài không có hình dạng gì cả, anh gọi đó là một cái nón. Trong bóng đêm thì anh nhìn rất giống như một người lùn.

"Ta tin chắc là anh đã đưa cho ta tất cả những món nặng nhất," Frodo nói. "Ta thương cho những con ốc sên, phải mang cả cái nhà của chúng trên lưng."

"Tôi có thể mang được nhiều hơn thế, thưa ngài. Cái túi của tôi còn nhẹ lắm," Sam nói đầy quả quyết và không đúng với thực tế chút nào.

"Không, không đâu, Sam ạ!" Pippin nói. "Như thế thì tốt cho anh ta hơn. Anh ta chẳng mang gì cả ngoại trừ những thứ mà anh ta ra lệnh cho chúng ta phải mang. Đạo gần đây gân cốt anh ta chùng lảm, và anh ta sẽ cảm thấy giảm cân khi mang theo vài món đồ của chính anh ta."

"Thật là quá tốt cho một hobbit già khốn khổ!" Frodo cười phá lên. "Tôi sẽ gây như một cành liễu mát. Tôi chắc thế, trước khi tôi đến được Buckland. Nhưng tôi đang nói những chuyện vô nghĩa. Tôi nghi không biết là anh có thể mang nhiều hơn phần được chia không, Sam, và tôi sẽ xem chuyện này khi lần sau chúng ta đóng gói đồ." Ông lại nhặt cây gậy của mình lên. "Được rồi, tất cả chúng ta đều thích đi trong bóng tối cả," ông nói, "cho nên hãy để lại sau mình vài dặm trước khi ngủ nào."

Họ đi theo con đường nhỏ phía tây một quãng ngắn. Rồi họ rời khỏi nó, rẽ trái và lặng lẽ đi vào đồng trở lại. Họ đi thành một hàng dọc theo dãy hàng rào quanh đường biên của bãi cây, và trời đêm phủ bóng tối xuống họ. Họ gần như vô hình trong những chiếc áo khoác đen như thể tất cả bọn họ đều có những chiếc nhẫn ma thuật. Do cả bọn họ đều là hobbit, và đang cố giữ im lặng, nên họ không gây ra một tiếng động nào mà thậm chí cả những hobbit có thể nghe được. Thậm chí những con vật hoang dã trên đồng và trong rừng cũng khó mà nhận ra khi họ đi qua.

Ở cuối đồi, trên sườn phía tây họ đi vào cánh cổng ở vào một con đường làng hẹp. Họ dừng lại ở đó và điều chỉnh lại dây đeo túi hành lý. Ngay lúc đó Sam hiện ra, chạy cuống quýt và thở hổn hển; cái túi nặng nề của anh được nhắc cao trên vai, trên đầu anh là một cái túi dài không có hình dạng gì cả, anh gọi đó là một cái nón. Trong bóng đêm thì anh nhìn rất giống như một người lùn.

"Ta tin chắc là anh đã đưa cho ta tất cả những món nặng nhất," Frodo nói. "Ta thương cho những con ốc sên, phải mang cả cái nhà của chúng trên lưng."

"Tôi có thể mang được nhiều hơn thế, thưa ngài. Cái túi của tôi còn nhẹ lắm," Sam nói đầy quả quyết và không đúng với thực tế chút nào.

"Không, không đâu, Sam ạ!" Pippin nói. "Như thế thì tốt cho anh ta hơn. Anh ta chẳng mang gì cả ngoại trừ những thứ mà anh ta ra lệnh cho chúng ta phải mang. Đạo gần đây gân cốt anh ta chùng lảm, và anh ta sẽ cảm thấy giảm cân khi mang theo vài món đồ của chính anh ta."

"Thật là quá tốt cho một hobbit già khốn khổ!" Frodo cười phá lên. "Tôi sẽ gầy như một cành liễu mất. Tôi chắc thế, trước khi tôi đến được Buckland. Nhưng tôi đang nói những chuyện vô nghĩa. Tôi nghĩ không biết là anh có thể mang nhiều hơn phần được chia không, Sam, và tôi sẽ xem chuyện này khi lần sau chúng ta đóng gói đồ." Ông lại nhặt cây gậy của mình lên. "Được rồi, tất cả chúng ta đều thích đi trong bóng tối cả," ông nói, "cho nên hãy để lại sau mình vài dặm trước khi ngủ nào."

Họ đi theo con đường nhỏ phía tây một quãng ngắn. Rồi họ rời khỏi nó, rẽ trái và lặng lẽ đi vào đồng trở lại. Họ đi thành một hàng dọc theo dãy hàng rào quanh đường biên của bãi cây, và trời đêm phủ bóng tối xuống họ. Họ gần như vô hình trong những chiếc áo khoác đen như thể tất cả bọn họ đều có những chiếc nhẫn ma thuật. Do cả bọn họ đều là hobbit, và đang cố giữ im lặng, nên họ không gây ra một tiếng động nào mà thậm chí cả những hobbit có thể nghe được. Thậm chí những con vật hoang dã trên đồng và trong rừng cũng khó mà nhận ra khi họ đi qua.

Sau một lúc thì họ băng qua Nước, phía tây của Hobbiton, bằng một cây cầu bằng ván hẹp. Dòng suối nhìn không gì khác hơn là một dải băng đen uốn lượn, viền bởi những những cây tổng quản sủi. Đi thêm vài dặm về hướng nam thì họ vội vã băng qua một con đường lớn dẫn ra từ Cầu Rượu Mạnh; bây giờ thì họ đang ở Tookland và họ rẽ về hướng đông nam về phía Làng Đồi Xanh. Khi họ bắt đầu leo lên cái dốc đầu tiên của nó thì họ nhìn lại và thấy những ngọn đèn ở xa tít phía Hobbiton đang nhấp nháy trong vùng thung lũng êm đềm ở Nước. Chúng nhanh chóng biến mất trong vùng rào của vùng đất đen, và theo sau bởi Bywater bên cạnh cái vũng xám của nó. Khi ánh đèn từ vùng nông trại cuối cùng đã ở xa đằng sau, le lói qua những hàng cây, Frodo quay lại và vẫy tay tạm biệt. "Tôi không biết là tôi có còn dịp nào nhìn xuống lại vùng thung lũng này không," ông lặng lẽ nói.

Khi họ đi được khoảng ba giờ thì họ tạm nghỉ. Đêm ấy quang đãng, lạnh và đầy say, nhưng những màn sương mỏng như khói cứ tuôn ra từ sườn đồi từ những dòng suối và vùng đồng cỏ bên dưới. Những cây bulô đầy những cành mỏng, lắc lư theo một làn gió nhẹ phía trên đầu họ, tạo thành một cái mạng đen trên bầu trời thẫm. Họ ăn một bữa tối thật là đạm bạc (đối với hobbit), rồi lại đi tiếp. Họ nhanh chóng tiến xuống một con đường hẹp, rồi lại leo lên rồi lại xuống, tan vào bóng đen phía trước: con đường dẫn tới Woodhal, rồi Stock, rồi Bến Phà Bucklebury. Nó leo lên khỏi con đường chính ở thung lũng Nước, và hỏn hển vòng quanh mép của Những Ngọn Đồi Xanh hướng về Woody-End, một góc hoang dã của Eastfarthing.

Sau một lúc thì họ đi vào một con đường rẽ sâu vào giữa những hàng cây cao đang xào xạc những chiếc lá của chúng trong đêm. Lúc ấy đã thật là tối. Đầu tiên họ nói chuyện, hoặc cùng ậm ừ nhẹ nhẹ với nhau, tránh khỏi những đôi tai tọc mạnh. Rồi họ bước đi trong im lặng, và Pippin bắt đầu trễ lại phía sau. Cuối cùng, khi họ bắt đầu leo lên một dốc đứng, thì ông đứng lại và ngáp.

"Tôi buồn ngủ quá rồi," ông nói, "tôi sẽ sớm đổ xuống đường mất. Các vị có định cho chân mình ngủ không? Gần nửa đêm rồi."

"Tôi nghĩ là anh thích đi trong đêm chứ," Frodo nói. "Nhưng không phải quá vội. Merry đang đợi chúng ta vào ngày mốt; nên chúng ta còn gần hai ngày nữa. Chúng ta sẽ tìm một nơi dừng chân đầu tiên."

"Gió ở hướng Tây," Sam nói. "Nếu chúng ta đi sang phía bên kia của sườn đồi, chúng ta sẽ tìm được một nơi được che chắn và kín đáo, thưa ngài. Có một nơi khô ráo giữa đám gỗ linh sam, nếu như tôi nhớ đúng," Sam biết khá rõ những vùng đất trong vòng hai mươi dặm Hobbitton, nhưng kiến thức địa lý của anh chỉ giới hạn đến thế.

Ngay trên đỉnh của ngọn đồi họ tiến vào một dãy cây linh sam. Họ rời khỏi đường và đi vào vùng tối sực nức mùi nhựa thông của gỗ, và tập hợp những cành cây chết lại để nhóm lửa. Họ nhanh chóng có được một ngọn lửa ấm cúng lách tách dưới chân của một cây linh sam lớn, họ ngồi quanh nó một lúc, cho đến khi họ bắt đầu gà gật. Rồi, mỗi người cuộn tròn lại tại một góc rễ cây lớn, trong những lớp áo khoác và mền, và họ nhanh chóng ngủ thiếp đi. Họ không cử người canh gác; thậm chí Frodo cũng không sợ là có nguy hiểm gì, vì họ vẫn còn ở giữa Quận. Một vài con vật đến và nhìn ngắm họ trong khi ngọn lửa tàn dần. Một con cáo băng qua rừng cây để làm chuyện của mình chợt dừng lại nhiều phút và đánh hơi.

"Hobbit!" nó nghĩ. "À, rồi gì nữa? Ta đã nghe thấy nhiều chuyện lạ ở vùng này, nhưng ta ít khi nghe thấy chuyện một hobbit ngủ lang dưới một cái cây. Đằng này tới ba tên! Hẳn là sau chuyện này có một cái gì lạ lùng." Nó có lý, nhưng nó sẽ chẳng bao giờ biết được gì thêm về chuyện này.

Buổi sáng đã đến, nhợt nhạt và ẩm ướt. Frodo thức dậy đầu tiên, và thấy rễ cây đã làm thành một cái lỗ ở lưng của ông, và cổ ông thì cứng đơ.

"Đi vui thật! Sao mà tôi không cười xe nhỉ?" ông nghĩ, như ông vẫn thường làm khi bắt đầu một chuyến viễn du. "Và tất cả những những cái giường êm ấm xinh đẹp của tôi đã được bán cả cho nhà Sackville-Bagginses rồi! Những cái rễ cây được việc đấy."

Ông vươn vai. "Dậy đi thôi, các hobbit!" ông la lên. "Thật là một buổi sáng đẹp trời."

"Đẹp về chuyện gì?" Pippin nói, nhìn qua mép chắn của mình bằng một mắt. "Sam! Hãy chuẩn bị sẵn sàng bữa sáng lúc chín giờ rồi! Anh có nước nóng để tắm không?"

Sam đứng dậy, có vẻ dờ dẫm. "Không, thưa ngài, tôi không có, thưa ngài!" ông nói.

Frodo giật cái chắn ra khỏi Pippin và dựng ông lên, rồi ông bước về phía lề rừng. Mặt trời ở phía đông đang soi đỏ xua tan sương mù đang phủ dày trên rừng. Những chiếc lá mùa thu vàng và đỏ có vẻ như đang bơi vô định giữa một cái biển mờ ảo. Phía dưới ông một chút về bên trái là một con đường chạy thẳng xuống vào một vùng trống rỗng và biến mất. Rồi ông quay lại phía Sam và Pippin đang nhóm lửa. "Nước!" Pippin la lên. "Nước đâu?"

"Tôi không mang nước theo trong túi," Frodo nói. "Chúng tôi nghĩa là anh phải đi tìm thôi," Pippin nói, ông đang bận lúi thủc ăn và cốc ra. "Anh nên đi đi."

"Anh cũng có thể đi vậy," Frodo nói, "và mang tất cả những chai nước theo."

Có một con suối ở chân đồi. Họ đổ nước đầy chai và dựng và đun nước ở một con thác nhỏ nơi nước đổ xuống vài foot trên một mặt đá xám. Nó lặng như băng; và họ thổi phù phù khi họ rửa mặt và tay chân.

Khi bữa sáng của họ đã xong, họ đóng gói tất cả hành lý trở lại, thì đã quá mười giờ, tiết trời đã quang đãng và ấm áp. Họ đi xuống vách đá, băng qua một con suối nơi nó chảy ngầm dưới con đường và leo lên cái vách đá kế tiếp, rồi cứ leo lên leo xuống như vậy đến một sườn đồi khác; đến lúc đó thì có vẻ như áo khoác, chăn mền, nước, thức ăn và những vật dụng khác của họ có vẻ như đã trở nên một gánh cực kỳ nặng.

Ngày đăng trình này có vẻ như sẽ hứa hẹn là rất ấm áp và vất vả. Tuy nhiên sau vài dặm thì con đường không uốn lượn lên xuống nữa: nó leo lên đỉnh của một bờ dốc của một con đường

zigzag trông rất chán, và nó chuẩn bị dẫn xuống lần cuối. Trước mặt chúng họ lấy những vùng đất thấp đầy những bụi cây nhỏ trộn vào nhau ở một khoảng cách xa giữa một vùng rừng nâu mù mịt. Họ nhìn qua Woody End hướng về phía Sông Rượu Mạnh.

Con đường lượn phía trước họ nhìn giống như một phần của một sợi chỉ.

"Con đường này sẽ kéo dài vô tận," Pippin nói; "nhưng tôi không thể đi mà không nghỉ được. Đến lúc phải ăn trưa rồi." Ông ngồi xuống bên lề đường và nhìn về phía đông về màn sương mù, nơi con Sông nằm sau nó, và nơi tận cùng của vùng Quận mà ông đã sống cả cuộc đời. Sam đứng cạnh ông. Đôi mắt tròn của anh mở to - vì anh đang nhìn băng qua những vùng đất mà anh chưa bao giờ thấy đến một chân trời mới.

"Những người Elves sống trong những khu rừng này à?" ông hỏi.

"Tôi chưa bao giờ nghe thấy thế," Pippin nói. Frodo im lặng. Ông cũng đang nhìn chằm chằm về phía đông dọc theo đường, như thể trước đây ông chưa bao giờ thấy nó. Thành linh ông nói, lớn tiếng như như thể đang nói với chính mình, nói thật chậm:

*Đường dài dẫn đến tận đâu
Dẫn xuống tận cửa bắt đầu tại đây
Đường xa dãi ánh mây bay
Tôi lại rong ruổi vượt băng ngàn
Chân mỗi suốt mấy dặm ngàn
Tìm con đường lớn cắt ngang lối mình
Biết bao nẻo, biết bao tình
Bao giờ trọn cuộc đăng trình ai hay*

"Gần giống như bài hát cũ của ông Bilbo," Pippin nói. " Hay nó là một bài phỏng theo của anh? Nó không có vẻ khuyến khích lắm."

"Tôi không biết," Frodo nói. "Nó chợt ập đến với tôi, như thể tôi đã tạo ra nó; nhưng có thể là tôi đã nghe nó từ lâu rồi. Chắc chắn là nó là tôi nhớ đến những năm cuối cùng của bác Bilbo rất nhiều, trước khi bác ấy ra đi. Bác ấy thường nói rằng chỉ có một Con Đường; và nó giống như một con sông lớn: nó lan đến mọi ngưỡng cửa, mọi con đường chỉ là một nhánh của nó. "Đó là một công việc nguy hiểm, Frodo ạ, lan đến ngưỡng cửa của cháu," ông thường nói thế. "Cháu bước xuống Con Đường, nếu cháu không trông chừng bước chân của mình, thì không thể nào biết được tâm trí của cháu sẽ bị quét đến tận đâu. Cháu có nhận rằng rằng đây là con đường băng qua Mirkwood, và nếu cháu để cho nó dẫn đi, thì nó có thể sẽ đưa cháu đến Ngọn Núi Cô Đơn hoặc thậm chí xa hơn nữa đến những vùng đất tệ hơn không?" Bác ấy thường hay nói thế trên con đường bên ngoài cửa trước của Bag End, đặc biệt là sau khi ông ấy vừa đi một chặng đường dài."

"Ồ, con Đường sẽ chẳng quét tôi đi đâu cả, ít ra là trong một giờ," Pippin nói, tháo dây đeo hành lý của mình. Những người khác làm theo mẫu của ông, hạ hành lý xuống bờ sông và đuổi chân ra về phía đường. Sau khi nghỉ ngơi một lúc họ ăn một bữa trưa ngon lành và nghỉ ngơi một lúc.

Mặt trời đã bắt đầu hạ xuống và ánh sáng buổi trưa chiếu trên đường khi họ đi xuống đồi. Đến lúc này họ chưa hề gặp một sinh vật nào trên đường cả. Con đường này không được dùng nhiều, nó đặc biệt khó đi đối với xe kéo, và do đó có rất ít giao thông đến Woody End. Họ đi bộ dọc theo nói khoảng một giờ hoặc hơn nữa thì Sam chợt dừng lại như thể đang lắng nghe. Lúc này họ đang ở trên một vùng đất cao, và con đường phía sau thì đầy gió thổi thẳng về phía trước qua những vùng cỏ lác lẻo với những thân cây cao, nằm bên ngoài khu rừng gần bên.

"Tôi có thể nghe thấy một con ngựa lùn hoặc một con ngựa đang phóng dọc theo con đường phía sau," Sam nói. Họ nhìn lại, nhưng ngã rẽ của con đường ngăn không cho họ nhìn xa được. "Tôi tự hỏi không biết có phải là ông Gandalf đang đi theo chúng ta không," Frodo nói; nhưng thậm chí khi ông nói như thế, thì ông

cũng cảm thấy là điều này không đúng, rồi thỉnh thoảng ông chợt muốn ẩn trốn khỏi tầm nhìn của người đang cưỡi ngựa ấy.

"Có thể nó không gây ra nhiều vấn đề lắm," ông nói với vẻ có lỗi, "nhưng tôi không nên bị thấy ở trên đường, bởi bất kỳ ai. Tôi phát ốm nếu những việc tôi làm lại bị quan sát và bàn luận. Và nếu đó là Gandalf," ông nói thêm sau một lúc, "chúng ta có thể cho ông ấy một sự ngạc nhiên, để cho ông ấy trả giá vì đã đến trễ thế. Hãy tránh ra khỏi tầm nhìn!"

Hai người kia nhanh chóng rẽ trái và hạ xuống một cái hố nhỏ không xa khỏi con đường. Họ nằm ngửa ở đó. Frodo ngẩn ngơ một giây: sự tò mò hoặc một cảm giác khác đang vật lộn với ước muốn được trốn của ông. Âm thanh của tiếng móng guốc vang lên gần hơn. Ngay lúc đó ông vội ném mình xuống một dải cỏ phía sau một cái cây đang đổ bóng xuống con đường. Rồi ông nâng đầu lên và nhìn cẩn thận phía trên một trong những cái rễ cây lớn.

Một con ngựa đen đang vòng đến ngã rẽ, không phải là loại ngựa lùn dành cho hobbit mà là một con ngựa đầy đủ kích cỡ; ngồi trên đó là một người đàn ông to lớn, có vẻ như đang cúi mình trên yên cương, bọc người trong một cái áo choàng đen lớn và mũ trùm, đến nỗi chỉ có đôi giày của ông là hiện ra trên bàn đạp; khuôn mặt của ông bị che khuất và không thể nhìn thấy được.

Khi ông phóng đến bên cây ngang với chỗ Frodo thì ông dừng lại. Người cưỡi ngựa ngồi lặng một lúc, đầu cúi xuống, như thể đang lắng nghe. Từ bên trong cái mũ trùm thò ra một cái mũi của một ai đó đang đánh hơi những làn hơi khó nắm bắt; đầu ông nghiêng từ bên này qua bên kia trên đường.

Rồi thỉnh thoảng một nỗi sợ không lý do trùm lên Frodo, và ông nghĩ đến chiếc Nhẫn của mình. Ông không dám thở nữa, và ước muốn lấy nó ra khỏi túi mạnh đến nỗi ông bắt đầu chậm chạp di chuyển tay mình. Ông cảm thấy rằng chỉ cần ông đeo nó vào thì ông sẽ an toàn. Lời khuyên của Gandalf có vẻ như vô lý quá. Bilbo đã dùng chiếc Nhẫn mà. "Và tôi vẫn còn ở trong Quận," ông nghĩ, khi tay ông chạm vào sợi dây đeo nhẫn. Ngay lúc đó người cưỡi ngựa ngẩng dậy, và giật cương. Con ngựa phóng đến, đầu tiên là

bước chậm rãi, rồi bắt đầu phóng nhanh. Frodo trườn đến bên lề đường và quan sát người cưỡi ngựa, cho đến khi ông thu nhỏ đi theo khoảng cách. Ông không thể chắc chắn được, nhưng có vẻ như thành linh khi vừa ra khỏi tầm nhìn, con ngựa rẽ ngang và tiến vào những hàng cây bên phải.

"Phải, tôi thấy chuyện này rất là lạ, và thật sự rất xáo trộn," Frodo nói với chính mình, khi ông tiến về phía các bạn đồng hành. Pippin và Sam vẫn còn nằm ngửa trên nền cỏ, và không thấy gì hết; nên Frodo mô tả lại người cưỡi ngựa và hành vi kỳ lạ của ông ta.

"Tôi không thể nói vì sao, nhưng tôi cảm thấy chắc chắn là ông ta đang nhìn hoặc đang đánh hơi tôi; và tôi cũng cảm thấy chắc chắn rằng tôi không muốn ông ta phát hiện ra tôi. Tôi chưa bao giờ thấy hoặc cảm thấy một điều gì giống như vậy ở Quận trước đây."

"Nhưng Con Người Lớn ấy muốn làm gì với chúng ta?" Pippin nói. "Và ông ta muốn làm gì ở phần đất này của thế giới?"

"Có một số Con Người như vậy," Frodo nói. "Xuống Southfarthing thì họ gặp rắc rối với Con Người Lớn, tôi tin thế. Nhưng tôi chưa bao giờ nghe thấy cái gì giống như người cưỡi ngựa này. Tôi tự hỏi xem ông ta từ đâu đến."

"Xin ngài thứ lỗi," Sam chọt xen vào, "tôi biết ông ấy từ đâu đến. Đó chính là người cưỡi ngựa đến đến từ Hobbitton, trừ phi có nhiều hơn một người như thế. Và tôi biết ông ta đi đâu."

"Anh muốn nói gì?" Frodo nói sắc gọn, nhìn anh ta với vẻ ngạc nhiên. "Vì sao trước đây anh không nói điều này?"

"Tôi chỉ mới vừa nhớ ra, thưa ngài. Nó là như thế này: khi tôi trở lại với ngôi lều của chúng ta vào chiều hôm qua với cái chìa khoá cho cha tôi, thì ông nói với tôi: Hello, Sam! ông nói. Ba nghĩ là con đã đi với ông Frodo vào sáng nay rồi chứ. Có một khách lạ đến hỏi thăm về ông Baggins ở Bag End, và ông ta chỉ vừa mới đi. Ta đã chỉ ông ta đến Bucklebury. Ba không thích ông ta. Ông ta có vẻ khá giận dữ, khi ba nói với ông ta rằng ông Baggins đã rời khỏi

ngôi nhà cũ của mình mãi mãi. Ông ta đã rút về phía ba. Nó làm cho ba giật mình. Ông ta là loại người nào thế? tôi nói với Gaffer. Ba không biết, ông ấy nói; nhưng ông ta không phải là một hobbit. Ông ta cao và đen tuyền, khi ông ta khom về phía ba. Ba nghĩ rằng đó là một trong những Người Lớn ở những vùng đất lạ. Ông ta nói chuyện khá buồn cười.

Tôi không thể ở lại đó để nghe thêm, thưa ngài, vì ngài đang đợi; và bản thân tôi cũng không để ý đến chuyện lắm. Ông Gaffer đã già, có phần hơi loà, và khi người lạ ấy lên Đồi và thấy ông đang nói chuyện với không khí ở cuối Phố, lúc ấy cũng đã gần tối rồi. Tôi hy vọng là ông ấy không gây nguy hại nào, thưa ngài, và tôi cũng vậy."

"Dù sao thì cũng không thể đổ lỗi cho ông Gaffer được," Frodo nói. "Thật sự ra tôi đã nghe thấy ông ta nói chuyện với người lạ, người này có vẻ như đang điều tra về tôi, và tôi suýt nữa đã đến hỏi xem ông ta là ai. Tôi ước gì tôi đã làm vậy, hay anh nói với tôi điều này trước. Có thể tôi sẽ cẩn thận hơn trên đường."

"Xem nào, vẫn chưa có mối liên hệ nào giữa người cưỡi ngựa này và người khách lạ của Gaffer," Pippin nói. "Chúng ta đã khá bí mật khi rời khỏi Hobbitton, và tôi hiểu được vì sao ông ta có thể theo chúng ta được."

"Thế còn về việc đánh hơi, thưa ngài?" Sam nói. "Và ông Gaffer nói rằng ông ấy là một gã vận đồ đen."

"Ước gì tôi đã đợi Gandalf," Frodo lầm bầm. "Nhưng có thể điều đó chỉ khiến mọi chuyện tệ hơn."

"Thế anh biết hay đoán gì về người cưỡi ngựa ấy?" Pippin nói, ông nghe được những lời lầm bầm này.

"Tôi không biết, và tôi không muốn đoán," Frodo nói. "Được rồi, anh Frodo! Anh có giữ bí mật vào lúc này, nếu anh muốn tỏ ra bí ẩn. Trong lúc đó thì chúng ta làm gì đây? Tôi muốn ăn tối, và nhưng dù sao tôi nghĩ là chúng ta nên đi ra khỏi đây. Cách anh nói về những người cưỡi ngựa đánh hơi với những cái mũi vô hình làm tôi không cảm thấy yên tâm."

"Phải, tôi nghĩ là tôi sẽ đi tiếp vào lúc này," Frodo nói; "nhưng không đi trên đường - đề phòng người cưỡi ngựa trở lại, hoặc có ai đó đi theo ông ta. Chúng ta nên đi thêm một đoạn nữa cho hôm nay. Buckland vẫn còn cách đây vài dặm."

Bóng của những ngọn cây dài đồ dài và mảnh trên bãi cỏ, khi họ lại bắt đầu khởi hành. Bây giờ họ cách bên trái con đường một quãng ngắn, và cố sức tránh ra khỏi tầm nhìn. Nhưng điều này làm cho họ gặp trở ngại; bởi vì cỏ dày và rất rậm, và con đường thì không bằng phẳng, và cây cối bắt đầu mọc thành bụi.

Mặt trời đã lặn xuống đỏ hồng sau những ngọn đồi phía sau lưng họ, và buổi chiều đã đến trước khi họ trở lại con đường ở cuối một bề mặt kéo dài vài dặm. Ở chỗ này thì nó rẽ trái và dẫn xuống những vùng đất thấp ở Yale được làm cho Stock; nhưng có một con đường làng rẽ phải, băng qua một rừng những cây sồi cổ đại trên đường dẫn đến Woodhall. "Đó là con đường của chúng ta," Frodo nói.

Không xa ở chỗ giao lộ họ đi vào một khối cây lớn: nó vẫn còn sống và còn lá trên những cành nhỏ nhô ra vòng quanh những cái gốc gãy của những phiến lá đồ dài của nó; nhưng nó rỗng, và có thể đi vào từ một vết nứt lớn đổ ra bên đường. Những người hobbit đi vào, và ngồi trên một cái nền bằng lá cũ và những thân gỗ mục. Họ nghỉ ở đó và ăn một bữa ăn nhẹ, nói chuyện nhẹ nhàng và liên tục lắng nghe.

Trời đã chạng vạng khi họ trườn trở lại ra con đường làng. Gió Tây thổi qua những cành lá. Lá đang thì thào. Con đường sớm bắt đầu chìm dần nhưng vững chắc vào bóng tối. Một ngôi sao hiện ra trên những cành cây trong bóng đêm ở phía Tây trước mặt họ. Họ tiếp tục tiến bước bên nhau, để giữ vững tinh thần. Sau một lúc, khi những ngôi sao bắt đầu lớn hơn và sáng hơn, thì cảm giác bất an rời khỏi họ, và họ không còn nghe xem có tiếng vó ngựa không nữa. Họ bắt đầu hát nhè nhẹ, như những hobbit vẫn thường làm khi họ đi trên đường, đặc biệt là khi họ gần đến nhà vào ban đêm. Với phần lớn hobbit thì đó là một bài hát về bữa khuya hay là một bài hát về cái giường; nhưng những hobbit này hát một bài

hát đi đường (cho dù tất nhiên là không phải không nói về bữa khuya hay cái giường). Bilbo Baggins đã chế lời, theo một giai điệu đã cổ xưa như những ngọn đồi, và dạy nó cho Frodo khi họ đi dọc theo những con đường ở thung lũng Nước và nói về chuyện Phiêu Lưu.

*Trên lò sưởi lửa hồng vẫn đỏ
Dưới góc cây ta lấy làm giường
Nhưng chân ta vẫn chưa hề yếu mỏi
Ta vẫn đi để gặp những góc đường
Bất ngờ gặp một thân cây hay một hòn đá tảng
Chẳng ai thấy được ngoài trừ chúng ta thôi
Hoa lá cỏ cây vẫn cứ trôi
Chúng vẫn trôi! Chúng vẫn trôi!
Đồi và nước dưới bầu trời ẩm cúng
Vượt qua chúng! Vượt qua chúng!
Ở quanh mỗi góc đường có thể vẫn đang che giấu
Một con đường mới hay một cổng bí mật đang ẩn náu,
Và cho dù chúng ta đã bỏ qua vào hôm nay
Thì chúng ta có thể quay lại vào ngày mai
Đi vào những con đường bí mật ẩn sâu
Đến với Mặt Trời hay đến với Trăng Sao
Cây táo, bụi gai, hạt dẻ hay mận gai
Hãy vượt ngay! Hãy vượt ngay!
Cát, đá, ao tù hay thung lũng
Tạm biệt chung! Tạm biệt chung!
Nhà ở phía sau, thế giới ở phía trước
Và còn nhiều con đường để dần bước
Băng qua bóng tối bên lề đêm đen*

*Cho đến khi muôn sao sáng lên
Thế rồi thế giới ở phía sau và nhà ở phía trước
Chúng ta trở về với nhà và đến giường trong vài bước
Sương mù và chạng vạng, mây đen và bóng tối,
Sẽ tan thôi! Sẽ tan thôi!
Lửa và đèn, thịt và bánh mì
Rời lên giường nghỉ! Rời lên giường nghỉ!*

Và bài hát chấm dứt. "Và bây giờ thì lên giường nghỉ thôi! Và bây giờ thì lên giường nghỉ thôi!" Pippin hát vang.

"Suyt!" Frodo nói. "Tôi nghĩ là tôi lại nghe thấy tiếng vó ngựa."

Họ thành linh thụp xuống và đứng lặng như bóng những ngọn cây, nghe ngóng. Có tiếng vó ngựa vang lên trên con đường nhỏ, ở phía sau họ, nhưng chúng vang đến chậm và vọng rõ trong gió. Họ nhanh chóng rời khỏi con đường trong lặng lẽ, rồi chạy vào vùng bóng tối sâu hơn dưới những cây sồi.

"Đừng đi xa quá!" Frodo nói. "Tôi không muốn bị nhìn thấy, nhưng tôi muốn quan sát xem có phải là một Kỳ Mã Đen khác không."

"Được lắm!" Pippin nói. "Nhưng đừng quên việc hấn có thể đánh hơi!"

Tiếng vó ngựa gần hơn. Họ không có thời gian để tìm một chỗ trốn nào tốt hơn là vùng tối đen dưới những thân cây; Sam và Pippin nép mình dưới một thân cây lớn, trong khi Frodo lùi vài bước về phía con đường làng. Nó xám và nhợt nhạt như một đường sáng mờ qua khu rừng. Phía trên nó sao mọc dày trên bầu trời lơ mờ, nhưng không có trăng.

Tiếng vó ngựa dừng lại. Khi Frodo nhìn ra thì ông thấy một cái gì đó tối đen băng qua vùng không gian sáng hơn giữa hai thân cây, và dừng lại. Nó nhìn giống như một bóng đen của một con ngựa được dắt bởi một bóng đen nhỏ hơn. Bóng đen này đứng gần

nơi mà họ vừa rời khỏi con đường, và nó lắt lư từ bên này sang bên kia. Frodo nghĩ là ông vừa nghe thấy tiếng khụt khịt. Bóng đen cúi xuống mặt đường, và bắt đầu trườn về phía ông.

Một lần nữa ước vọng được đeo chiếc Nhẫn trù lên Frodo; nhưng lần này nó còn mạnh hơn lần trước. Mạnh đến nỗi, gần như trước khi ông nhận ra ông làm gì, tay ông đã lại thọc vào túi. Nhưng đúng lúc ấy thì có một tiếng động vang lên, pha trộn giữa tiếng hát và tiếng cười. Tiếng động vang lên rõ rệt và chìm vùng trời sao. Bóng đen đứng thẳng dậy và rút lui. Nó leo lên bóng con ngựa đen và có vẻ như biến qua con đường về phía bóng tối phía bên kia. Frodo thở trở lại.

"Người Elves!" Sam kêu lên bằng một giọng khàn khàn. "Người Elves, thưa ngài!" Anh băng qua đám cây và biến về phía những giọng nói, nếu như họ không kịp kéo anh lại.

"Phải, đó là những người Elves," Frodo nói. "Đôi khi có thể gặp họ ở Woody End. Họ không sống ở trong Quận, nhưng họ thường vào đó vào mùa Xuân và mùa Thu, vượt ra khỏi những vùng đất của họ ở phía sau Những Ngọn Đồi Tháp. Tôi rất biết ơn nếu họ làm thế! Anh đã không thấy, nhưng Kỵ Sĩ Đen đã dừng lại đúng ngay tại đây và đã thật sự trườn về phía chúng ta thì bài hát bắt đầu. Ngay khi nghe thấy những giọng hát thì ông ta biến đi ngay,"

"Thế còn những người Elves thì sao?" Sam nói, anh quá khích động và không còn lo gì về người kỵ sĩ nữa. "Chúng ta có thể đi gặp họ không?"

"Nghe này! Họ đang đi về phía này," Frodo nói. "Chúng ta chỉ việc ngồi đợi thôi."

Tiếng hát vang lại gần hơn. Một giọng nói vang lên thật rõ khỏi những giọng khác. Nó tiếng hát giữa những cái lười elves trong lành, Frodo chỉ biết rất ít về họ, và những người còn lại thì chẳng biết gì. Những âm thanh đã vang lên với một giai điệu có vẻ như đang biến chuyển những ý nghĩ của họ thành lời và họ chỉ có thể hiểu được phần nào. Đây là bài hát khi Frodo nghe thấy:

*Tuyết trắng! Tuyết Trắng! Hỡi Công nương trong sạch!
Hỡi Nữ Hoàng sau những Vùng Biển Phía Tây!
Hỡi Anh Sáng mà chúng ta đã đến đây
Hỡi thế giới của muôn vàn cây cối
Gilthoniel! O Elbereth!
Làm sạch mắt người và trong lành hơi người
Tuyết trắng! Tuyết trắng! Chúng ta hát với người
Trong một vùng đất xa dưới Biển sâu
Hỡi những ngôi sao trong Năm không có Vàng Dương
Với những luồng sáng được bà cửu nhanh
Trên những dòng gió bây giờ đã rục rở và trong lành
Chúng ta đã thấy hoa bạc của bà nở rục!
O Elbereth! Gilthoniel!
Chúng ta vẫn còn nhớ, chúng ta là những người ở đây
Ở vùng đất xa xôi dưới những ngọn cây
Ánh sáng sao trời của người rục lên những Vùng Biển Phía Tây.*

Bài hát chấm dứt. "Đó là những người Elves Cao! Họ nói đến tên của Elbereth!" Frodo kêu lên khích động. "Đó là những người trong lành nhất đã từng được thấy ở Quận này. Không còn nhiều người còn lại ở Giữa Trái đất, ở phía đông của Biển Lớn. Thật sự đây là một cơ hội có một không hai!"

Những người hobbit ngồi trong bóng tối bên đường. Ngay sau đó những người Elves đi xuống con đường làng nhỏ hướng về thung lũng. Họ chậm chạp băng qua, và những người hobbit có thể thấy ánh sao lấp lánh trên tóc và trong mắt họ. Họ không mang theo vật gì phát sáng, nhưng khi họ đi thì một luồng sáng mờ, giống như ánh sáng của mặt trăng hiện phía trên mép đồi trước khi nó mọc lên, có vẻ như đang toả ra dưới chân họ. Lúc này thì họ

đã im lặng, và khi người Elf cuối cùng băng qua thì anh ta quay lại, nhìn về phía những hobbit và cười phá lên.

"Chào, Frodo!" anh kêu lên. "Ông khá trẻ rồi đấy. Hay có thể là ông bị lạc?" Rồi anh gọi những người khác, và cả đoàn dừng lại và tập trung quanh họ.

"Chuyện này thật là tuyệt!" họ nói. "Ba hobbit trong rừng vào ban đêm! Chúng ta chưa hề thấy những chuyện như vậy kể từ khi Bilbo ra đi. Chuyện này có nghĩa là gì?"

"Nghĩa của nó, hỡi những con người trong lành," Frodo nói, "chỉ đơn giản là chúng tôi có vẻ như sẽ đi cùng con đường với các ngài. Tôi thích đi dưới trời sao. Nhưng tôi sẽ chào mừng các ngài làm bạn đồng hành."

"Nhưng chúng tôi không cần bạn đồng hành nào khác nữa, và người hobbit thì không được tinh tường," họ cười phá lên. "Và làm sao mà ông biết được là chúng tôi đi cùng đường với các người, khi mà ông không biết là chúng tôi đi đâu?"

"Thế làm cách nào các người biết được tên tôi?" Frodo trả miếng.

"Chúng tôi biết rất nhiều thứ," họ nói. "Trước kia chúng tôi thường thấy ông với Bilbo, cho dù các ông có thể không thấy chúng tôi."

"Các người là ai, và ai là chúa tể của các người?" Frodo hỏi.

"Ta là Gildor," thủ lĩnh của họ trả lời, đó là người Elf đã gọi ông khi này.

"Gildor Inglorio của Ngôi Nhà Finrod. Chúng ta là Những người tha hương, và phần lớn họ hàng của chúng ta đã đi từ lâu và chúng ta cũng chỉ nấn ná lại đây một thời gian thôi, trước khi chúng ta trở lại với Biển Lớn. Nhưng có một số bà con của chúng ta vẫn cư ngụ ở đây trong hoà bình ở Rivendell. Đến đây nào, Frodo, nói với chúng ta chuyện gì xảy ra? Vì chúng ta có thể thấy có một số bóng đen sợ hãi ập xuống ông."

"Hỡi Người Con Người Thông Thái!" Pippin hăm hở ngắt lời. "Hãy nói với chúng tôi về Những Kỵ Sĩ Đen!"

"Những Kỵ Sĩ Đen?" họ thấp giọng đáp trả. "Vì sao mà ông lại hỏi về Những Kỵ Sĩ Đen?"

"Bởi vì đã có hai Kỵ Sĩ Đen theo đuổi chúng tôi vào hôm nay, hoặc là một người nhưng đuổi hai lần," Pippin nói. "Chỉ mới lúc nãy ông ta vừa rời đi khi các ông đến gần."

Những người Elves không trả lời ngay, mà nhẹ nhàng nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ của họ. Cuối cùng Gildor quay về phía những người hobbit. "Chúng ta sẽ không nói chuyện này ở đây," ông nói. "Chúng ta nghĩ rằng tốt nhất là các ông nên đi với chúng tôi vào lúc này. Đây không phải là truyền thống của chúng tôi, nhưng lần này chúng tôi sẽ để các ông đi trên đường của chúng tôi, và các ông sẽ nghỉ với chúng tôi tối nay, nếu các ông muốn."

"Ô Con Người Trong Lành! Thật là một điều tuyệt vời so với những gì tôi hy vọng đến," Pippin nói. Sam liú cả lưỡi. "Tôi vô cùng cảm ơn ngài, Gildor Inglorion," Frodo nói cúi người nói. "Elen snla lamenn' omentielvo, một ngôi sao đã soi sáng giờ mà chúng ta gặp nhau," ông ta nói thêm bằng cách nói của người elves cao.

"Cẩn thận, các bạn!" Gildor cười. "Không được nói những chuyện bí mật! Ở đây có một học giả trong lĩnh vực Ngôn Ngữ Cổ Đại. Bilbo quả là một thầy giáo tốt. Xin chào, người bạn của Elf!" ông nói, cúi người về phía Frodo. "Hãy đến đây với các bạn của ông và nhập bọn với chúng tôi! Tốt nhất là các ông nên đi ở giữa để khỏi bị lạc. Các ông có thể sẽ mệt trước khi chúng ta ngừng lại."

"Vì sao? Các ông đi đâu?" Frodo hỏi.

"Tối nay chúng ta đi đến những cánh rừng ở trên những ngọn đồi phía trên Woodhall. Nó cách đây vài dặm, nhưng các ông sẽ nghỉ ở cuối nơi đó, và nó sẽ khiến cho chuyến du hành vào ngày mai của các ông ngắn đi."

Họ lại bước đi trong yên lặng, băng đi như những bóng đen với những vùng sáng mờ: vì người Elves (thậm chí hơn cả hobbit) có thể đi khi họ muốn mà không phát ra âm thanh hay tiếng chân

nào. Pippin nhanh chóng bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, và đã lắc lư một hoặc hai lần nhưng mỗi lần như vậy thì một người Elf cao lại ở bên cạnh ông lại vươn tay ra giữ ông đứng thẳng lại. Sam đi bên cạnh Frodo, như thể đang ở trong giấc mơ, mặt anh tỏ ra nửa sợ sệt, nửa vui mừng kinh ngạc.

Cánh rừng ở dọc hai bên họ trở nên dày đặc hơn; những cái cây bây giờ trở nên non và dày hơn; và khi con đường làng hạ xuống, chạy vào một cái hốc trên những ngọn đồi, thì càng có nhiều lớp cây phỉ trên những dốc cao ở hai bên họ. Cuối cùng thì những người Elves rẽ sang một bên đường. Một con đường màu xanh nằm gần như không thấy được qua những lùm cây dày được ở phía bên phải; và họ đi theo lối đi này khi nó lượn vòng vào những dốc gỗ ở trên đỉnh của một triền của những ngọn đồi nhô ra trên vùng đất phía dưới của con sông - thung lũng. Thành linh họ đi ra khỏi vùng cây tối đen, và phía trước họ là một khoảng cỏ rộng, xám đi dưới màn đêm. Rừng bao quanh họ từ ba phía; nhưng phía đông là một khoảng đất nằm dốc xuống và đỉnh của những cái cây đen mọc từ dưới đáy dốc hiện ra dưới chân họ. Phía sau đó, những vùng đất thấp nằm lơ lơ bằng phẳng dưới những vì sao. Gần hơn sát bên là vài luồng sáng nhấp nháy trong làng Woodhall.

Những người Elves ngồi trên cỏ và nói chuyện với nhau bằng những giọng nói mềm mại; có vẻ như họ không chú ý gì đến các hobbit. Frodo và các bạn của ông bọc mình trong những cái áo khoác và chăn, và họ bắt đầu ngủ lơ mơ. Đêm trôi đi, và ánh sáng lại tràn vào thung lũng. Pippin ngủ lăn quay, gối đầu trên một mô đất nhỏ.

Cao trên phía Đông Remmirath, Những Ngôi Sao Mạn, đang nhấp nháy và ngôi Borgil đỏ đang chậm chậm nhô lên từ màn sương, sáng như một món châu báu làm bằng lửa. Rồi không khí chuyển động và sương mù bị quét đi như một tấm mạng, rồi tất cả như nghiêng đi khi Kiếm Sĩ của Bầu Trời, Menelvagor với cái thất lưng sáng của ông, nhô lên khỏi vành trái đất. Những người Elves hát bùng lên. Thành linh một vầng lửa nhô lên dưới những ngọn cây với một luồng sáng đỏ.

"Đến đây," những người Elves gọi các hobbit. "Đến đây! Đã đến lúc nói chuyện và vui tươi!"

Pippin ngồi dậy và dụi mắt. Ông rùng mình. "Có một ngọn lửa trong một căn phòng, và thức ăn cho những người khách đói bụng," một người Elves đứng trước mặt ông nói.

Ở cuối phía nam một thảm cỏ đang mở rộng ra trước mặt họ. Có một cái nền xanh chạy dài vào rừng, và tạo thành một khoảng không rộng lớn như một căn phòng, trần được tạo bởi những cành cây. Những thân cây vĩ đại của chúng nhìn giống như những cây cột rỗ xuống mỗi hướng. Ở giữa chúng là một ngọn lửa đốt lên từ củi đang nhấp nháy, và phía trên những cây- cột những ngọn đuốc đang toả ra ánh sáng của vàng và bạc đang được đốt nóng chảy. Những người Elves ngồi quanh bếp lửa trên cỏ hoặc trên những vòng gỗ được cưa ra từ những thân cây cũ. Một số đi tới đi lui mang theo những cái cốc và rót nước uống; số khác mang thức ăn trên những cái đĩa được xếp thành đồng.

"Đây là những món ăn đậm bạc," họ nói với những người hobbit; "vì chúng ta đang đi trong những khu rừng xanh cách xa khỏi những lâu đài của chúng tôi. Nếu có bao giờ các ông là khách của chúng tôi, chúng tôi sẽ tiếp đãi các ông tốt hơn."

"Với tôi thì có vẻ như nó đủ cho một bữa tiệc sinh nhật," Frodo nói.

Sau đó thì Pippin nhớ rất ít về thức ăn hay đồ uống, bởi vì tâm trí của ông chỉ toàn là ánh sáng trên những khuôn mặt elf, và âm thanh của những tiếng động kỳ lạ và đẹp để đến nỗi ông cảm thấy mình đang ở trong một giấc mơ. Nhưng ông nhớ lại rằng nó là bánh mì, với chất lượng vượt hơn cả loại bánh mì trắng thượng hạng dành cho những ai đang chết đói, và trái cây ngọt như dâu dại và nhiều hơn cả những món trái cây được chăm sóc trong những khu vườn; ông uống một cốc đầy một loại rượu thơm ngát, lạnh như một nguồn nước trong vắt, vàng như giấc trưa hè.

Sam không thể mô tả thành lời được, hay hình dung rõ lại với mình, những gì mà anh cảm thấy hay nghĩ vào đêm ấy, cho dù nó vẫn còn lại trong trí nhớ của anh như một những sự kiện lớn

nhất trong cuộc đời anh. Chuyện gần nhất mà anh phải nói là: "Ồ, thưa ngài, nếu như có thể trồng được những trái táo như thế này, thì tôi có thể tự gọi mình là một người làm vườn. Nhưng đó là nghệ thuật đi sâu vào tim tôi, nếu như ngài hiểu điều tôi muốn nói."

Frodo ngồi đó, ăn, uống, và nói chuyện đầy vui vẻ; nhưng tâm trí ông thì mãi nghĩ đến những lời đang được nói ra. Ông biết một ít ngôn ngữ của người elf và hăm hờ lắng nghe. Thỉnh thoảng ông lại nói với những người tiếp đồ ăn cho mình và cảm ơn họ bằng ngôn ngữ của họ. Họ mỉm cười với ông và cười nói: "Đây là một châu báu giữa những hobbit!"

Sau một lúc Pippin cảm thấy buồn ngủ, và ông được nâng lên và mang đi đến một cái lùm ở dưới những thân cây; ông nằm trên một cái giường mềm và ngủ suốt phần còn lại của đêm đó. Sam từ chối không rời khỏi chủ của mình. Khi Pippin đã đi, anh đến và ngồi cuộn tròn dưới chân Frodo, cuối cùng anh gục đầu xuống và nhắm mắt lại. Frodo vẫn còn thức khá lâu, nói chuyện với Gildor.

Họ nói rất nhiều thứ, những chuyện cũ và mới, và Frodo hỏi Gildor khá nhiều về những gì đã diễn ra ở thế giới rộng lớn bên ngoài Quận. Mọi chuyện có vẻ khá buồn và đáng ngại: bóng tối đang tập hợp lại, chiến tranh của Con Người, và chuyến đi của người Elves. Cuối cùng Frodo hỏi câu hỏi vắn vưng nhất trong tim ông:

"Hãy nói với tôi, Gildor, ngài đã có bao giờ gặp Bilbo từ khi ông ấy rời khỏi chúng tôi?"

Gildor mỉm cười. "Có," ông trả lời. "Hai lần. Ông ấy tạm biệt chúng tôi ngay tại chính nơi này. Nhưng tôi đã thấy lại ông ta một lần, rất xa đây." Ông không nói gì thêm về Bilbo, và Frodo lại im lặng.

"Ông không hỏi tôi hoặc nói với tôi nhiều về điều đang làm chính ông bận tâm, Frodo," gik nói. "Nhưng tôi đã biết khá nhiều, và tôi có thể đọc được nhiều trên khuôn mặt của ông và trong ý nghĩ đằng sau những câu hỏi của ông. Ông đang rời khỏi Quận, và ông vẫn còn nghi ngờ liệu ông sẽ tìm thấy cái mà ông tìm không,

hoặc đạt thành ước muốn của ông không, hoặc là ông sẽ có bao giờ trở về hay không. Phải thế không?"

"Đúng vậy," Frodo nói; "nhưng tôi nghĩ rằng chuyến đi của tôi là một chuyện bí mật chỉ có Gandalf và Sam trung thành của tôi biết được thôi." Ông liếc xuống Sam, đang ngáy nhè nhẹ.

"Bí mật này sẽ không đến được với Kẻ Thù từ chúng tôi," Gildor nói.

"Kẻ Thù?" Frodo nói. "Thế ra ông đã biết vì sao mà tôi rời khỏi Quận?"

"Tôi không biết vì lý do nào mà Kẻ Thù lại theo đuổi ông." Gildor trả lời; "nhưng tôi biết được hắn là ai - cho dù đối với tôi hắn thật là xa lạ. Và tôi cảnh báo ông rằng sự nguy hiểm lúc này đang ở phía trước và phía sau ông, và trên khắp mọi hướng."

"Ông muốn nói đến các Kỵ Sĩ à? Tôi sợ là họ là những kẻ phục vụ cho Kẻ Thù. Những Kỵ Sĩ Đen là gì?"

"Gandalf không nói với ông gì cả à?"

"Ông ấy chẳng nói gì về những sinh vật này cả."

"Vậy thì tôi nghĩ rằng tôi cũng chẳng có gì để nói thêm - hãy để cho sự khùng khiếp canh giữ ông trên cuộc hành trình của ông. Bởi vì với tôi có vẻ như là ông khởi hành vừa kịp lúc, nếu như thật sự là ông vừa kịp. Bây giờ thì ông phải gấp lên, không được dừng lại hay quay lại; bởi vì Quận không còn là sự bảo vệ với ông nữa."

"Tôi không thể tưởng tượng được lại có những thông tin gì còn đáng sợ hơn là những chỉ dẫn và cảnh báo của ông nữa," Frodo kêu lên. "Tôi biết là nguy hiểm đang nằm ở phía trước, tất nhiên là vậy; nhưng tôi không chờ đợi gặp nó ngay ở chính Quận của chúng tôi. Một hobbit không thể được từ Nước đến Sông trong bình yên sao?"

"Nhưng nó không còn là Quận của các ông nữa," Gildor nói. "Đã có những người khác sống ở đây trước khi hobbit đến; và những người khác sẽ lại sống ở đây khi không còn hobbit nữa. Thế

giới rộng lớn này là tất cả với ông: ông có thể rào ông lại vào trong, nhưng ông không thể rào bên ngoài mãi mãi."

"Tôi biết - nhưng nó có vẻ luôn khá an toàn và thân thiện. Tôi có thể làm gì đây? Kế hoạch của tôi là rời Quận thật lặng lẽ, và đi thẳng đến Rivendell; nhưng bây giờ bước chân của tôi đã bị săn đuổi, trước cả khi mà tôi có thể đến được Buckland."

"Tôi nghĩ là ông vẫn nên theo đuổi kế hoạch ấy," Gildor nói. "Tôi không nghĩ là con Đường lại quá khó với lòng dũng cảm của ông. Nhưng nếu ông muốn những lời khuyên rõ ràng hơn, ông nên hỏi Gandalf. Tôi không biết lý do chuyển đi của ông; và do đó tôi không biết vì sao mà những kẻ theo đuổi ông tấn công ông. Gandalf hẳn là phải biết những chuyện đó. Tôi nghĩ rằng ông sẽ gặp ông ấy trước khi ông rời khỏi Quận chứ?"

"Tôi hy vọng thế. Nhưng đó lại là một chuyện khác làm cho tôi lo lắng. Tôi đã đợi Gandalf suốt nhiều ngày. Ông ấy đã phải trở lại Hobbiton từ hai đêm trước; nhưng chẳng thấy ông ấy đâu. Bây giờ tôi đang lo không biết chuyện gì xảy ra. Tôi có nên đợi ông ta không?"

Gildor im lặng một lúc. "Tôi không thích tin này," cuối cùng ông nói. "Ông Gandalf ấy mà đến trễ thì không báo trước điều gì tốt lành cả. Nhưng người ta nói: Đừng can thiệp vào công chuyện của Phù thủy, vì họ rất khôn ngoan và nhanh nhẹn khi giận dữ. Sự lựa chọn bây giờ là của ông: đi hay đợi."

"Và người ta cũng nói," Frodo trả lời: "Đừng đến với người Elves để tìm lời khuyên, vì họ sẽ vừa nói có vừa nói không."

"Thật thế ư?" Gildor cười. "Những người Elves thường ít khi đưa ra những lời khuyên không đảm bảo, vì lời khuyên là một món quà nguy hiểm, thậm chí khi một người thông thái khuyên bảo một người thông thái, và tất cả mọi chuyện có thể trở nên tệ hại. Nhưng ông sẽ làm gì? Ông đã không nói với tôi tất cả những chuyện mà ông đang lo; và làm sao mà tôi có thể lựa chọn tốt hơn ông được? Nhưng nếu ông yêu cầu lời khuyên, thì tôi sẽ vì tình bạn mà đưa nó ra. Tôi nghĩ ông nên đi ngay vào lúc này, không chần chờ gì nữa; và nếu Gandalf không đến trước khi ông khởi hành, thì

tôi cũng khuyên thế này: đừng đi một mình. Hãy mang theo những người bạn trung thực và sẵn lòng. Bây giờ thì ông nên biết ơn, vì tôi đã vui vẻ đưa ra những lời khuyên này. người Elves có những công việc và nỗi buồn riêng của họ, và họ rất ít khi quan tâm đến chuyện của hobbit, hoặc bất kỳ những sinh vật nào khác trên thế giới này. Đường đi của chúng tôi ít khi nào cắt ngang đường họ, dù là tình cờ hay chủ ý. Trong cuộc gặp gỡ này thì có nhiều hơn cả một cơ hội; nhưng mục đích thì không rõ ràng đối với tôi, và tôi sợ không dám nói nhiều."

"Tôi vô cùng biết ơn," Frodo nói; "nhưng tôi ước gì ông nói rõ với tôi hơn các Kỵ Sĩ Đen là gì. Nếu tôi làm theo lời ông khuyên thì tôi có thể không thấy Gandalf một thời gian dài nữa, và tôi nên biết mỗi nguy hiểm nào đang theo đuổi tôi."

"Thế biết rằng chúng là những người phục vụ của Kẻ Thù là chưa đủ sao?" Gildor trả lời. "Hãy trốn khỏi chúng! Đừng nói lời nào với chúng! Chúng đã chết rồi. Đừng hỏi tôi gì nữa! Nhưng trái tim tôi báo trước rằng, trước khi tất cả chấm dứt, ông, Frodo con trai của Drogo, sẽ biết nhiều hơn về những chuyện này hơn Gildor Inglorion. Có thể là Elbereth sẽ bảo vệ ông!"

"Nhưng tôi sẽ tìm thấy lòng can đảm ở đâu chứ?" Frodo hỏi. "Đó là điều tôi cần nhất."

"Lòng dũng cảm sẽ được tìm thấy ở những nơi không ngờ," Gildor nói. "Hãy giữ vững hy vọng! Hãy ngủ đi! Vào buổi sáng chúng tôi sẽ đi; nhưng chúng tôi sẽ gửi tin nhắc qua khắp các vùng đất. Những Người Bạn Lang Thang sẽ biết về cuộc hành trình của các ông, và những người ai có quyền lực sẽ trông chừng các ông. Tôi tuyên bố ông là bạn của người Elf và có thể các vì sao sẽ soi sáng cho các ông đến tận cuối đường! Ít khi nào chúng tôi có được sự hứng thú như vậy với những người lạ, và điều này là công bằng khi nghe được Những Lời Nói Cổ Xưa từ môi của những người lang thang khác trên thế giới."

Frodo cảm thấy giấc ngủ đang đến, chậm chạp ngay khi Gildor kết thúc bài nói. "Bây giờ tôi sẽ ngủ," ông nói, và người Elf đưa ông

đến một lùm cây bên cạnh Pippin, và ông ném mình lên giường và ngủ ngay một giấc không mộng mị gì cả.

CHƯƠNG 4

ĐƯỜNG TẮT QUA XỨ NẤM

Vào buổi sáng Frodo thức dậy hoàn toàn khoẻ khoắn. Ông nằm trên một cái nhà lùm được làm từ những cây sống với những cành được buộc lại và kéo xuống mặt đất; giường của ông là bằng dương xỉ và cỏ, sâu, êm và thơm lạ lùng. Mặt trời đang rọi sáng qua những chiếc lá đang ve vẩy, vẫn còn xanh thắm trên những ngọn cây. Ông nhảy lên và đi ra.

Sam đang ngồi trên cỏ, gần bên bờ rừng. Pippin đang đứng nhìn trời và thời tiết. Không còn dấu vết gì của những người Elves.

"Họ để lại trái cây, nước uống và bánh mì," Pippin nói. "Hãy đến và ăn bữa sáng của anh đi. Bánh mì ngon như thể nó vừa được làm đêm qua. Tôi không muốn để lại cho anh chút gì, nhưng Sam nhất định không chịu."

Frodo ngồi xuống cạnh Sam và bắt đầu ăn. "Kế hoạch hôm nay thế nào?" Pippin hỏi.

"Đi đến Bucklebury càng nhanh càng tốt," Frodo trả lời, và tập trung sự chú ý của mình vào thức ăn.

"Thế anh có nghĩ là chúng ta sẽ lại thấy những tay Kỵ Sĩ Đen ấy không?" Pippin hỏi với vẻ hào hứng. Dưới ánh mặt trời buổi sáng thì viễn cảnh thấy cả một đoàn kỵ sĩ như vậy có vẻ như cũng không làm cho ông lo lắng.

"Ừ, có thể," Frodo nói, ông không thích nhắc lại việc này. "Nhưng tôi hy vọng là chúng ta sẽ băng qua sông mà không bị họ phát hiện."

"Thế Gildor có nói cho anh biết chút gì về họ không?"

"Không nhiều lắm - toàn là những chỉ dẫn và đánh đổ," Frodo trả lời với vẻ lảng tránh.

"Thế anh có hỏi gì về việc đánh hơi không?"

"Chúng tôi không thảo luận về việc này," Frodo nói với một miệng đầy thức ăn.

"Anh nên làm thế mới phải. Tôi tin chắc là việc này rất quan trọng."

"Trong trường hợp ấy thì tôi tin chắc là Gildor sẽ từ chối giải thích nó," Frodo trả lời ngắn gọn. "Còn bây giờ thì để cho tôi yên một chút nào! Tôi không muốn trả lời hàng chuỗi câu hỏi trong khi tôi đang ăn. Tôi muốn suy nghĩ!"

"Lạy chúa!" Pippin nói. "Về bữa sáng à?" ông bước về phía bờ cỏ xanh.

Trong tâm trí Frodo thì buổi sáng rực rỡ này - đặc biệt sáng, ông nghĩ thế - đã làm tan biến nỗi sợ bị theo đuổi; và ông đang suy nghĩ về lời của Gildor. Giọng nói vui vẻ của Pippin vọng đến chỗ ông. Ông ta đang chạy trên một lớp cỏ xanh và ca hát.

"Không! Tôi không thể!" ông nói với chính mình. "Đó là một chuyện đã mang những bạn của tôi đi khắp Quận với tôi, cho đến khi chúng tôi đói và mệt lả, thức ăn và giường chiếu thì ẩm ướt. Để biến họ thành những kẻ tha hương, nơi cái đói và cái mệt có thể không có gì bù đắp được, đó là điều khác - thậm chí nếu họ sẵn lòng làm như vậy. Chỉ có mình tôi là được thừa kế mà thôi. Tôi không nghĩ là tôi thậm chí nên mang Sam theo." Ông nhìn về phía Sam Gamgee, và phát hiện ra Sam đang nhìn mình.

"Nào, Sam!" ông nói. "Có chuyện gì thế? Tôi đã rời Quận sớm nhất mà mình có thể - thật sự là tôi đã suy nghĩ để thậm chí không đợi một ngày ở Crickhollow, nếu như có thể làm được điều này."

"Tốt lắm, thưa ngài!"

"Anh vẫn muốn đi với tôi chứ?"

"Tôi vẫn muốn."

"Chuyện này sẽ rất nguy hiểm đấy, Sam ạ. Nó đã nguy hiểm rồi. Có thể không ai trong chúng ta có thể quay lui được nữa."

"Nếu như ngài không quay lui, thưa ngài, thì tôi cũng không, chắc chắn là vậy." Sam nói.

"Anh đừng bỏ rơi ông ta! họ nói với tôi. Bỏ rơi ông ấy à! Tôi nói. Tôi không bao giờ làm thế. Tôi sẽ đi với ông ấy, nếu như ông ấy leo lên Mặt trăng, và nếu có bất kỳ Kỳ Sĩ Đen nào tìm cách ngăn ông ấy lại, thì họ sẽ phải giải quyết với Sam Gamgee, tôi nói. Họ cười phá lên."

"Họ là ai, và anh đang nói về chuyện quái quỷ gì thế?"

"Về những người Elves, thưa ngài. Chúng tôi đã nói chuyện vào tối hôm qua; và có vẻ như họ đã biết rằng ngài sẽ đi, và tôi không thấy việc ngăn chặn chuyện này lại có ích gì cả. Những con người tuyệt vời, người Elves ấy, thưa ngài! Tuyệt vời!"

"Đúng vậy," Frodo nói. "Anh vẫn còn thích họ à, sau khi đã tiếp cận họ?"

"Tôi vừa có phần thích họ vừa có phần không thích họ, thế đấy," Sam chậm chạp trả lời. "Có vẻ như chuyện tôi nghĩ gì về họ không thành vấn đề. Họ khá khác với những gì tôi chờ đợi - vừa quá già vừa quá trẻ, vừa quá vui vừa quá buồn."

Frodo nhìn Sam với vẻ giật mình, nửa như chờ đợi để thấy một dấu hiệu bên ngoài của một sự thay đổi lạ lùng nào đó vừa xảy đến với anh ta. Nó không giống như giọng của Sam Gamgee cũ mà ông nghĩ là ông đã biết. Nó giống như một Sam Gamgee cũ đang ngồi đấy, ngoại trừ việc khuôn mặt của anh có vẻ trầm tư một cách bất thường.

"Anh có cảm thấy cần phải rời Quận ngay không - khi mà bây giờ ước muốn được thấy mặt họ của anh đã trở thành hiện thực?" ông hỏi.

"Vâng, thưa ngài. Tôi biết phải nói sao, nhưng sau đêm qua thì tôi cảm thấy rất khác. Tôi cảm thấy như thấy trước, theo cách này. Tôi biết là chúng ta sẽ đi một đoạn đường rất dài, đi vào bóng tối; nhưng tôi biết là tôi không thể quay lại được. Lúc này thì tôi không phải muốn thấy được những người Elves, hay những con rồng, hay những ngọn núi nữa - tôi không thật sự biết là tôi muốn

gì: nhưng tôi phải làm điều gì đó để trước khi kết thúc, và nó đang nằm ở phía trước, chứ không phải ở trong Quận này. Tôi phải thấy được nó, ngài ạ, nếu như ngài hiểu tôi."

"Tôi không hiểu hiểu lắm. Nhưng tôi hiểu rằng Gandalf đã chọn tôi làm bạn đồng hành. Tôi rất vui. Chúng ta sẽ đi cùng nhau."

Frodo ngừng bữa sáng của mình lại trong im lặng. Rồi ông đứng dậy mà nhìn qua vùng đất phía trước, rồi gọi Pippin.

"Sẵn sàng khởi hành rồi chứ?" ông nói khi Pippin đứng dậy. "Chúng ta phải đi ngay. Chúng ta đã ngủ trễ quá; và còn nhiều dặm phải đi."

"Anh ngủ trễ, anh muốn nói thế chứ gì," Pippin nói. "Tôi đã thức dậy khá lâu; và chúng tôi chỉ việc đợi anh ăn và nghĩ xong nữa thôi."

"Tôi sẽ làm xong hai việc ấy ngay. Và tôi sẽ đến Bến Phà Bucklebury càng nhanh càng tốt. Tôi sẽ không ra khỏi đường, mà sẽ trở lại con đường mà chúng ta đã rời khỏi và đêm qua: tôi muốn cắt ngang quận từ chỗ này."

"Và rồi anh sẽ bay," Pippin nói. "Anh sẽ không đặt chân cắt ngang lên bất kỳ chỗ nào ở cái quận này."

"Dù sao thì chúng ta có thể cắt ngang quận trực tiếp hơn con đường," Frodo trả lời. "Bến Phà nằm ở phía đông của Woodhall; nhưng con đường lại vòng về phía bên trái - anh có thể nhìn thấy một ngã vòng ở phía bắc từ chỗ này. Nó vẽ vòng về phía bắc của Marish để đi thẳng đến khu đường đắp từ Cầu phía trên Stock. Nhưng đường này đi xa hàng dặm. Chúng ta có thể tiết kiệm được một phần tư quãng đường nếu chúng ta đi một đường thẳng đến bến Phà từ chỗ mà chúng ta đang đứng."

"Đường tắt sẽ làm bị trễ lâu hơn," Pippin cãi lại. "Quanh quận này rất hiểm trở, có những bãi lầy và những khó khăn đại loại như thế ở phía dưới Marish - tôi biết vùng này. Và nếu như mà anh lo về các Kỵ Sĩ Đen, thì tôi thấy việc gặp họ giữa đường chẳng có gì tệ hơn là gặp họ trong rừng hay trên cánh đồng."

"Và việc tìm thấy người nào đó ở trong rừng hay trên đồng cũng không dễ hơn," Frodo trả lời. "Và nếu như anh muốn đi trên đường, thì anh sẽ có cơ hội bị bắt gặp trên đường, còn nếu anh rời khỏi nó thì không."

"Được rồi!" Pippin nói. "Tôi sẽ theo anh qua từng cái đầm lầy và nương rãnh. Nhưng nó rất khó đi! Tôi đã đếm khi đi đến Chuồng Vàng ở Stock trước khi mặt trời lặn. Bia ngon nhất thì ở Eastfarthing, hoặc là đã từng như thế: đã khá lâu rồi từ khi tôi được ném nó."

"Vậy thì quyết định như vậy đi!" Frodo nói. "Đường tắt sẽ làm bị trễ lâu hơn, nhưng những quán rượu thì lại càng khiến cho trễ lâu hơn nữa. Bằng bất kỳ giá nào chúng ta cũng phải giữ cho anh tránh xa khỏi quán Chuồng Vàng. Chúng ta muốn đến Bucklebury trước khi trời tối. Anh nói gì không, Sam?"

"Tôi sẽ đi với ngài, thưa ngài Frodo," Sam nói (bất chấp nỗi lo sợ cá nhân và việc vô cùng tiếc rẻ là để lỡ mất món bia ngon nhất ở Eastfarthing).

"Vậy thì nếu chúng ta phải lê xác qua đầm lầy và thạch nam, thì đi nào!" Pippin nói.

Lúc này cũng nóng gần như ngày trước; nhưng những đám mây bắt đầu tụ lên về hướng Tây. Có vẻ như trời sắp mưa. Các hobbit trườn xuống dưới một bờ dốc đứng xanh và dần bước vào một vùng cây xanh phía dưới. Họ đã chọn rời Woodhall về phía trái, và băng xiên qua cánh rừng bị phân chia ra dọc theo bờ đông ngọn đồi, cho đến họ đến được vùng đất bằng bên dưới. Rồi họ có thể đi thẳng đến Bến Phà qua khắp cả khu làng đang trải rộng, bất chấp vài nương rãnh và hàng rào. Frodo cho rằng họ còn mười tám dặm để đi theo đường thẳng. Ông nhanh chóng thấy rằng các bụi cây càng lúc càng gần lại và càng đan vào nhau hơn là trước đây. Không có đường ngầm dưới đây, và họ không thể tiến đi quá nhanh. Khi họ vật lộn ở dưới đáy bờ, thì họ tìm thấy một dòng suối chạy dọc xuống những ngọn đồi phía sau với nền đáy sâu trơn trượt đầy bụi gai. Phần hiểm trở nhất của nó cắt ngang con đường thẳng mà họ đã chọn. Họ không thể nhảy qua nó, hoặc thật sự không thể

băng qua nó mà không thể bị ướt, trầy xước và vấy bùn. Họ ngừng lại, tự hỏi phải làm gì. "Trước tiên là phải kiểm tra đã!" Pippin nói, mỉm cười dứt khoát.

Sam Gamgee nhìn lại. Qua một khe hở giữa các thân cây anh thoáng thấy một đỉnh của một bờ xanh từ phía mà họ vừa leo xuống. "Nhìn kìa!" anh nói, tóm lấy tay Frodo. Bọn họ nhìn cả lại, và thấy ở bờ cao phía trên, tương phản với bầu trời xanh, một con ngựa đang đứng. Bên cạnh nó là một bóng đen.

Ngay lập tức họ bỏ ngay mọi ý định quay lui. Frodo dẫn đường, và vội vã lao vội vào một bụi rậm dày bên cạnh dòng suối. "Whew!" ông nói với Pippin. "Cả hai chúng ta đều đúng! Con đường ngắn đã thật sự trở nên khúc khuỷu; nhưng chúng ta đã lẩn trốn vừa kịp lúc. Anh có đôi tai thính, Sam ạ: anh có thể nghe thấy xem có cái gì đó đang tới không?"

Họ vẫn đứng đó, gần như nín thở khi lắng nghe; nhưng chẳng có một âm thanh của một sự truy đuổi nào cả. "Tôi sẽ không lấy làm lạ nếu hắn thử mang con ngựa của hắn xuống bờ ấy," Sam nói. "Nhưng tôi đoán rằng hắn đã biết chúng ta đã xuống đó. Tốt hơn chúng ta nên đi thôi."

Đi tiếp là một chuyện không dễ dàng. Họ phải gánh theo hành lý, còn những bụi rậm và bụi mâm xôi thì từ chối không chịu cho họ xuyên qua. Họ bị luồng gió từ cái đỉnh ngay phía sau thổi đến, và không khí lúc ấy rất tĩnh lặng và ngọt ngào. Khi họ cuối cùng cũng mò được đến vùng đất rộng, thì họ đã phát ngót lên, mệt lử và bị trầy xước khắp người, họ cũng không còn chắc chắn về phương hướng mà họ sẽ đi nữa. Con đường bên bờ hồ đầy cát khi nó hướng đến những bờ cao và trở nên rộng và nông hơn, bằng khỏi Marish và Dòng Sông.

"Sao chứ, đây là suối Stock này!" Pippin nói. "Nếu chúng ta thử quay trở lại đường cũ, thì chúng phải băng qua nó ngay và rẽ phải."

Họ lội qua suối, và vội vã đi về phía vùng không gian mở rộng, lộn xộn và không có cây cối về phía xa hơn. Họ tiến vào một vành đai cây ngay sau đó: phần lớn là những cây sồi cao, đây đó là

một cây đu hoặc một cây tần bì. Vùng đất ở đây khá bằng phẳng, và hơi chìm xuống nhưng những cây cối mọc san sát nhau nên họ không thể nhìn xa được. Gió đột ngột lay các cành lá, và những giọt mưa đang bắt đầu rơi xuống trên bầu trời u ám. Rồi gió lặng đi và mưa bắt đầu tuôn xuống. Họ cố lê bước càng xa càng tốt, băng qua những dây cỏ, xuyên qua những đám lá cũ dày; và mưa chảy nhỏ giọt tí tách xuống cả bọn họ. Họ không nói chuyện, nhưng cứ nhìn lại sau luôn, và luôn nhìn sang hai bên.

Sau một giờ thì Pippin nói: "Tôi hy vọng là chúng ta đã không quay lại quá nhiều về hướng nam, và không phải đi bộ suốt chiều dài cánh rừng này! Đây không phải là một vành đai quá rộng - tôi nghĩ rằng nó không quá một dặm ở chỗ dày nhất - và bây giờ chúng ta nên đi xuyên qua nó."

"Nếu chúng ta bắt đầu đi zig zag thì không tốt chút nào," Frodo nói. "Nó sẽ không giải quyết được vấn đề. Chúng ta hãy cứ đi như đã định! Tôi không chắc là lúc này tôi muốn ra một chỗ đất quang."

Họ đi tiếp thêm khoảng vài dặm nữa. Rồi mặt trời chiếu sáng xua đi những đám mây và mưa tạnh dần. Lúc này là khoảng giữa ngày, và họ cảm thấy đã đến lúc phải ăn trưa. Họ ngừng lại dưới một cây đu: lá của nó rụng đủ đã ngã vàng nhưng vẫn còn rất dày, và chỗ đất dưới bóng của nó khá khô ráo và được che bóng mát. Khi họ đến để dùng bữa, thì họ thấy rằng những người Elves đã đổ đầy một thứ nước trong vào những cái chai của họ, có màu vàng nhạt: nó có hương của một loài mật được làm từ nhiều loại hoa, và có tác dụng phục hồi sức lực rất tốt. Họ lại cười phá lên liền đó, tỏ vẻ khinh thường cơn mưa, và khinh thường cả các Kỵ Sĩ Đen. Họ cảm thấy vài dặm cuối sẽ được vượt qua dễ dàng thôi.

Frodo ngã lưng vào một thân cây, và nhắm mắt lại. Sam và Pippin ngồi cạnh đó, họ bắt đầu ậm ừ rồi hát khe khẽ

Ho! Ho! Ho! Với những cái chai tôi tu

Để chữa lành tim tôi và làm chân tôi run

Mưa có thể rơi mà gió có thể tru,

*Và còn nhiều dặm nữa phải đi
Nhưng rồi tôi sẽ nằm dưới một cây cao
Và để cho những đám mây băng một khi
Ho! Ho! Ho!*

Và họ lại bắt đầu cười lớn lên. Rồi họ đột ngột dừng lại liền sau đó. Frodo nhảy dựng lên. Một tiếng rền rĩ dạng vọng từ trong gió, giống như tiếng gào khóc của một con vật ma quái và cô đơn. Nó văng lên rồi chìm xuống, và kết thúc bằng một tiếng kêu hãi hùng lạnh lạnh. Họ đang ngồi hay đứng đều sưng cả lại, như thể bị đóng băng đột ngột, rồi nó được trả lời bởi một tiếng gào khác, yếu hơn và xa hơn, nhưng không kém phần kinh dị. Rồi một thoáng im lặng trôi qua, chỉ còn tiếng gió đùa trên lá.

"Và các anh nghĩ đó là cái gì?" cuối cùng Pippin hỏi, cố để nói thật khẽ, nhưng run lấy bầy. "Nếu đó là một con chim, thì tôi chưa bao giờ nghe loại chim này trước đây."

"Nó không phải là chim hay thú," Frodo nói. "Đó là một tiếng gọi, hoặc là một dấu hiệu -cái tiếng gào đó có ý nghĩa, cho dù tôi chưa hiểu được chúng. Nhưng không có một hobbit nào nói như thế cả,"

Không ai nói gì thêm. Tất cả bọn họ đều nghĩ đến các Kỵ Sĩ Đen, nhưng không ai nói đến họ. Họ bây giờ đều không muốn ở lại hay đi tiếp, nhưng rồi sớm hay muộn họ cũng phải băng qua vùng làng quê trống trải để đến Bến Phà, và tốt nhất là nên đi sớm hơn vào ban ngày. Một lúc sau họ bắt đầu khoác hành lý lên vai và bước đi.

Ngay sau đó thì khu rừng đột ngột kết thúc. Những vùng đồng cỏ rộng trải dài trước mắt họ. Bây giờ họ thấy rằng họ đã thật sự rẽ đi quá nhiều về hướng nam. Họ có thể nhìn thấy trên những vùng đất phẳng ngọn đồi thấp ở Bucklebury băng qua Sông, nhưng bây giờ nó lại ở phía bên trái họ. Họ trườn cẩn thận ra khỏi lề những rặng cây, và bắt đầu tiến càng nhanh càng tốt qua vùng đất trống.

Đầu tiên họ cảm thấy sợ, khi ra khỏi vùng đất được cây cối che chắn. Từ xa phía sau họ là vùng đất cao mà họ đã ăn sáng. Frodo nửa chờ đợi trông thấy một bóng kỵ sĩ nhỏ từ phía xa trên nền trời; nhưng không có dấu hiệu của ai cả. Mặt trời thoát khỏi những đám mây rải rác, khi nó đang chìm xuống những ngọn đồi mà họ vừa rời khỏi, và bây giờ thì nó lại chiếu sáng. Nỗi sợ hãi rời khỏi họ, cho dù họ vẫn cảm thấy bất an. Nhưng vùng đất trở nên trong lành và ngăn nắp hơn nhiều. Họ nhanh chóng đi vào những cánh đồng và bãi cỏ được chăm sóc tốt: có những hàng rào, cổng và những đường hào thoát nước. Mọi thứ có vẻ yên tĩnh và thanh bình, chỉ như một góc bình thường của Quận. Tinh thần họ lại dâng lên với mỗi bước chân. Đường ranh dòng Sông trở nên gần hơn; và các Kỵ Sĩ Đen bắt đầu có vẻ như những bóng ma của cánh rừng bây giờ đã ở xa đằng sau.

Họ băng qua lề của một cánh đồng đầy những củ cải to, và tiến vào một cái cổng chắc chắn. Đằng sau nó là một con đường rảnh nhỏ nằm giữa những hàng rào thấp hướng về những bụi cây xa xa. Pippin dừng lại.

"Tôi biết những cánh đồng và cái cổng này!" ông nói. "Đó là Bamfurlong, vùng đất của Chủ Trại Maggot già. Cánh đồng của ông ta nằm dưới những hàng cây đằng kia."

"Chuyện rắc rối này nối tiếp chuyện kia!" Frodo nói, nhìn có vẻ hoảng như thể Pippin nói rằng còn đường này là một đường rãnh dẫn đến hang của một con rồng. Những người khác nhìn ông với vẻ ngạc nhiên.

"Ông già Maggot thì sao nào?" Pippin hỏi. "Ông ta là một người bạn tốt của tất cả mọi người ở Brandybuck. Tất nhiên ông ta là một nỗi kinh hoàng đối với những ai xâm nhập và nuôi những con chó dữ - như dù sao thì những người ở dưới đó ở gần biên giới và phải phòng vệ nhiều hơn."

"Tôi biết," Frodo nói. "Nhưng cũng thế thôi," ông nói thêm với một tiếng cười xấu hổ, "tôi sợ ông ta với những con chó của ông ta. Năm này qua năm kia tôi cứ phải trốn trang trại của ông ta. Ông ta đã nhiều lần bắt được tôi xâm nhập sau những cây nấm,

khi tôi còn nhỏ ở Phòng Rượu Mạnh. Lần cuối thì ông ta nện tôi, và mang tôi đến, chỉ tôi cho những con chó của ông ta. "Thấy chưa, các chú bé," ông nói, "lần tới nếu thằng nhãi vô công rồi nghề này đặt chân lên đất của ta, các cưng có thể chén thịt nó. Bây giờ thì nhìn nó biến này!" Chúng rượt theo tôi suốt đoạn đường ra đến Bến Phà. Tôi không bao giờ quên được nỗi khiếp hãi ấy - cho dù tôi dám nói rằng những con vật ấy biết việc của chúng và không thật sự định chạm vào tôi."

Pippin cười phá lên. "Được rồi, đến lúc anh phải giải quyết chuyện này rồi. Đặc biệt là nếu anh trở về sống ở Buckland. Ông Maggot già thật sự là một người rất can đảm - nếu như anh để cho nắm cửa ông ta yên. Hãy đi xuống đường và như thế thì chúng ta không phải là những kẻ xâm nhập. Nếu chúng ta gặp ông ta, tôi sẽ nói chuyện. Ông ta là bạn của Merry, và tôi đã từng đi đến đây với cậu ấy một lần rồi."

Họ đi dọc theo đường, cho đến khi họ thấy những mái che của một căn nhà lớn và những đèn điện nhô ra từ phía trên những hàng cây. Nhà Maggot và nhà Puddifoot của Stock, và phần lớn cư dân ở Marish, đều là người chuyên ở nhà, và cái đèn điện này được xây rất vững chắc bằng gạch và có một bức tường cao bao quanh nó. Có một cánh cửa gỗ mở rộng ra khỏi bức tường dẫn vào đường.

Thình lình có có những tiếng chó sủa nặng lên khi họ tiến lại gần và một giọng nói hét to lên: "Grip! Fang! Wolf! Thôi nào, các con!" Frodo và Sam sợ hãi, dừng lại, nhưng Pippin bước tiếp vài bước nữa. Cánh cổng mở ra và ba con chó khổng lồ xò ra đường, lao thẳng đến những lữ khách, sủa điên dại. Chúng không chú ý đến Pippin, nhưng Sam thụt lại phía từng, trong khi hai con chó nhìn như sói khịt khịt đánh hơi anh đầy vẻ nghi ngờ, và gầm gừ nếu anh chuyển động. Con lớn nhất và hung bạo nhất trong số ba con thì dừng ngay trước Frodo, lông dựng lên và gầm gừ.

Lúc này một hobbit rậm râu với một khuôn mặt tròn đỏ băng qua cửa. "Xin chào! Xin chào! Các ông là ai, các ông muốn gì?" ông hỏi.

"Xin chào, ngài Maggot!" Pippin nói.

Người chủ trại nhìn kỹ ông. "À, không phải là Thầy Pippin đó sao - ngài Peregrin Took chứ!" ông la lên, đổi thái độ từ cau có chuyển sang cười toe cười toét. "Lâu lắm rồi tôi không thấy ngài đến đây. Thật may cho ngài khi tôi biết ngài. Tôi vừa để cho bọn chó của tôi tấn công bất kỳ khách lạ nào. Hôm nay có một số chuyện kỳ cục lắm. Tất nhiên, thỉnh thoảng chúng ta cũng có những người khách kỳ lạ đến vùng này. Quá gần Sông," ông nói, lắc đầu. "Nhưng gã này thì hết sức kỳ quặc mà tôi chưa từng được thấy bao giờ. Hắn ta không sẽ băng ngang đất của tôi mà không lui lại, nếu như tôi không cản hắn."

"Ngài muốn nói gã nào?" Pippin hỏi.

"Thế ngài không thấy hắn à?" người chủ trại nói. "Hắn vừa mới đi lên con đường hướng về đường bờ đắp. Nhưng có lẽ các vị nên đi vào trong, và chúng ta sẽ nói về những tin tức này một cách thoải mái hơn. Tôi có sẵn bia trên bàn, nếu như ngài và các bạn của ngài sẵn lòng, ngài Took."

Có vẻ như người chủ trại sẽ nói thêm với họ, nếu như thời gian và tính cách của ông ta cho phép, nên họ chấp nhận lời mời. "Thế còn bọn chó thì sao?" Frodo lo lắng hỏi.

Người chủ trại cười phá lên. "Chúng sẽ không hại anh đâu - trừ phi tôi cho phép chúng làm thế. Đến đây nào, Grip! Fang! Heel!" ông la lên "Heel, Wolf!" Trước sự nhẹ nhõm của Frodo và Sam, bọn chó tránh ra và để họ tự do bước đi.

Pippin giới thiệu hai bạn mình với người chủ trại. "Ngài Frodo Baggins," ông nói. "Có thể ngài không còn nhớ ông ta, nhưng ông ấy từng sống ở Phòng Rượu Mạnh." Nghe đến tên Baggins thì người chủ trại giật mình và liếc nhìn Frodo thật sắc. Trong một thoáng Frodo nghĩ rằng kỷ ức của việc ăn trộm nấm đã sống dậy, và bọn chó sẽ được ra lệnh tống cổ ông đi. Nhưng Người Chủ Trại đã nắm lấy tay ông.

"Trời, chẳng lẽ lại kỳ lạ đến thế sao?" ông kêu lên, "Ngài Baggins đây ư? Vào trong đi nào! Chúng ta phải nói chuyện thôi."

Họ đi vào bếp của người chủ trại, và ngồi bên cạnh một cái lò sưởi lớn. Bà Maggot mang bia ra trong một cái bình lớn, và rót đầy bốn cái ca. Đó là một loại bia ngon, và Pippin thấy mình đã được đền bù cho việc để lỡ quán Chuồng Vàng. Sam nhấp ca bia của mình một cách nghi ngờ. Anh vốn không tin tưởng một cách tự nhiên tất cả mọi cư dân ở những vùng đất khác không phải ở Quận; và anh cũng không có ý định nhanh chóng kết bạn với bất kỳ ai đã từng nện chủ anh, cho dù đã lâu rồi.

Sau vài câu phù phiếm về thời tiết và triển vọng của nông nghiệp (vốn không hề tệ hơn thường lệ), Chủ Trại Maggot đặt cái ca của mình xuống và lần lượt nhìn khắp mọi người.

"Nào, ngài Peregrin," ông nói, "ngài từ đâu đến thế, và ngài sẽ đi đâu? Không phải là ngài đến thăm tôi đây chứ? Vì nếu vậy thì ngài đã đi qua cổng mà tôi không thấy được ngài."

"À, không," Pippin trả lời. "Thật sự mà nói, do ngài đã đoán ra, chúng tôi đi vào con đường làng từ đầu kia: chúng tôi đã băng qua nông trại của ngài. Nhưng đó chỉ là sự ngẫu nhiên. Chúng tôi lạc đường trong rừng, quay trở lại ngừng Woodhall, trong khi thử tìm một đường tắt qua Bến Phà."

"Nếu như các ngài đang gặp, thì con đường lớn sẽ hữu dụng hơn," người chủ trại nói. "Nhưng tôi không lo lắm về điều này. Các ngài phải đi trên vùng đất của tôi, nếu như ngài suy nghĩ kỹ một chút, ngài Peregrin ạ. Và ngài, ngài Baggins, - cho dù tôi dám nói là ngài vẫn còn thích nắm. " Ông cười phá lên. "À phải, tôi đã nhận ra cái tên. Tôi đã nhớ lại lúc cậu Frodo Baggins trẻ là một trong những gã quậy phá nhất ở Buckland. Nhưng không phải là tôi đang nghĩ đến nắm đây. Tôi đã nghe đến cái tên Baggins trước khi ngài xuất hiện. Ngài nghĩ như thế nào khi biết rằng cái gã khách quái gở kia đã hỏi tôi về ngài?"

Họ nín thở chờ ông nói tiếp. "Ồ," người chủ trại tiếp tục, rề rề lôi kéo sự chú ý, "hắn cưỡi trên một con ngựa đen to tướng cổng trại, lúc ấy đang mở, và phóng thẳng đến cửa nhà tôi. Hắn cũng đen tuyền từ đầu đến chân, mặc áo choàng và đội mũ trùm, như thể hắn không muốn ai biết mặt hắn. "Thế bây giờ thì hắn muốn

biết gì ở Quận nhỉ?" tôi thầm nghĩ. "Chúng ta đâu có thấy nhiều Gã Đen vượt biên giới đâu; và dù sao thì tôi cũng chưa bao giờ nghe đến một ai giống như cái gã đen này."

"Xin chào!" tôi nói vọng ra với hắn, "Con đường làng này không dẫn đến đâu cả, và dù anh sẽ đi đâu, thì hãy quay trở lại càng nhanh càng tốt." Tôi không thích vẻ ngoài của hắn, và khi Grip phóng ra, nó hít người rồi la lên ăng ẳng giống như vừa bị sút: nó cụp đuôi xuống và tru lên rùng rợn. Cái gã đen ấy vẫn ngồi yên.

"Tôi đến từ đằng kia," hắn nói, chậm chạp và có vẻ cứng ngắc, chỉ về phía tây, phía trên nông trại của tôi, nếu như các ngài muốn biết. "Ông đã từng thấy Baggins chưa?" hắn hỏi bằng một giọng rất kỳ quặc, và cúi người về phía tôi. Tôi không thể thấy một khuôn mặt nào cả, vì cái mũ trùm của hắn cũng rũ xuống rất thấp; và tôi cảm thấy một cảm giác ớn lạnh trên sống lưng. Nhưng tôi không hiểu vì sao mà hắn lại phóng ngựa qua đất của tôi táo tợn thế."

"Đi đi!" tôi nói, "không có Baggins nào ở đây hết. Anh đến sai phần Quận rồi. Tốt hơn anh nên quay trở lại phía tây về phía Hobbiton - nhưng lúc này thì anh có thể đi trên đường cái."

"Baggins đã rời khỏi đó," hắn thì thầm trả lời. "Nó đang đến. Nó không xa đây. Ta muốn tìm thấy nó. Nếu nó đi qua đây thì ông sẽ nói với ta chứ? Ta sẽ cho ông vàng."

"Không, không đâu," tôi nói. "Tốt hơn anh nên trở về nơi của mình, nhanh lên. Ta cho anh một phút trước khi ta gọi tất cả chó của ta đến."

"Hắn khẽ rít lên. Có thể đó là tiếng cười, hoặc có thể không phải. Rồi hắn thúc con ngựa to tướng của hắn lại phía tôi, và tôi chỉ vừa kịp nhảy tránh ra khỏi đường. Tôi gọi bọn chó, nhưng hắn đã phóng đi, phóng qua cái cổng trại và lao lên đường hướng về đường bờ đắp như một tia chớp. Các ngài nghĩ sao nào?"

Frodo ngồi một lúc nhìn về phía ngọn lửa, nhưng ông chỉ nghĩ đến một việc là làm thế nào mà họ lại đến Bến Phà. "Tôi không biết phải nghĩ gì," cuối cùng ông nói.

"Thế thì tôi sẽ nói ngài nên nghĩ gì," Maggot nói. "Ngài đừng bao giờ hoà mình vào đám người Hobbitton cả, ngài Frodo ạ. Những người trên đó kỳ cục lắm." Sam cựa quậy trên ghế, và nhìn người chủ trại với ánh mắt không thiện cảm. "Nhưng ngài chỉ luôn là một đứa trẻ thiếu traten trọng. Khi tôi nghe rằng ngau đã rời Brankdybuck và đến chỗ ông Bilbo già, tôi nghĩ rằng ngài sẽ gặp rắc rối. Hãy nhớ lấy lời tôi, tất cả những chuyện này xuất phát từ những việc làm lạ lùng của ông Bilbo. Tiền bạc của ông ấy có được theo một cách lạ lùng ở những vùng đất kỳ lạ, họ nói thế. Có thể là có một số người muốn biết vàng bạc châu báu mà ông ấy chôn giấu trên ngọn đồi ở Hobbitton đến từ đâu, theo như tôi biết?"

Frodo không nói gì, những ước đoán sắc sảo của người chủ trại làm ông khá bối rối.

"Được rồi, ngài Frodo ạ," Maggot tiếp tục, "tôi rất vui mừng khi ngài đã tỉnh trí mà quay lại Buckland. Lời khuyên của tôi là: hãy ở lại đây! Và đừng giao du với những người lạ nữa. Ngài sẽ có bạn ở những nơi đó. Nếu nhưng có bất kỳ một gã đen nào lại đuổi theo ngài, tôi sẽ xử lý chúng. Tôi sẽ nói là ngài đã chết, hoặc đã rời khỏi Quận, hoặc bất kỳ điều gì mà ngài muốn. Và điều này có thể cũng khá đúng; vì có vẻ nhưng họ không muốn biết tin tức về ông Bilbo."

"Có thể là ngài đúng," Frodo nói, tránh ánh mắt của người chủ trại và nhìn vào phía bếp lửa.

Maggot nhìn ông trầm ngâm. "Được lắm, tôi thấy là ngài đã có những ý tưởng riêng của mình," ông nói. "Thật rõ như ban ngày rằng chẳng phải ngẫu nhiên gì mà ngài và cái tay kỳ sĩ ấy lại cùng đến đây vào cùng một buổi chiều; và có thể dù sao thì tin tức của tôi không phải là một tin quá bất ngờ với ngài. Tôi không yêu cầu ngài phải nói với đôi những gì mà ngài định giữ cho mình; nhưng tôi thấy là ngài đang gặp phải rắc rối. Có thể ngài nghĩ rằng không dễ dàng gì để đến được Bến Phà mà không bị bắt gặp?"

"Tôi đã nghĩ thế," Frodo nói. "Nhưng chúng tôi phải thử đi đây; và việc ngồi và suy nghĩ sẽ không giải quyết được gì. Thế nên tôi sợ rằng chúng tôi phải đi. Vô cùng cảm ơn về sự tốt bụng của

ngài. Tôi đã rất kinh hoàng với ngài và những con chó của ngài vào hơn ba mươi năm trước, Chủ Trại Maggot ạ, cho dù có thể ngài sẽ cười khi nghe thế. Thật là đáng tiếc, vì tôi đã mất một người bạn tốt. Và bây giờ thì tôi xin lỗi vì phải rời khỏi đây sớm. Nhưng tôi sẽ trở lại, có thể là một ngày nào đó khi tôi có cơ hội."

"Ngài sẽ được chào đón khi ngài đến," Maggot nói. "Nhưng lúc này thì tôi có một ý kiến. Lúc này mặt trời đã gần lặn, và chúng tôi sẽ ăn một bữa khuya; vì chúng tôi gần như sẽ lên giường ngay sau Mặt trời. Nếu ngài và ngài Peregrin và mọi người có thể ở lại và cùng ăn với chúng tôi, thì chúng tôi sẽ rất vui!"

"Và chúng tôi cũng thế!" Frodo nói. "Nhưng chúng tôi phải đi ngay, tôi e là thế. Cho dù là trời sẽ tối trước khi chúng tôi đến được Bến Phà."

"A! Nhưng đợi một phút nào! Tôi đã định nói rằng: sau bữa ăn khuya, tôi sẽ lấy ra một cái xe ngựa nhỏ, và tôi sẽ chở tất cả các ngài đến Bến Phà. Nó sẽ đỡ các ngài một đôi đường, và nó cũng có thể là một cách giúp các ngài tránh khỏi rắc rối."

Lúc này thì Frodo đồng ý lời đề nghị với vẻ rất biết ơn, trước sự nhẹ nhõm của Pippin và Sam. Mặt trời đã ở sau những ngọn đồi phía tây, và ánh sáng đang tắt dần. Hai con trai của Maggot và ba con gái của ông đi vào, và một bữa khuya ê hề được dọn ra cái bàn lớn. Bếp đã chiếu sáng bởi những ngọn nến và lửa được khơi lại. Bà Maggot tắt bật đi lại. Một hoặc hai hobbit khác trong nông trại cũng đi vào. Sau một lúc ngắn thì có mười bốn hobbit ngồi vào ăn. Có rất nhiều bia, một lượng lớn nấm và thịt muối, ngoài rất nhiều những món ăn của nông trại khác. Bọn chó nằm bên lửa, gặm vỏ phomat và nhai xương.

Khi họ ăn xong, người chủ trại và các con trai của ông đi ra với một cái đèn lồng và chuẩn bị cỗ xe ngựa. Khoảng sân đã khá tối, khi những người khách đi ra. Họ ném hành lý lên xe và leo vào. Người chủ trại cầm lái, và quất roi vào hai con ngựa lùn trắng kiện, Vợ ông đứng trong vùng sáng của cánh cửa mở rộng.

"Cẩn thận nhé, anh Maggot!" bà kêu lên. "Đừng tranh cãi với bất kỳ người lạ nào, và trở về ngay nhé!"

"Anh sẽ làm thế!" ông nói, và phóng xe ra khỏi cổng. Lúc này không còn hơi gió nào nữa, đêm trở nên tĩnh mịch và im lặng, và không khí trở lạnh. Họ đi mà chẳng có ánh sáng gì và tiến bước rất chậm chạp. Sau một vài dặm thì họ đi hết con đường làng, băng qua một cái rãnh sâu và leo một dốc ngắn lên một đường bờ đắp cao.

Maggot cúi xuống và nhìn sang mọi phía, hướng bắc và nam, nhưng không thể thấy được gì trong bóng đêm, không có một âm thanh nào trong không khí tĩnh lặng. Bờ sông nhìn rất mờ ảo - sương mù đang dâng lên phía trên rãnh và lan ra khắp các cánh đồng.

"Nó sẽ trở nên rất dày đây," Maggot nói; "nhưng tôi sẽ không thấp đèn cho đến khi tôi về nhà. Chúng ta sẽ nghe thấy mọi thứ trên con đường từ xa trước khi chúng ta gặp nó."

Từ con đường làng nhỏ chỗ Maggot đến Bến Phà khoảng hơn năm dặm. Các hobbit quẩn kín mình, nhưng tai họ vẫn dõi theo mọi tiếng động trên tiếng bánh xe ken két và tiếng vó ngựa lọc cọc chậm chạp. Frodo cảm thấy cỗ xe có vẻ như còn chậm hơn một con ốc sên, Bên cạnh ông Pippin đang gật gù muốn ngủ; nhưng Sam thì đang nhìn chăm chăm vào màn sương dâng lên.

Cuối cùng họ cũng đã đến con đường làng dẫn vào Bến Phà. Nó được đánh dấu bởi hai cây trụ trắng cao vừa chột lờ mờ hiện ra bên phải họ. Chủ Trại Maggot kéo những con ngựa lùn của ông và cỗ xe cọt két ngừng lại. Họ chỉ mới vừa lục tục kéo ra, thì thành linh họ nghe thấy cái mà tất cả đều sợ khiếp: tiếng vó ngựa vang lên trên con đường phía trước. Âm thanh vang thẳng đến chỗ họ. Maggot nhảy xuống, đứng trước đầu ngựa và nhìn thẳng vào vùng tối. Người kỵ sĩ phóng đến với tiếng vó ngựa lọc cọc. Tiếng móng ngựa vang lên thật rõ trong vùng không khí tĩnh lặng đầy sương mù.

"Tốt hơn là ngài nên trốn đi, thưa ngài Frodo," Sam lo lắng nói. "Ngài nên leo xuống xe ngựa và phủ mền lên, và chúng tôi sẽ nhử tên kỵ sĩ ấy đi!" Ông leo ra và đi đến bên người chủ trại. Các Kỵ Sĩ Đen sẽ phải vượt qua anh mới đến cỗ xe được.

Lọc cọc, lọc cọc. Tay kị sĩ đã gần đến chỗ họ.

"Xin chào!" Chủ Trại Maggot kêu lớn. Tiếng vó ngựa ngừng lại liền sau đó. Họ nghĩ rằng họ có thể lơ mờ thấy được một bóng áo khoác đen trong sương mù, cách đó vài met. "Nào!" người chủ trại nói, ném dây cương vào tay Sam và bước lên. "Sao anh không đến gần hơn một bước! Anh muốn gì, và anh đi đâu?"

"Tôi muốn ông Baggins. Ông có thấy ông ta không?" một giọng nói nghèn nghẹt vang lên - nhưng đó là giọng của Merry Brandybuck. Một ngọn đèn tối được giở ra, và ánh sáng của nó chiếu lên khuôn mặt kinh ngạc của người chủ trại,

"Ngài Merry!" ông la lên.

"Phải, tất nhiên! Thế ông nghĩ rằng đây là ai?" Merry nói và bước đến.

Khi ông đi ra khỏi sương mù và sự sợ hãi của họ đã bớt đi, thì ông chợt có vẻ như thu nhỏ về hình dạng bình thường của một hobbit. Ông đang cưỡi một con ngựa lùn, và một vết trầy được băng vòng qua cổ ông và phía trên cằm ông nhô ra khỏi sương mù.

Frodo chạy ra khỏi cỗ xe ngựa để đón bạn. "Cuối cùng thì cậu cũng đã đến!" Merry nói. "Mình đang bắt đầu tự hỏi không biết là cuối cùng cậu có đến không, và mình đã định trở về ăn bữa khuya. Khi sương dày hơn thì mình băng lên về hướng Stock để nhìn xem anh có ngã vào một cái rãnh nào đó không. Nhưng chúa phù hộ mình nếu mình biết được cậu sẽ đến bằng đường nào. Ông đã tìm thấy họ ở đâu, ông Maggot? Ở trong ao vẹt của ông à?"

"Không, tôi thấy họ xâm nhập vào chỗ tôi," người chủ trại nói, "suýt nữa tôi đã xua chó vào họ; nhưng họ sẽ kể với ngài về mọi chuyện, tôi tin vậy. Nào, nếu như các ngài thứ lỗi, thưa ngài Merry và ngài Frodo cùng với mọi người, tôi sẽ trở về nhà, bà Maggot sẽ lo lắng khi đêm trở nên khuya."

Ông đánh cỗ xe vào con đường làng và quay đầu nó lại. "Nào, tạm biệt tất cả các ngài," ông nói. "Bữa nay kỳ cục quá, không thể nào làm được. Nhưng mọi sự tốt đẹp sẽ kết thúc tốt đẹp thôi; cho dù có thể chúng ta không nên nói thế cho đến khi chúng ta về đến

cửa. Tôi sẽ không phủ nhận rằng tôi sẽ vui mừng nếu khi tôi làm điều này." Ông tắt những cái đèn lồng của mình, và treo lên. Thình lình, ông lấy ra một cái túi lớn dưới chỗ ngồi. "Suýt nữa thì quên," ông nói, "bà Maggot làm cái này cho ngài Baggins, cùng với lời hỏi thăm của bà." Ông đưa nó xuống và phóng đi, cùng với những lời cảm ơn và chúc tụng bám theo.

Họ quan sát những vòng sát mờ nhạt quanh những cái đèn lồng của ông khi chúng nhỏ dần trong màn sương đêm. Chợt Frodo cười phá lên: từ cái túi được đậy kín mà ông đang cầm, mùi nấm đang bốc lên.

CHƯƠNG 5

BÍ ẨN LỘ DIỆN

"Bây giờ thì tốt hơn chúng ta nên về nhà," Merry nói. "Tôi thấy rằng trong tất cả chuyện này có cái gì đó kỳ kỳ, nhưng hãy đợi cho đến khi về tới nơi đã."

Họ quay trở lại con đường dẫn vào Bến Phà, một con đường thẳng được chăm sóc tốt với những tảng đá trắng lót hai bên lề đường. Nó dẫn họ đi khoảng một trăm yard để về đến bờ sông, ở đây có một có một bến tàu lớn bằng gỗ. Một chiếc phà lớn đang neo ở đó. Một cái cọc gần bên bờ nước sáng lên dưới ánh sáng toả ra từ hai ngọn đèn từ những cột cao phía trên. Phía sau họ là màn sương trên những cánh đồng bằng phẳng lúc này đang hiện ra phía trên những hàng rào; nhưng màn nước trước mặt họ rất tốt, chỉ có vài màn sương cuộn lại như những luồng hơi nước giữa những đám sậy bên bờ. Có vẻ như phía bờ xa hơn thì ít sương hơn.

Merry dẫn con ngựa lùn qua lối đi vào chiếc phà, và những người khác đi theo. Merry chậm chạp chống sào đẩy nó đi bằng một cây sào dài. Dòng Sông Rượu Mạnh chảy chậm rãi dài trước họ. Phía bờ bên kia khác dốc, , và trên nó là một con đường dẫn lên dãy đất phía xa. Những ngọn đèn nhấp nháy ở đây. Phía sau nó là Ngọn Đồi Buck lơ mờ; và vượt ra ngoài lớp màn sương mù có nhiều cánh cửa sổ tròn đang phát sáng, màu vàng và đỏ. Chúng là những cánh cửa sổ của Phòng Rượu Mạnh, ngôi nhà cổ xưa của nhà Brandybuck.

Trước đây khá lâu Gorhendad Oldbuck, người đứng đầu gia đình Oldbuck, một trong những người già nhất ở Marish hay đúng ra là của cả Quận, đã băng qua sông, vốn có đường biên gốc ở vùng đất phía đông. Ông đã dựng lên (hoặc đã đào xới lên) Phòng Rượu Mạnh, đổi tên mình thành Brandybuck, và định cư ở đây để trở

thành chủ nhân của một đất nước độc lập ảo nhỏ bé. Gia đình của ông cứ phát triển dần, và sau khi ông qua đời thì lại càng phát triển, cho đến khi Phòng Rượu Mạnh chiếm cứ hết cả ngọn đồi nhỏ, có ba cánh cửa trước lớn, nhiều cửa ngách và khoảng một trăm cái cửa sổ. Nhà Brandybuck và những người hầu đông đảo của họ bắt đầu đào xới, và sau đó xây dựng khắp chung quanh. Đó là sự khởi thủy của Buckland, một dãy đất dày đầy người sống giữa con sông và Khu Rừng Già, một dạng thuộc địa của Quận. Ngôi làng chính của họ là Bucklebury, sống riêng ra trên những bờ và vách đá đằng sau Phòng Rượu Mạnh.

Những người ở Marish rất thân thiện với những người Bucklanders, và những chức sắc của Chủ Nhân Nhà (lãnh đạo của gia đình Brandybuck được gọi thế) vẫn được biết đến bởi những người nông dân giữa Stock và Rushey. Nhưng phần lớn những người ở vùng Quận cũ vẫn xem những người Bucklander là những người kỳ dị như là những người nửa sống ở nước ngoài. Dù vậy, thật sự ra họ vẫn rất khác với những hobbit khác ở Bón Xu. Ngoài trừ một điểm: họ rất thích đi thuyền, và một số trong số họ có thể bơi được.

Vùng đất của họ ban đầu không được bảo vệ từ phía Đông; nhưng ở phía này họ đã xây một hàng rào: khu Cỏ Cao. Nó được trồng qua nhiều thế hệ trước, bây giờ đã dày san sát, vì nó được chăm sóc thường xuyên. Nó lan ra khắp các con đường ở Cầu Rượu Mạnh, trong một vòng lớn vòng ra từ con sông, dẫn đến Haysend (từ đó dòng Liễu Rủ chảy ra khỏi Rừng dẫn vào Phòng Rượu Mạnh), trải dài suốt hai mươi dặm. Nhưng tất nhiên đó không phải là một sự bảo vệ hoàn hảo. Khu Rừng vẫn khá gần hàng rào ở nhiều nơi. Vào buổi tối thì những người Bucklander luôn khoá cửa, và điều này cũng không thường thấy ở Quận.

Chiếc Phà di chuyển chậm chạp băng qua nước. Con kênh Buckland đã gần hơn. Sam là thành viên duy nhất trong cả đoàn chưa từng đến con sông này. Anh có một cảm giác là lạ khi dòng sông chậm chậm ừng ực chảy ra. Cuộc sống cũ của anh đã nằm lại sau màn sương, một cuộc phiêu lưu tăm tối đang ở trước mặt. Anh

gãi đầu, và trong một thoáng một niềm mơ ước thoáng qua anh rằng ngài Frodo vẫn tiếp tục sống yên bình ở Bag End.

Bốn hobbit bước ra khỏi phà. Merry buộc nó lại, và Pippin đã dẫn con ngựa lùn lên mặt đường, nơi Sam (người đang nhìn lại phía sau, như thể nói lời chia tay với Quận) nói với một giọng thì thầm khàn khàn: "Nhìn đằng sau kìa, ngài Frodo! Ngài có thấy gì không?"

Từ phía đằng xa, dưới những ngọn đèn thấp thoáng, họ có thể nhận ra một hình bóng: nó giống như một đám đông đen tối ở phía sau. Nhưng khi họ nhìn về phía nó thì nó có vẻ như chuyển động và lúc lắc, như thể đang tìm kiếm trên mặt đất. Nó trườn tới, hoặc là đi rạp tới, lùi trở lại vào vùng tối sau những ngọn đèn. "Cái gì ở trong Quận thế này?" Merry kêu lên.

"Có cái gì đó đang đi theo chúng ta," Frodo nói. "Nhưng đừng hỏi gì nữa vào lúc này! Hãy đi ngay nào!" Họ vội vã đi theo con đường dẫn lên đỉnh của bờ sông, nhưng khi họ nhìn lại thì con kênh phía xa đã phủ đầy sương mù, và không thể thấy gì nữa.

"Cám ơn chúa là anh không để lại con thuyền nào ở bờ tây!" Frodo nói. "Ngựa có thể lội qua sông được không?"

"Họ có thể đi hai mươi dặm lên phía bắc về phía Cầu Rượu Mạnh - hoặc là họ có thể bơi qua," Merry trả lời. "Cho dù tôi chưa bao giờ nghe rằng có một con ngựa nào đã từng bơi qua Sông Rượu Mạnh. Nhưng những con ngựa làm gì mới được chứ?" "Tôi sẽ kể cho anh nghe sau. Hãy mau đi về nhà và chúng ta có thể nói chuyện."

"Được thôi! Anh và Pippin biết đường rồi; nên tôi sẽ phóng đi trước và nói với Bolger Béo rằng các anh đang đến. Chúng ta sẽ có bữa khuya và mọi thứ."

"Chúng tôi đã ăn bữa khuya sớm với Chủ Trại Maggot rồi," Frodo nói; "nhưng chúng tôi có thể ăn thêm bữa nữa."

"Các anh sẽ có nó! Đưa cho tôi cái giỏ này!" Merry nói, và phóng ngựa về phía trước vào bóng tối.

Từ Sông Rượu Mạnh đến căn nhà mới của Frodo ở Crickhollow còn một quãng đường. Họ băng qua Đồi Buck và

Phòng Rượu Mạnh ở phía trái họ, và đi ở vành ngoài của Bucklebury vào con đường chính ở Buckland dẫn xuống phía nam của cây Cầu. Khoảng nửa dặm dọc theo phía bắc hướng này họ đi vào một con đường mở ra về phía phải của họ. Họ đi theo nó vài dặm khi nó dẫn lên và hạ xuống vào làng.

Cuối cùng họ đi vào một cái cổng hẹp trong một hàng rào dày. Trong bóng tối thì không thể nhìn thấy cái gì của căn nhà được: nó dựng trên một con đường làng nằm giữa một cái vòng cỏ rộng bao bởi một hàng cây thấp bên trong một hàng rào bên ngoài. Frodo đã chọn nó, bởi vì nó nằm ở vị trí nửa trong nửa ngoài góc ngôi làng, và không có ai sống gần bên. Bạn có thể vào và ra mà không ai chú ý đến. Nó đã được xây dựng khá lâu trước đây bởi nhà Brandybuck, dùng để tiếp khách, hoặc để cho các thành viên của gia đình muốn tránh khỏi cuộc sống sôi động ở Phòng Rượu Mạnh một thời gian. Đó là một ngôi nhà theo phong cách làng quê cổ xưa, giống như một cái lều hobbit ở mọi điểm có thể được: nó dài và thấp, không có cầu thang dẫn lên trên; nó có một cái trần bằng đất cỏ, cửa sổ chung qua, và một cửa lớn tròn.

Khi họ đi trên con đường xanh dẫn ra từ cổng thì không có ánh sáng gì cả; các cửa sổ tối tăm và được đóng chặt. Frodo gõ cửa, và Bolger Béo mở nó ra. Một luồng sáng thân thiện chiếu ra. Họ nhanh chóng đi vào trong và đóng chặt lại. Họ đang ở trong một căn phòng rộng với những cánh cửa khắp mọi hướng; ở phía trước họ là một lối đi dẫn ngược vào giữa ngôi nhà.

"Nào, các vị nghĩ gì?" Merry hỏi khi đi vào lối đi. "Chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể trong một thời gian ngắn để làm cho nó giống như một ngôi nhà. Sau hết thì ông Béo và tôi chỉ mới dỡ chuyển hàng cuối xuống vào hôm qua."

Frodo nhìn quanh. Nó giống như ở nhà. Nhiều món đồ ưa thích của ông - hoặc những món đồ của Bilbo (họ khá nhớ về ông trong lần bán đồ vừa rồi) - đã được sắp xếp gần giống như vị trí của chúng ở Bag End. Nơi này rất dễ chịu, tiện nghi và thoải mái; và ông thấy mình đang ước rằng ông sẽ thật sự định cư ở đây để an hưởng tuổi già. Có vẻ không công bằng khi đưa các bạn của

mình vào rắc rối; và ông tự hỏi lần nữa rằng làm sao mà ông có thể báo cho họ biết là ông phải sớm phải lìa họ, thật sự là ngay tức khắc. Nhưng điều này phải được làm vào chính đêm nay, trước khi tất cả họ lên giường.

"Thật là vui," ông cố sức nói, "Tôi khó mà cảm thấy rằng thật ra tôi đã dời nhà."

Những du khách treo áo khoác lên, và hạ hành lý xuống nền nhà. Merry dẫn họ xuống một lối đi và mở một cánh cửa ở góc xa. Ánh sáng lan ra, và hơi nước bốc lên.

"Một phòng tắm!" Pippin la lên. "Ôi, chúa ban phúc cho Meriadoc!"

"Thế tôn ty trật tự của chúng ta đâu?" Frodo nói. "Người lớn tuổi nhất trước, hay là người nhanh nhất trước? Dù sao thì anh cũng sẽ là người cuối, Master Peregrin ạ."

"Hãy tin tôi để sắp xếp mọi thứ tốt hơn thế!" Merry nói. "Chúng ta không thể bắt đầu cuộc sống ở Crickhollow với một cuộc tranh cãi về chuyện nhà tắm. Ở trong ấy có ba chậu tắm, và một thùng đầy nước sôi để nấu quần áo. Khăn tắm, thảm chùi chân và xà phòng cũng có sẵn. Vào trong đi, và nhanh lên!"

Merry và ông Béo đi theo hướng kia của lối đi vào bếp và bận rộn với những công việc chuẩn bị cuối cùng cho một bữa khuya trễ. Những lời hát nối đuôi nhau vọng ra từ phòng tắm hoà lẫn với những âm thanh tung toé của nước. Giọng của Pippin thành linh vọt lên trên giọng của những người khác trong một trong những bài hát ưa thích của Bilbo trong phòng tắm.

Hát nào!

Hãy tắm cho hết một ngày

Kỳ cho hết sạch bùn này trôi nhanh

Tên diên không hát lạnh chanh

Nước Nóng xua sạch sành sanh ưu phiền

Tiếng nước như giọt mưa tiên

*Như tiếng suối chảy mọi miền gần xa
Mưa rả rích, suối hiền hoà
Một dòng Nước Nóng toả ra hơi lành
Nước lạnh có thể uống nhanh
Xua đi cơn khát đỡ dành niềm vui
Nhưng tốt hơn là Bia tươi
Với dòng Nước Nóng dội vùi ấm lưng
Nước tuôn từ bể nước chung
Muôn trùng lấp lánh sao lưng chừng trời
Nhưng nước nào ngọt ngào hơn
Như dòng nước nóng ấm chân tôi này!*

Rồi có một tiếng nước bắn tung toé âm lên, rồi tiếng Frodo hét lên "Whoa!". Có như nước từ bồn tắm của Pippin đang bắn tung lên cao như một vòi phun nước.

Merry bước đến bên cửa: "Thế còn bữa tối và chút bia đổ vào hòng thì sao nào?" ông gọi. Frodo bước ra để hong tóc lại tóc.

"Trong không khí đã có quá nhiều nước đến ỏi tôi phải đi vào bếp để chấm dứt nó,"

"Ừa!" Merry nói, nhìn vào trong. Nền đá bây giờ đầy nước. "Các anh nên lau sạch nó trước khi đi ăn bất kỳ cái gì. Peregrin này," ông nói. "Nhanh lên, nếu không thì chúng tôi không đợi đâu."

Họ ăn bữa khuya trong bếp trên một cái bàn gần bên bếp lửa. "Tôi tin là các anh không muốn ăn thêm nắm nữa chứ?" Fredegar nói mà không có hy vọng gì nhiều. "Vâng, đúng thế!" Pippin nói.

"Chúng là của tôi!" Frodo nói. "Bà Maggot đã cho tôi, đó là một nữ hoàng giữa những bà chủ trại. Hãy dẹp lòng tham của anh đi, tôi sẽ quản lý chúng."

Những người hobbit rất thích nấu, thậm chí còn hơn cả những Con Người Lớn tham lam nhất. Thật sự điều này giải thích phần nào khi còn trẻ Frodo thường thích đi đến những cánh đồng danh tiếng ở Marish, và việc Maggot đã giận dữ như thế nào. Chuyện như thế là rất nghiêm trọng, thậm chí so với chuẩn của người hobbit. Ngoài ra còn nhiều món khác nữa, và khi họ ăn xong thì thậm chí ông Bolger cũng thở phào nhẹ nhõm. Họ dọn bàn, và xếp ghế bên lò sưởi.

"Chúng ta sẽ rửa sau," Merry nói. "Bây giờ thì hãy kể với tôi tất cả mọi chuyện! Tôi đoán là các anh đã trải qua một cuộc phiêu lưu, mà không có tôi trong đó thì thật không công bằng. Tôi muốn biết toàn bộ; và điều tôi muốn biết nhất là chuyện về ông Maggot già, và vì sao ông ta lại nói chuyện với tôi như thế. Giọng của ông tỏ ra là ông sợ khiếp, nếu đúng là như thế."

"Tất cả chúng tôi đều sợ khiếp," Pippin nói sau khi ngừng lại một chút, trong khi đó Frodo nhìn vào bếp lửa mà không nói gì. "Anh cũng sẽ vậy thôi, nếu như anh bị các Kỵ Sĩ Đen rượt đuổi suốt hai ngày liền."

"Thế họ là ai?"

"Những bóng đen cưỡi trên những con ngựa đen," Pippin trả lời. "Nếu như Frodo không chịu nói, thì tôi sẽ kể cho anh tất cả mọi chuyện từ lúc bắt đầu." Rồi ông kể lại toàn bộ câu chuyện về cuộc hành trình của họ kể từ khi họ rời khỏi Hobbiton. Sam thêm vào những cái gật đầu tán đồng và những tiếng kêu cảm thán khác nhau. Frodo vẫn lặng im. "Tôi đáng lý cũng đã nghĩ là các anh đã dựng lên toàn bộ chuyện này," Merry nói, "nếu như không phải là tôi cũng đã thấy một bóng đen ở bến tàu - và nghe thấy giọng nói khác lạ của ông Maggot. Tất cả những chuyện này là thế nào, Frodo?"

"Ông anh Frodo cứ kín như bưng," Pippin nói. "Nhưng đã đến lúc anh ta phải mở miệng rồi. Cho đến lúc này thì chúng tôi không biết chuyện gì cả ngoài những lời phán đoán của Chủ Trại Maggot rằng có chuyện gì đó với kho báu của ông Bilbo già."

"Đó chỉ là một lời đoán thôi," Frodo vội vàng nói. "Ông Maggot không biết gì đâu."

"Ông già Maggot ấy khôn ngoan lắm." Merry nói. "Khó mà biết đằng sau những lời ông ấy nói thì ông ta đang nghĩ gì. Tôi nghe rằng ông ta đã từng đến Khu Rừng Già mt lần, và ông ta có tiếng là biết được nhiều chuyện lạ. Nhưng ít ra thì anh có thể kể lại với chúng tôi, Frodo ạ, xem anh nghĩ rằng những phán đoán của ông ta đúng hay sai."

"Tôi nghĩ là," Frodo chậm chạp trả lời, "lời đoán ấy đúng, với những gì được đoán. Đó một mối liên hệ giữa những chuyến phiêu lưu cũ của bác Bilbo với việc các Kỵ Sĩ đang tìm kiếm, hoặc có thể nên nói là săn lùng, ông ấy hoặc tôi. Tôi cũng sợ là, nếu các anh muốn biết, rằng chuyện này hoàn toàn không có chút gì đùa cợt cả; và tôi không được an toàn ở đây hay ở bất kỳ đâu." Ông nhìn quanh các cửa sổ và bức tường, nhưng thể ông nghĩ rằng họ có thể thành linh xuất hiện. Những người khác nhìn ông lặng im, và trao đổi những cái liếc mắt đầy ý nghĩa với nhau.

"Nó lộ ra trong tích tắc," Pippin thì thầm với Merry. Merry gật đầu.

"Được rồi!" cuối cùng Frodo nói, ngồi thẳng lưng lên, như thể ông đã có một quyết định. "Tôi không thể giữ kín việc này lâu hơn nữa được. Tôi có một chuyện để nói với tất cả các vị. Nhưng tôi không biết phải bắt đầu như thế nào."

"Tôi nghĩ là tôi có thể giúp anh," Merry lặng lẽ nói, "bằng cách tự mình nói với anh một ít."

"Anh muốn nói gì?" Frodo nói, nhìn bạn một cách lo lắng, "Chỉ là thế nào, ông bạn già Frodo ạ: anh đang đau khổ, bởi vì anh không biết làm cách nào để nói lời tạm biệt. Anh định rời khỏi Quận, tất nhiên là thế. Nhưng nguy hiểm đã đến sớm hơn anh đợi, và bây giờ anh phải quyết định ngay. Và anh không muốn thế. Chúng tôi rất thông cảm với anh."

Frodo há hốc miệng rồi ngậm lại ngay. Cái nhìn ngạc nhiên của ông hài đến nỗi mọi người cười phá lên. "Ông bạn già Frodo

thân mến!" Pippin nói. "Thế anh thật sự nghĩ là anh đã che mắt được tất cả chúng tôi đấy à? Anh không cần thận hay khôn ngoan được thế đâu! Rõ ràng là anh đã chuẩn bị để đi và nói lời chia tay với tất cả những nơi anh thường lui tới từ tháng Tư. Chúng tôi vẫn thường nghe anh lắm lắm: "Tôi không biết là mình có còn nhìn lại thung lũng này nữa không," và những câu như thế. Và rồi anh giả vờ rằng anh hết tiền, và thật sự bán ngôi nhà Bag End thân yêu của anh cho nhà Sackville-Bagginses! Và rồi những lời nói thâm của ông Gandalf nữa."

"Chúa ơi!" Frodo nói. "Tôi nghĩ là tôi đã cần thận và khôn ngoan rồi đấy chứ. Tôi không biết là ông Gandalf đã nói gì. Thế là cả Quận đều bàn tán về chuyến đi của tôi à?"

"Ồ không!" Merry nói. "Đừng lo về chuyện này! Tất nhiên là bí mật sẽ không thể giữ lâu được; nhưng vào lúc này thì tôi nghĩ là chỉ có những kẻ âm mưu bọn tôi biết thôi. Dù sao thì anh cũng phải nhớ là bọn tôi biết anh rất rõ, và rất quen thuộc với anh. Chúng tôi có thể thường xuyên đoán được anh đang nghĩ gì. Tôi cũng biết ông Bilbo nữa. Nói thật với anh, tôi đã quan sát anh rất kỹ từ khi ông ấy đi. Tôi nghĩ là sớm muộn gì anh cũng đi theo ông ấy; thật ra thì tôi ngỡ rằng anh đi sớm hơn nữa cơ, và gần đây thì chúng tôi đã bắt đầu lo lắng. Chúng tôi sợ rằng anh có thể thoát khỏi chúng tôi và thỉnh linh đi mất, và lại cô độc như ông ấy. Cứ mỗi dịp xuân về chúng tôi lại phải mở trường mắt ra, và bàn bạc với nhau rất nhiều. Anh không thể trốn thoát được dễ dàng thế đâu!"

"Nhưng tôi phải đi," Frodo nói. "Chuyện này không thể tránh được, các bạn ạ. Chuyện này rất buồn với tất cả chúng ta, nhưng việc các bạn cố giữ tôi lại không có tác dụng gì cả. Do các bạn đã đoán được khá nhiều, thì xin hãy giúp tôi và đừng cản trở tôi nữa!"

"Anh không hiểu!" Pippin nói. "Anh phải đi - và vì thế chúng tôi cũng phải đi. Merry và tôi sẽ đi với anh. Sam là một người tuyệt vời, anh ta sẽ nhảy vào miệng một con rồng để cứu anh, nếu anh không hụt chân; nhưng anh sẽ cần nhiều hơn một bạn đồng hành trong chuyến phiêu lưu nguy hiểm của anh."

"Hỡi những hobbit thân yêu nhất của tôi!" Frodo kêu lên, xúc động tận đáy lòng. "Nhưng tôi không thể cho phép mình làm thế. Tôi cũng đã quyết định điều này từ lâu rồi. Các anh nói đến nguy hiểm, nhưng các anh không hiểu hết đâu. Đây không phải là việc săn lùng kho báu, không phải là một chuyến du hành đến-rồi-trở-về. Tôi đang đi từ một mối nguy chết người sang một mối nguy chết người khác."

"Tất nhiên là chúng tôi hiểu," Merry cứng rắn nói. "Đó là lý do vì sao chúng tôi đã quyết định sẽ đi. Chúng tôi biết rằng chiếc Nhẫn không phải là một vấn đề để cười; nhưng chúng tôi sẽ làm tất cả sức mình để giúp anh chống lại Kẻ Thù."

"Chiếc Nhẫn!" Frodo nói, lúc này thì ông hoàn toàn kinh ngạc.

"Phải, chiếc Nhẫn," Merry nói, "Ông bạn hobbit già thân yêu, anh đã không chú ý đến tính tọc mạch của các bạn anh rồi. Tôi đã biết về sự tồn tại của chiếc Nhẫn hàng năm rồi - trước khi ông Bilbo ra đi, thật sự là thế; nhưng do ông ấy rõ ràng là xem nó như một bí mật, nên tôi giữ chuyện này trong đầu, cho đến khi âm mưu của chúng tôi thành hình. Tất nhiên là tôi không biết ông Bilbo nhiều như tôi biết anh! Tôi còn khá trẻ, và ông ấy cũng cẩn thận hơn - nhưng ông ấy cũng không đủ cẩn thận. Nếu anh muốn biết trước tiên tôi đã tìm ra được điều đó như thế nào, thì tôi sẽ kể cho anh nghe."

"Tiếp đi!" Frodo yếu ớt nói.

"Nhà Sackville-Bagginses đang suy sụp, như anh có thể đã chờ đợi. Một ngày nọ, một ngày trước Bữa Tiệc, tôi vô tình đang đi dọc trên đường thì tôi thấy ông Bilbo ở phía trước. Thành linh nhà Sackville-Bagginses xuất hiện từ phía xa, hướng đến phía chúng tôi. Ông Bilbo bước chậm lại, và rồi, nhanh như cắt, ông ấy biến mất tăm. Tôi sửng sốt đến nỗi tôi không còn tâm trí để lần đi theo một cách thông thường; nhưng tôi lao qua hàng rào và đi bộ dọc vào vùng đất bên trong. Tôi nhìn vào con đường, sau khi nhà Sackville-Bagginses đi qua, và nhìn thẳng về hướng ông Bilbo khi

ông ấy thành linh xuất hiện trở lại. Tôi thấy một ánh vàng loé lên khi ông ấy nhét cái gì đó trở vào túi quần dài.

"Sau đó tôi luôn để mắt trông chừng. Thật sự ra, tôi thú nhận rằng tôi đã dò thám. Nhưng anh phải công nhận rằng chuyện này rất kỳ thú và tôi chỉ mới tuổi thành niên. Tôi hẳn là người duy nhất ở Quận, ngoài anh ra, Frodo ạ, đã từng được đọc cuốn sách bí mật của ông già ấy."

"Anh đã đọc cuốn sách của ông ấy à!" Frodo kêu lên. "Trời cao đất dày ơi! Không có gì có thể an toàn được sao?"

"Không quá an toàn, nên nói như thế," Merry nói. "Nhưng tôi chỉ mới đọc thoáng qua, và rất khó làm được điều đó. Ông ấy không bao giờ để cuốn sách hở hênh. Tôi tự hỏi nó là cái gì. Tôi phải tìm cách xem được nó lần nữa. Anh hiểu không, Frodo?"

"Không. Nó không còn ở Bag End nữa. Bác ấy đã mang nó đi rồi."

"À, như tôi đã nói," Merry tiếp tục. "Tôi giữ kín chuyện của mình, cho đến khi mùa Xuân, khi mọi việc trở nên nghiêm trọng. Thế là chúng tôi hình thành âm mưu của mình; và như chúng tôi cũng rất nghiêm trọng, có nghĩa là thật sự hành động, thì chúng tôi cũng không quá dè dặt. Anh không phải là một hạt dẻ dễ đập, và ông Gandalf thì lại còn tệ hơn nữa. Nhưng nếu như anh muốn được giới thiệu với đội trưởng đội điều tra của chúng tôi, thì tôi sẽ đưa anh ta ra."

"Anh ta là ai?" Frodo nói, nhìn quanh, như thể ông chờ đợi một kẻ hung ác mang mặt nạ tiến ra từ tủ chén.

"Bước ra, Sam!" Merry nói; và Sam đứng thẳng dậy với một khuôn mặt đỏ bừng đến tận mang tai. "Đây chính là người thu thập tin tức của chúng tôi! Và anh ta đã thu thập được khá nhiều, tôi có thể nói với anh như vậy, trước khi cuối cùng anh ta cũng bị bắt gặp. Sau đó, tôi có thể nói, anh có vẻ như ràng buộc mình với lời cam kết và trở nên kín như bưng."

"Sam!" Frodo la lên, cảm thấy sự kinh ngạc không thể nào đi xa hơn được nữa, và không thể biết được là ông đang giận dữ, vui thích, nhẹ nhõm hay chỉ đơn thuần là ngơ ngáo ngáo.

"Phải, thưa ngài!" Sam nói. "Xin ngài thứ lỗi, thưa ngài! Nhưng tôi muốn nói là việc này chẳng có hại gì cho ngài cả, thưa ngài Frodo, hay cho ông Gandalf. Ông ấy đã phần nào đoán ra, thưa ngài; và khi ngài nói là sẽ đi một mình, ông ấy nói không! hãy mang theo ai đó mà anh có thể tin tưởng."

"Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi có thể tin tưởng bất kỳ ai," Frodo nói. Sam buồn rầu nhìn ông. "Điều này phụ thuộc vào tất cả những gì anh muốn," Merry nói. "Anh có thể tin tưởng chúng tôi để cùng anh vào sinh ra tử - cho đến cái kết cục kinh hoàng sau cùng. Và anh có thể tin tưởng chúng tôi để giữ kín các bí mật của anh - kín hơn là anh giữ kín nó cho mình nữa. Nhưng anh không thể cho phép chúng tôi để cho anh đơn độc đương đầu với khó khăn, và ra đi mà không nói lời nào. Chúng ta là bạn, Frodo ạ. Dù sao đi nữa thì mọi chuyện đã như thế rồi. Chúng tôi đã biết phần lớn những gì Gandalf đã nói với anh. Chúng tôi đã biết khá nhiều về chiếc Nhẫn. Chúng tôi cũng đã sợ khiếp - nhưng chúng tôi sẽ đi với anh; hoặc là sẽ đi theo anh như những con chó săn."

"Và, sau tất cả, thưa ngài," Sam thêm vào, "ngài nên làm theo lời khuyên của những người Elves. Gildor nói rằng ngài nên tự nguyện làm theo chúng, và ngài không thể chối bỏ điều này"

"Tôi không chối bỏ điều này," Frodo nói, nhìn Sam, người đang nhăn răng ra cười. "Tôi không chối bỏ nó, nhưng tôi sẽ không bao giờ tin lại vào việc anh đang ngủ nữa, cho dù anh có ngáy hay không. Tôi sẽ đá anh thật mạnh để tin chắc nó."

"Các anh là một lũ du thủ du thực dối trá!" ông nói, quay sang những người khác. "Nhưng xin Chúa ban phúc cho các anh!" ông phá lên cười, đứng dậy và vung tay. "Tôi chịu thua. Tôi sẽ làm theo lời khuyên của Gildor. Nếu mối nguy hiểm không quá tồi tệ thì tôi đã nhảy múa vì vui mừng rồi. Dù vậy thì tôi cũng không thể

không vui mừng, vui mừng hơn bất kỳ lúc nào trong một thời gian dài dần đây. Vào tối nay tôi đã sợ khiếp."

"Được lắm. Vậy coi như mọi chuyện đã xong. Ba ly chúc mừng cho Đội trưởng Frodo và các bạn!" họ la lên; và họ nhảy múa quanh ông. Merry và Pippin bắt đầu cất cao tiếng hát, mà có vẻ như họ đã chuẩn bị sẵn cho chuyện này.

Đó là một dạng của những bài hát của những người lùn để bắt đầu khởi hành chuyến phiêu lưu của Bilbo trước đây khá lâu, và với cùng một âm điệu:

*Chúng ta từ già lò sưởi với mái nhà xưa
Mặc gió gào, mặc gào thét tiếng mưa
Chúng ta phải đi trước lúc rạng đông
Vượt qua rừng, qua núi thăm mênh mông
Đến Rivendell, nơi người Elves sinh sống
Đến những miền đất sương mù giăng thăm
Qua đồng hoang, chúng ta rảo bước cắm cắm
Nào ai hay chúng ta sẽ đi đâu
Với kẻ thù trước mặt, với nỗi khiếp hoàng phía sau
Dưới trời sao, chúng ta lấy làm giường
Cho đến khi nỗi mệt của ta dần về kết cục
Chuyến đi đã hết, mục đích của ta đã thành
Chúng ta phải đi nhanh! Phải đi nhanh!
Chúng ta phải lên yên trước lúc rạng đông!*

"Tốt lắm!" Frodo nói. "Nhưng trong trường hợp này sẽ có nhiều thứ phải làm trước khi chúng ta lên giường - dưới mái nhà này vào đêm nay với bất kỳ giá nào."

"Ồ, thơ mộng thật!" Pippin nói. "Anh thật sự muốn bắt đầu trước lúc rạng đông thật à?"

"Tôi không biết," Frodo nói. "Tôi sợ những tay Kỵ Sĩ Đen ấy, và tôi chắc là ở lại một nơi lâu thì sẽ không an toàn, đặc biệt là một nơi đã được mọi người biết đến. Gildor cũng khuyên tôi đừng đợi. Nhưng tôi rất muốn thấy ông Gandalf. Tôi có thể thấy là ngay cả Gildor cũng bối rối khi ông nghe thấy là Gandalf không hề xuất hiện. Nó thật sự vào hai chuyện? Các Kỵ Sĩ Đen sẽ đến Bucklebury vào lúc nào? Và chúng ta sẽ khởi hành vào lúc nào? Chúng ta sẽ cần chuẩn bị khá nhiều."

"Câu trả lời là câu hỏi thứ hai," Merry nói, "chúng ta có thể khởi hành trong một giờ. Tôi đã thật sự chuẩn bị mọi thứ. Có sáu con ngựa lùn ở trong chuồng ngoài đồng; đồ đạc và các dụng cụ đã được đóng gói, ngoại trừ vài bộ đồ thêm, và những món ăn dễ hỏng."

"Có vẻ như là một âm mưu hoàn chỉnh đấy," Frodo nói. "Nhưng còn về các Kỵ Sĩ Đen thì thế nào? Liệu đợi Gandalf ở đây một ngày thì có an toàn không?"

"Điều này phụ thuộc vào việc anh nghĩ các Kỵ Sĩ Đen có thể làm gì, nếu họ tìm thấy anh ở đây," Merry trả lời. "Họ có thể đến đây vào lúc này, tất nhiên, nếu như họ không ngừng lại ở cổng Bắc, nơi Hàng Rào đổ xuống bờ sông, ngay phía bên Cầu. Những người bảo vệ cổng sẽ không cho họ qua vào ban đêm, cho dù họ có thể băng qua. Thậm chí là vào ban ngày tôi cũng nghĩ là họ sẽ không cho vào với bất kỳ giá nào cho đến khi họ có thông điệp từ Chủ Nhân Nhà - vì họ không thích vẻ ngoài của các Kỵ Sĩ Đen, và hẳn nhiên là sợ những người này. Nhưng, tất nhiên là Buckland không thể cầm cự là một cuộc tấn công quyết liệt lâu dài được. Và có thể là thậm chí vào buổi sáng này một Kỵ Sĩ Đen sẽ phóng đến và hỏi xem ông Baggins có qua đây không. Hầu như ai cũng biết là anh sẽ trở về sống ở Crickhollow."

Frodo ngồi suy nghĩ một lúc. "Tôi đã quyết rồi," cuối cùng ông nói. "Ngày mai tôi sẽ bắt đầu, ngay khi vừa có ánh sáng. Nhưng tôi sẽ không đi trên đường: đợi ở đây còn an toàn hơn là đi trên ấy. Nếu tôi đi qua cổng Bắc thì chuyến khởi hành của tôi sẽ được biết ngay, thay vì ít ra cũng giữ được bí mật nhiều ngày khi

có thể được. Và hơn nữa, Cầu và Đường Đông gần bên đường biên hẳn nhiên là sẽ được canh chừng, dù có Kỵ Sĩ nào vào Buckland hay không. Chúng ta không biết được là họ có bao nhiêu người; nhưng ít nhất là hai, và còn có thể nhiều hơn nữa. Điều duy nhất có thể làm khởi hành từ một hướng không được mong đợi."

"Nhưng điều này chỉ có thể là đi vào Khu Rừng Già!" Fredegar kinh hãi kêu lên. "Anh không thể nghĩ như vậy được. Nơi đó còn nguy hiểm hơn là các Kỵ Sĩ Đen nữa."

"Không đâu," Merry nói. Dù có vẻ liều lĩnh, nhưng tôi tin là Frodo đúng. Đó là cách duy nhất để có thể đi mà không bị ai theo giấu ngay. Nếu gặp may chúng ta có thể có được một sự khởi đầu lý tưởng."

"Nhưng anh sẽ không có may mắn nào trong Khu Rừng Già hết," Fredegar phản đối. "Chưa từng có ai gặp may ở đó cả. Anh sẽ bị lạc. Người ta không đi theo đường đó."

"Ồ, họ đi chứ!" Merry nói. "Nhà Brandybuck thỉnh thoảng vẫn đi vào khi cao hứng. Chúng tôi có một lối đi riêng. Frodo đã đi một lần trước đây khá lâu. Tôi đã nhiều lần đi vào đó. Thường là ban ngày, tất nhiên, khi cây cối ngủ yên và hoàn toàn yên lặng."

"Được rồi, cứ làm những gì mà các anh cho là tốt nhất!" Fredegar nói. "Tôi lo ngại về Khu Rừng Già hơn bất kỳ cái gì mà tôi đã biết" những câu chuyện về nó là một cơn ác mộng; nhưng ý kiến của tôi thì nhẹ ký lắm, khi mà tôi không tham gia vào cuộc hành trình này. Tôi vẫn rất vui nếu có ai đó dừng lại đằng sau để nói cho ông Gandalf biết các anh đã làm gì khi ông ấy xuất hiện, tôi tin là ông ấy sẽ đến ngay thôi."

Vốn vẫn yêu mến Frodo, Bolger Béo không muốn rời khỏi Quận, hay muốn xem những gì bên ngoài nó. Gia đình của ông đến từ Earthfarthing, từ Budgeord, chính xác là ở Bridgefiels, nhưng ông chưa bao giờ ra khỏi Cầu Rượu Mạnh cả. Phần việc của ông, theo những kế hoạch ban đầu của âm mưu, là ở lại phía sau để xử lý những kẻ tọc mạch, để giả vờ càng lâu càng tốt rằng ngài Baggins vẫn còn sống ở Crickhollow. Ông thậm chí mang theo một

số quần áo cũ của Frodo để giúp ông đóng trọn vai. Họ không nghĩ nhiều đến những mối nguy có thể có.

"Tuyệt vời!" Frodo nói, khi ông hiểu được kế hoạch. "Nếu không thì chúng ta không thể để lại bất kỳ thông điệp nào cho ông Gandalf được. Tôi không biết là cái đám Kỵ Sĩ ấy có đọc được hay không, nhưng tất nhiên là tôi không nên mạo hiểm viết thư lại, đề phòng họ vào lòng sục trong nhà. Nhưng nếu bác Béo sẵn lòng thì tôi tin chắc là ông Gandalf sẽ biết được đường mà chúng ta đã chọn. Tôi sẽ đi vào Khu Rừng Già ngay bắt đầu ngày mai."

"À, cứ thế," Pippin nói. "Tính lại thì tôi vẫn thích phần việc của chúng ta hơn ông Béo - đợi ở đây cho đến khi bọn Kỵ Sĩ Đen đến."

"Đợi đến khi anh yên ổn trong Rừng đã," Fredegar nói. "Rồi anh sẽ ước gì là được trở lại đây với tôi trước giờ này ngày mai."

"Không việc gì phải tranh cãi nữa," Merry nói. "Chúng ta sẽ phải sắp xếp lại và kết thúc việc đóng gói trước khi lên giường. Tôi sẽ gọi tất cả các anh dậy trước rạng đông."

Khi cuối cùng cũng lên giường, Frodo không thể ngủ được suốt một lúc. Chân của ông đau như. Ông vui mừng vì sẽ được cưỡi ngựa vào sáng mai. Cuối cùng thì ông chìm vào một giấc mộng chập chờn, trong đó có vẻ như ông đang nhìn ra một cửa sổ cao phía trên một vùng đầy cây cối chằng chịt. Phía bên dưới dọc theo các gốc cây là một tiếng những con vật đang bò và đánh hơi. Ông cảm thấy chắc chắn rằng sớm muộn gì chúng cũng sẽ ngủi thấy ông.

Rồi ông nghe thấy một tiếng động ở phía xa. Đầu tiên ông nghĩ rằng đó là một cơn gió mạnh thổi qua những đám lá cây. Rồi ông biết rằng đó không phải là lá, mà là âm thanh của Biển ở phía xa, một âm thanh mà ông chưa bao giờ nghe thấy khi tỉnh giấc, cho dù nó vẫn thường quấy nhiễu ông trong những giấc mộng. Thành linh ông thấy mình đã đi ra khoảng không rộng mở. Không có cây cối gì cả. Ông đang ở trên một cây thạch nam tối đen, và có một mùi lạ trong không khí. Nhìn lên trên, ông thấy trước mặt mình là một cái tháp cao trắng toát, đứng đơn độc trên một chóp

cao. Một niềm mong ước sôi sục thôi thúc ông leo lên ngọn tháp ấy để nhìn thấy Biển. Ông bắt đầu trèo lên chóp núi hướng về phía ngọn tháp: rồi thành linh một luồng sáng cắt ngang bầu trời, và một tiếng sét vang lên.

CHƯƠNG 6

KHU RỪNG GIÀ

Frodo tỉnh linh tỉnh dậy. Trong phòng vẫn còn tối om om. Merry đang đứng đấy với một tay cầm nến, còn tay kia thì đập cửa.

"Được rồi! Chuyện gì thế?" Frodo nói, ông vẫn còn run và hoảng. "Cái gì à!" Merry la lên. "Đến giờ thức dậy rồi. Đã bốn giờ rồi rồi và vẫn còn đầy sương. Đi nào! Sam đã chuẩn bị bữa sáng rồi. Thậm chí cả Pippin cũng đã dậy rồi kìa. Tôi đã thắng yên bốn ngựa, và mang về một con để chở hành lý. Đánh thức cái lão Béo lười nhác ấy dậy! Ít ra thì ông ta phải thức dậy và xem chúng ta khởi hành chứ."

Ngay sau sáu giờ thì cả năm hobbit đã sẵn sàng khởi hành. Ông Bolger Béo vẫn còn ngáp. Họ đứng lặng lẽ ngoài nhà. Merry đi trước dẫn theo một con ngựa lùn chở nặng trĩu đồ, và băng qua nhiều cánh đồng. Lá cây lấp lánh, và nước nhỏ giọt tí tách; cỏ xám đi vì sương lạnh. Mọi vật đều lặng lẽ, và những tiếng động đàng xa có vẻ như gần và rõ ràng: chim chóc riu rít trong một yard quanh đó, có ai đó đang đóng cánh cửa của một ngôi nhà phía xa.

Họ thấy bốn ngựa lùn trong nhà kho; bốn thú khoẻ mạnh này rất được các hobbit ưa thích, chúng không nhanh nhưng rất thích hợp để làm việc dài ngày. Họ lên ngựa, và nhanh chóng phóng vào màn sương, có vẻ như đang mở ra một cách bất đắc dĩ trước mặt họ và đóng lại một cách ghê gớm sau lưng họ. Sau khi phóng ngựa đi khoảng một giờ, chậm chạp và không nói chuyện gì, họ thấy Hàng rào chột hiện ra mờ phía trước. Họ cao và trộn lẫn với những lưới bạc. "Làm sao mà các anh qua được nó?" Fredegar nói. "Theo tôi!" Merry nói, "rồi anh sẽ thấy." Ông rẽ trái dọc theo Hàng rào, và họ nhanh chóng đến một điểm và nó rẽ vào trong,

chạy dọc theo bờ một cái hồ rộng. Một đường cắt được tạo ra, cách Hàng rào một quãng và chạy dọc thoai thoải xuống nền đất. Bên nó là những bức tường bằng gạch được dựng lên rất vững chắc, rồi thành lình chúng uốn xuống và tạo thành một đường ống chìm sâu dưới Hàng rào và dẫn ra một lỗ trống ở đầu kia.

Đến đây thì ông Bolger Béo dừng lại. "Tạm biệt, Frodo!" ông nói. "Tôi ước gì anh không đi vào Rừng. Tôi chỉ hy vọng là anh sẽ không cần phải được giải cứu trước khi ngày trôi qua. Chúc anh may mắn - hôm nay và mãi mãi!"

"Nếu như không có gì tệ hại hơn Khu Rừng Già, thì tôi sẽ may mắn thôi," Frodo nói. "Nói với ông Gandalf mau chóng đi dọc theo Đường Đông: chúng tôi sẽ nhanh chóng đến chỗ đấy và đi nhanh hết sức mình." "Tạm biệt!" họ kêu lên, và phóng ngựa xuống đường dốc và biến mất khỏi tầm nhìn của Fredegar trong đường ống.

Lúc này khá tối và ẩm thấp. Ở đầu phía xa là một cánh cửa đóng với những thanh chắn thép. Merry đi xuống và mở khoá cánh cửa, rồi tất cả họ băng qua thì ông lại đẩy nó lại. Nó đóng sập lại kêu một tiếng vang, và tiếng khoá vang lên lách cách. Tiếng động vang lên thật ghê rợn.

"Thế đấy!" Merry nói. "Các anh đã rời khỏi Quận, và đã ra bên ngoài, và đang ở bên lề của Khu Rừng Già.

"Những câu chuyện về nó đúng chứ?" Pippin hỏi.

"Tôi không biết là cậu đang nói đến những câu chuyện gì," Merry nói. "Nếu cậu muốn nói đến những câu chuyện về những ông ba bị cũ rích mà các nhũ mẫu của ông Béo đã kể với ông ta, về bọn yêu tinh và sói và những thứ đại loại như thế, thì tôi nói là chúng sai bét. Dù bất kỳ giá nào tôi cũng chẳng tin vào chúng. Nhưng Khu Rừng rất là lạ. Mọi thứ trong nó đều có vẻ rất sống động, mọi thứ có vẻ thức tỉnh hơn, khi chúng ta nói đến, những thứ ở trong Quận. Và cây cối không thích người lạ đâu. Chúng quan sát cậu. Chúng chỉ đơn giản là quan sát cậu khi vẫn còn ánh sáng ban ngày, và không làm gì nhiều. Thỉnh thoảng thì những cây không thân thiện nhất có thể thả xuống một cái cây, hoặc nhắc

một cái rễ lên, hoặc tóm lấy cây với một sợi dây leo dài. Nhưng vào ban đêm thì phải thật cảnh giác, hoặc là tôi được dặn thế. Tôi chỉ mới ở đây một hoặc hai lần sau khi trời tối, và chỉ đến gần hàng rào thôi. Tôi nghĩ là tất cả cây cối đang thì thầm với nhau, truyền báo tin tức cho nhau và bàn bạc với nhau bằng một thứ ngôn ngữ không thể hiểu được; và những cái cành của chúng có thể đu đưa lúc lắc mà không cần có chút gió nào. Họ nói rằng cây cối đang thực sự chuyển động, chúng có thể bao quanh những người lạ và vây họ lại. Thật sự trước đây khá lâu chúng đã tấn công Hàng Rào: chúng đến và tự trồng ngay bên nó, rồi trườn qua nó. Những các hobbit đã đến và hạ hàng trăm cây xuống, rồi họ tạo nên một trận lửa khủng khiếp trong Rừng, đốt sạch mọi thứ ở vùng dài phía đông của Hàng Rào. Sau đó thì cây cối không tấn công nữa, nhưng chúng vẫn tỏ ra rất không thân thiện. Vẫn còn một khoảng rộng không xa bên trong đó, nơi trận lửa đã được tạo nên.

"Chỉ có cây cối là nguy hiểm thôi à?" Pippin hỏi.

"Có những con vật kỳ lạ khác nhau sống trong Rừng, và ở bên phía xa kia" Merry nói, "hay ít nhất là tôi đã được nghe thấy thế; nhưng tôi chưa bao giờ trông thấy con nào trong số chúng. Nhưng có cái gì đó đã tạo ra những con đường. Bất kỳ khi nào khi có ai đi vào trong đó thì họ đều thấy những lối đi mới; nhưng những lối đi này luân chuyển và thay đổi khắp mọi lúc theo một cách rất kỳ dị. Chúng ở không xa đường ống này, hoặc đã từng ở đó một thời gian dài là nơi bắt đầu của một con đường rộng dẫn đến Trảng Lửa, nó nằm trên đường của chúng ta, khoảng ở phía đông hơi chếch lên hướng bắc. Đó là con đường tôi sẽ cố tìm.

Lúc này thì các hobbit rời khỏi cổng đường hầm và phóng ngựa băng qua một lỗ trống rộng. Ở phía xa là một con đường lờ mờ dẫn lên cửa Rừng, cách đó khoảng một trăm yard và nằm phía sau Hàng Rào; nhưng nó biến mất ngay khi nó mang họ đến dưới những hàng cây. Khi nhìn lại phía sau họ thể thấy nhìn thấy Hàng Rào nằm thành một hàng đen qua những thân cây đang mọc dày quanh họ. Nhìn về phía trước họ chỉ có thể thấy những thân cây đủ kích cỡ và hình dạng: thẳng hoặc cong, quấn vào nhau, trườn ra, dày và mảnh, trơn nhẵn hoặc xơ xác hoặc đầy cành

lá; và tất cả các thân cây màu lục hoặc xám đầy rêu nhày nhựa mọc lộn xộn.

Merry là người duy nhất có đầy phần khởi. "Tốt hơn là cậu nên đi tới và tìm con đường ấy," Frodo nói với bạn. "Đừng để cho bọn tôi bị lạc, hoặc quên mất con đường Hàng Rào!"

Họ đi theo một con đường dọc giữa thân cây, và những con ngựa lùn của họ nặng nề bước theo, cẩn thận tránh nhiều gốc cây bên xoắn vào nhau. Không có những cây tầm thấp. Nền đất được nâng lên rõ rệt, và khi họ đi đến thì có vẻ như cây cối trở nên cao hơn, tối hơn và dày hơn. Không có âm thanh, ngoại trừ thỉnh thoảng lại có những giọt nước rơi xuống từ những chiếc lá tĩnh lặng. Trong một thoáng không có tiếng thì thầm hay di chuyển nào giữa những cành cây; nhưng tất cả họ đều có một cảm giác bất an rằng họ đang bị theo dõi mà không hề biết, chìm sâu trong sự khó chịu và thậm chí là thù hận. Cảm giác này càng lúc càng rõ rệt, cho đến khi họ thấy mình đang nhìn lên ra nhanh, hoặc ngoáy nhìn liếc về sau, như thể họ đang chờ đợi một cái gì đó thành linh bùng lên.

Chẳng hề có dấu hiệu nào của một con đường, và cây cối có vẻ như thường xuyên ngang đường họ. Pippin thỉnh thoảng cảm thấy rằng ông không thể chịu đựng lâu hơn nữa, và ông la lên mà không hề cảnh báo gì trước. "Oi! Oi!" ông la lên. "Tôi sẽ không làm gì cả. Xin hãy để cho tôi qua đi mà!"

Những người khác dừng lại đột ngột; nhưng tiếng kêu bị nghẹn lại như thể nó bị chặn một tấm màn dày. Hoàn toàn không có tiếng vang hay tiếng trả lời qua rừng cây có vẻ như đang dày hơn và đề phòng hơn cả trước đây.

"Nếu tôi là cậu thì tôi không có gào lên như thế đâu," Merry nói. "Nó có hại nhiều hơn là có lợi."

Frodo bắt đầu lo rằng không thể tìm thấy một con đường xuyên qua, và ông liệu có đúng không khi dẫn mọi người vào khu rừng kinh tởm này. Merry nhìn từ bên này sang bên kia, và có vẻ đã không còn chắc chắn phải đi đường nào. Pippin thấy điều này. "Anh không cần quá lâu để làm chúng ta bị lạc," ông nói. Nhưng

vào lúc này ấy Merry kêu lên một tiếng nhẹ nhõm và chỉ về phía trước.

"Vâng, vâng!" ông nói. "Đám cây này đã di chuyển. Trảng Lửa đang nằm phía trước chúng ta kìa (hoặc là tôi hy vọng thế), nhưng con đường có vẻ như đã di chuyển đi chỗ khác!"

Ánh sáng trở nên rõ hơn khi họ đi tới trước, Thành linh họ đi ra khỏi rừng cây và thấy mình đang ở một vòng rộng lớn. Bầu trời ở phía trên họ, xanh thẳm và trong vắt khiến cho họ ngạc nhiên bởi vì khi ở dưới cái trần của Khu Rừng họ không thể thấy được là trời đã sáng và sương đã tan. Tuy nhiên mặt trời không đủ cao để chiếu xuống khoảng trống, cho dù ánh sáng của nó vẫn rơi qua các đỉnh cây. Tất cả lá trở nên dày hơn xanh hơn quanh rìa trảng đất, bọc nó lại một bức tường dày chắc. Không có cây mọc ở đó, mà chỉ có cỏ dày và nhiều cây cao: những cây độc cần thon dài và héo tàn, những cây mùi tây rừng, cỏ dại mọc thành những mảng lớn, cây tầm ma và cây kế mọc um tùm. Thật là một nơi đáng yêu: có vẻ như nó là một khu vườn hấp dẫn và vui vẻ hơn khu Rừng khép kín.

Các hobbit cảm thấy vững dạ hơn, và nhìn đầy hy vọng lên ánh sáng đang toả rộng trên bầu trời. Rừng cây bị đứt đoạn ở phía xa của trảng đất, và đằng sau nó là một con đường trống trải. Họ có thể nhìn thấy nó chạy vào trong rừng, mở rộng trong những vùng đất và mở lên trên, cho dù thỉnh thoảng cây cối lại chen vào và phủ bóng lên nó với những thân cây tối tăm. Họ phóng ngựa lên con đường này. Họ vẫn đi lên một cách nhẹ nhàng, nhưng bây giờ họ đã đi nhanh hơn nhiều, và với tâm trạng tốt hơn; vì có vẻ như là Khu Rừng đã bớt gay gắt hơn, và cuối cùng họ đã có thể đi mà không bị cản trở gì.

Nhưng sau một lúc thì không khí bắt đầu nóng bức và ngột ngạt. Cây cối mọc gần lại ở phía bên kia, và họ không thể nhìn thấy được ở xa phía trước. Bây giờ họ cảm thấy rõ rệt ý muốn của rừng cây đè nặng lên họ. Tiếng ngựa lùn của họ vỗ móng thật im lặng, dậm bước trên những lớp lá chết và thỉnh thoảng lại vấp vào những cái rễ ẩn bên dưới, có vẻ như đang nện thành thạch trong tai

họ. Frodo hát một bài hát để khuyến khích họ, nhưng giọng của ông chìm thành một tiếng thì thầm.

Nào, những lũ khách trên miền đất tối tăm

Đừng sợ hãi, cho dù họ phải đứng trong bóng đêm lạnh căm

Rời thì rừng cây này cũng đến lúc tận cùng

Và mặt trời rẽ rọi khắp muôn trùng

Mặt trời lặn, rồi mặt trời lại mọc,

Ngày sẽ hết rồi ngày sẽ trở lại

Từ đông sang tây, rồi khu rừng sẽ phải thất bại

Thất bại - thậm chí khi ông nói đến từ này thì giọng ông chìm luôn vào âm lặng. Không khí có vẻ như rất nặng nề và tạo nên những tiếng rền rĩ. Chỉ ngay phía sau họ, một cành cây lớn rơi xuống mặt đường từ một thân cây già nhô ra tạo thành một tiếng rảng rác lớn. Cây cối có vẻ như đang dừng lại trước mặt họ.

"Chúng hoàn toàn không thích về việc tận cùng và thất bại," Merry nói. "Tôi không nên hát bất kỳ lời gì vào lúc này. Hãy đợi cho đến khi chúng ta ra đến lề rừng, và rồi chúng ta sẽ quay lại và cất cao đoạn điệp khúc với chúng!"

Ông nói có vẻ đầy phấn khởi, và nếu như ông đang cảm thấy vô cùng lo âu, thì ông cũng không hề để lộ nó ra. Những người khác không trả lời. Họ đang mất tinh thần. Một sức nặng đang đè nặng lên tim Frodo, và lúc này thì với mỗi bước chân tiến về phía trước ông thì ông lại hối tiếc vì đã thách thức sự đe dọa của rừng cây. Thật sự ra thì ông đang nghĩ đến việc dừng lại và đề nghị quay lui (nếu như vẫn còn có thể), thì mọi sự lại đến một bước ngoặt mới. Con đường không còn dẫn lên cao nữa, và bắt đầu trở nên gần như bằng phẳng. Những cái cây tối đen dạt ra, và họ có thể thấy ở phía trước con đường đang gần như tiến thẳng. Trước mặt họ, nhưng ở khá xa, là đỉnh một ngọn đồi xanh, không cây cối, và vươn lên giống như một cái đầu trọc giữa khu rừng vây chung quanh. Con đường có vẻ như đang dẫn thẳng đến nó.

Bây giờ thì họ vội vã tiến tới, đầy vui mừng với ý nghĩ leo lên khỏi trần của Khu Rừng một lúc. Con đường chìm xuống, và rồi lại bắt đầu leo lên, cuối cùng dẫn họ đến chân của bờ dốc đứng. Rồi nó rời khỏi rừng cây và biến vào lớp cỏ. Cây mọc quanh ngọn đồi như một lớp tóc dày tận cùng đột ngột trong một vòng đầu nhẵn nhụi.

Các hobbit giục ngựa lên, gió thổi phần phật quanh họ cho đến khi họ lên đến được đỉnh. Họ đứng đấy và nhìn chằm chằm chung quanh. Không khí đang sáng lên với ánh mặt trời, nhưng mù mịt; và họ không thể thấy được phía xa. Gần sát bên họ thì sương mù đã gần như tan hết; cho dù nó vẫn nằm lại đây đó trong những lỗ trên những thân cây, và hướng xuống phía nam của họ, vượt ra khỏi một nếp sâu cắt ngang qua Khu Rừng, sương vẫn dâng lên như hơi nước hay một làn khói trắng.

"Đấy," Merry nói, đưa tay chỉ, "đó là ranh giới của Liễu Rũ. Nó dẫn xuống Cao Nguyên và chạy về hướng tây nam băng qua giữa Khu Rừng nhập vào Rượu Mạnh ở dưới Haysend. Chúng ta sẽ không đi theo đường này! Thung lũng Liễu Rũ được truyền tụng là vùng đất kỳ dị nhất của cả khu rừng này - là nơi trung tâm từ đó những điều kỳ lạ xảy ra."

Những người khác nhìn theo hướng mà Merry, nhưng họ chỉ có thể qua màn sương vùng thung lũng ẩm ướt cắt sâu; và đằng sau nó phân nửa phía nam của Khu Rừng mờ khuất khỏi tầm nhìn.

Mặt trời trên đỉnh đồi bây giờ đã khá nóng. Lúc này hẳn đã khoảng mười một giờ; nhưng màn sương mùa thu vẫn ngăn không cho họ thấy được nhiều từ các hướng khác. Ở phía tây họ không thể thấy được cái hàng Hàng Rào hoặc thung lũng Rượu Mạnh sau nó. Ở phía bắc, nơi họ nhìn hy vọng nhất, họ có không thể thấy gì có thể là Đường Đông vĩ đại, là nơi họ đang muốn đến. Họ đang ở trên một hòn đảo ở giữa một biển cây cối, và đường chân trời hoàn toàn bị che khuất.

Ở phía đông nam thì đất đổ xuống rất dốc, như thể những đường dốc của ngọn đồi vẫn đang tiếp tục dẫn xuống dưới hàng cây, giống như những bờ hồ đảo đang thật sự là những sườn của

một ngọn núi đang nhô ra khỏi nước sâu. Họ ngồi trên lều xanh và nhìn qua rừng cây phía dưới, trong khi ăn bữa trưa của mình. Khi mặt trời lên và đã quá Ngọ thì họ nhìn thật xa về phía cái đường xanh của Cao Nguyên nằm ở phía đông đằng sau Khu Rừng Già ở phía bên kia. Họ trở nên rất phấn khởi, vì bây giờ họ có thể nhìn thấy mọi thứ ở phía sau đường cây, như thể họ đã không đi theo hướng này, nếu như họ có thể làm được: vùng Cao nguyên Gò đất có tiếng xấu như chính bản thân Khu Rừng.

Cuối cùng họ tập trung tinh thần để lại đi tiếp. Con đường đang mang họ lên đồi lại xuất hiện ở phía bắc; nhưng họ không đi theo không lâu thì nhận ra rằng nó đang rẽ hẳn về phía phải. Nó sớm bắt đầu đổ xuống rất nhanh và họ đoán rằng nó hẳn phải thật sự hướng về phía thung lũng Liễu Rũ: họ hoàn toàn không muốn đi về hướng này chút nào. Sau khi thảo luận một lúc họ quyết định rời khỏi cái hướng mê muội này và đi thẳng về hướng bắc; vì dù họ không thể thấy được từ phía đỉnh đồi, Con Đường hẳn phải nằm trên hướng này, và nó không còn cách xa nữa. Và về hướng bắc, cũng là nằm bên trái con đường, vùng đất có vẻ như khô ráo và rộng mở hơn, nó dẫn lên bờ dốc nơi cây cối mảnh hơn, thông và linh sam thay thế cho sồi, tần bì và những loài cây lạ không tên khác trong khu rừng rậm.

Đầu tiên thì sự lựa chọn của họ có vẻ đúng đắn: họ đi khá nhanh, cho dù mỗi khi họ có được ánh mặt trời trên trảng đất rộng mở thì họ có vẻ như đang xoay chiều về hướng đông một cách rất kỳ lạ. Nhưng sau một lúc thì cây cối lại bắt đầu mọc san sát trở lại, ngay tại nơi mà có vẻ như họ thấy từ đằng xa là cây mọc khá thưa và không quấn vào nhau. Rồi nếp gấp sâu được phát hiện trên nền đất một cách bất ngờ, giống như vết lún của một bánh xe khổng lồ hoặc những đường hào rộng và những con đường chìm lấp bị bỏ hoang từ lâu mọc đầy bụi gai. Chúng thường nằm ngang đường đi của họ, và chỉ có thể băng qua bằng cách bò xuống và leo ra trở lại, điều này gây nhiều khó khăn phiền toái với những con ngựa lùn của họ. Mỗi lần họ leo xuống thì họ lại thấy những lỗ trống lấp đầy những bụi gai và những bụi cây thấp mọc dày, có vẻ như không chịu nhường đường phía bên trái mà chỉ tránh ra khi

họ đi về phía phải; và họ phải đi một khoảng xa dọc theo đáy trước khi họ có thể tìm thấy một con đường dẫn lên bờ xa. Mỗi lần họ leo ra, cây cối lại có vẻ như dày và tối hơn; nhưng luôn luôn tụ về bên trái và rất khó tìm được đường đi lên, họ buộc phải rẽ phải và đi xuống.

Sau một hoặc hai giờ thì họ hoàn toàn mất hết mọi cảm giác về phương hướng, cho dù họ biết rõ rằng họ đã dừng lại khá lâu và toàn đi về hướng bắc. Họ đang bị dẫn hướng và chỉ đơn giản đi theo con đường dành sẵn cho họ - hướng đông và hướng nam, dẫn vào trái tim của Rừng và không ra khỏi nó.

Buổi chiều thì lại càng mệt mỏi khi họ cứ lê bước và vấp vào một nếp gấp rộng và sâu hơn bất kỳ cái nào họ đã gặp. Nó sâu và nhô cao lên khiến cho không thể leo ra mà không bỏ lại bọn ngựa lùn và hành lý của họ lại phai sau, dù theo hướng tới hay hướng lùi. Tất cả những gì mà họ có thể làm là đi theo nếp gấp - đi xuống. Mặt đất mềm, và mọi nơi đều lầy lội; mùa xuân đã đến trên bờ đất, và họ nhanh chóng thấy mình đang đi theo một con suối đang chảy rì rào qua một lòng đất đầy cỏ dài. Rồi mặt đất bắt đầu đổ xuống rất nhanh, con suối chảy nhanh hơn và ồn ào hơn, nó dốc băng băng xuống dưới đồi. Họ đang ở dưới một máng dốc to uốn thành vòm bởi cây cối phía trên.

Sau khi khập khà khập khiễng đi dọc con suối một lúc, họ chợt tiến vào một vùng tối lơ mờ một cách khá đột ngột. Như thể là họ đang nhìn thấy ánh mặt trời một cánh cổng trước mặt mình. Tiến vào chỗ hở họ thấy là họ đang đi xuống qua một khe nứt trên một bờ cao, gần như là một vách đá. Dưới chân mình họ thấy một đám cỏ sậy; và họ có thể thấy bờ xa bên kia gần như dốc thẳng. Ánh mặt trời vàng của buổi trưa trễ đang sưởi ấm và toả một không khí đỡ đỡ xuống vùng đất ẩn bên dưới. Một con sông với nước màu nâu đang chảy giữa nó, dọc theo bờ là những cây liễu cỏ dại, uốn vòm bởi những cây liễu, bị chặn lại bởi những cây liễu đỏ, và điểm lốm đốm vàng bởi hàng ngàn chiếc lá liễu tàn úa. Không khí dày đặc một màu vàng từ các cành cây; từ đó một luồng gió ấm và nhẹ nhàng được thổi xuống thung lũng, đám sậy xào xạc, và những thân cây liễu kêu răng rắc.

"À, bây giờ thì ít nhất tôi cũng nhận ra được chúng ta đang ở đâu!" Merry nói. "Chúng ta gần như đã đi với một hướng hoàn toàn ngược với hướng mà chúng ta định đi. Đây chính là Dòng Sông Liễu Rũ! Tôi sẽ đi và thám hiểm tiếp."

Ông băng ra dưới ánh mặt trời và biến vào vùng cỏ dài. Sau một lúc ông xuất hiện trở lại, và thông báo rằng có một khoảng đất cứng nằm giữa chân vách đá và dòng sông, ở một số nơi có những mảnh cỏ mọc dày xuống bờ nước. "Còn nữa," ông nói, "có vẻ như có dấu chân đi dọc theo hướng này của dòng sông. Nếu chúng ta rẽ trái và đi theo nó, chúng ta cuối cùng sẽ đi về hướng đông của Khu Rừng."

"Tôi dám nói!" Pippin nói. "Tức là, nếu như con đường dẫn đi xa thế, và không đơn giản dẫn chúng ta đến một đám lầy rồi để chúng ta lại đó. Ai đã tạo ra con đường này, các anh nghĩ ra không, và vì sao chứ? Tôi tin chắc là nó không được làm ra vì lợi ích của chúng ta. Tôi đang rất nghi ngờ về Khu Rừng này và mọi thứ trong nó, và tôi bắt đầu tin vào tất cả các câu chuyện về nó. Và các anh có ý kiến gì về việc chúng ta nên đi xa về hướng đông bao xa nữa không?"

"Không," Merry nói, "tôi không biết. Tôi không biết ít nhất là chúng ta đang đi xuống khu Liễu Rũ được bao xa, hoặc là ai có thể đến đây đủ thường xuyên để tạo ra một con đường dọc theo nó. Nhưng tôi không thể thấy hay nghĩ ra một con đường khác để ra khỏi đây."

Chẳng còn gì khác hơn, họ nối đuôi nhau đi, và Merry dẫn họ vào con đường mà ông đã phát hiện ra. Cỏ sậy mọc khắp nơi, rất xum xuê và cao, cách khá xa trên đầu họ; nhưng nhờ vậy con đường lại dễ đi, khi nó uốn lượn ngoằn ngoèo, dẫn xuống vùng đất phía nam giữa đám đầm lầy và ao tù. Thỉnh thoảng nó lại vượt qua những ngọn đồi khác, chạy dọc xuống những đường rãnh dẫn vào Liễu Rũ và băng ra khỏi những khu rừng trên những vùng đất cao, và từ tại điểm đây có những thân cây hoặc một đám bụi cây dày cản thận nằm chắn ngang.

Các hobbit bắt đầu cảm thấy rất nóng. Có một đám ruồi các loại đang vo ve bên tai họ, và mặt trời buổi trưa đang đốt nóng lưng họ. Cuối cùng họ thành linh đâm vào một trảng đất mỏng; những cành cây lớn màu xám vươn ra chặn ngang đường. Cứ mỗi bước tiến đến thì sự miễn cưỡng càng dân cao. Sự im lìm ngái ngủ có vẻ như đã vươn ra khắp khoảng đất và dâng lên chân họ, và nhẹ nhàng rơi ra vùng không khí phía trên đầu và mắt họ.

Frodo cảm thấy cằm của mình chúc xuống và đầu ông gật gù. Ngay trước mặt ông, Pippin đang quy thẳng xuống trên gối. Frodo ngừng lại. "Không được," ông nghe Merry nói, "Không thể đi thêm bước nào mà không nghĩ. Phải nghĩ thôi. Dưới mấy cây liễu khá mát. Lại ít ruồi nữa!"

Frodo không thích điều này. "Đi nào!" ông la lên. "Chúng ta không thể nào nghỉ trưa ở đây được. Chúng ta phải thoát ra khỏi Rừng đã," Nhưng những người khác không còn quan tâm gì nữa. Bên cạnh họ, Sam đứng ngáp láy ngáp để và nhắm mắt một cách ngu muội. Thành linh Frodo cảm thấy giấc ngủ đang đổ ập xuống ông. Đầu ông quay cuồng. Bây giờ thì có vẻ như trong không trung không còn âm thanh nào nữa. Bọn ruồi không còn vo ve. Chỉ có một tiếng động nhẹ nhè văng lên, một tiếng dao động nhẹ nhè như một nửa tiếng thì thầm, có vẻ như đang văng lên trong đám cành cây trên cao. Ông ngược đôi mắt nặng nề và thấy một cây liễu lớn đang vươn ra từ phía trên, già cả và cổ kính. Nó có vẻ uy nghi, những cành cây của nó vươn lên trên như những cánh tay với những ngón tay dài đang vươn ra, thân của nó uốn éo vặn vẹo ngoác ra từ những khe nứt lớn khế cột kẹt khi thân cây chuyển động. Lá của nó xào xạc trên bầu trời sáng rực làm ông loá mắt, và ông lão đảo, nằm ngã vật xuống cỏ.

Merry và Pippin trườn tới và nằm dựa lưng vào thân cây liễu. Đằng sau họ những vết nứt mở rộng để đón họ khi thân cây đu đưa lúc lắc. Họ nhìn lên những chiếc lá vàng và xám, đang di chuyển nhẹ nhẹ và cất tiếng hát trong ánh sáng. Họ nhắm mắt lại, và rồi có vẻ như họ gần như có thể nghe được thành lời, những lời nói dịu dàng, nói điều gì đó về nước và giấc ngủ. Họ tự đầu hàng trước ma thuật và đổ xuống ngủ vùi ở gốc của một cây liễu xám.

Frodo nằm cố chiến đấu một lúc với giấc ngủ đang đổ ập xuống ông; rồi với một nỗ lực ông lại kháng cự lại cảm giác của mình. Ông cảm thấy một sự thèm khát nước lạnh mê hồn. "Đợi ta, Sam" ông lầm bầm. "Phải rửa chân một phút."

Nửa mơ nửa tỉnh ông lơ mơ bước về phía trước đến một con sông bên cạnh cây, nơi một những cái rễ khổng lồ đang vươn ra phía suối, giống như một đàn cá lia xương xấu đang vươn xuống uống nước. Ông đứng dặng chân trên một trong những cái rễ ấy, và khoả đôi chân nóng nực xuống dòng nước nâu mát lạnh; và ông cũng thỉnh linh dựa lưng vào thân cây mà ngủ thiếp đi.

Sam ngồi xuống và gãi đầu, và ngáp như một con quạ. Anh lo lắng. Buổi chiều đã khá trễ, và anh nghĩ rằng việc thỉnh linh ngủ đi như vậy không tự nhiên chút nào. "Có cái gì đó đằng sau mặt trời và không khí nóng," anh lầm bầm với chính mình. "Tôi không thích cái cây lớn này. Tôi không tin nó. Hãy nghe nó đang hát về giấc ngủ kia! Điều này không hay ho tí nào!"

Anh đứng lên, và lão đảo nhìn lại xem điều gì đã xảy ra với bày ngựa lùn. Ông thấy hai con đã đi theo lối đi; và anh chỉ vừa kịp để tóm lấy chúng và lôi chúng lại với những con khác, ngay lúc đó anh nghe thấy hai tiếng động khác; một lớn, và tiếng kia nhẹ nhưng rất rõ ràng. Một tiếng giống như một vật gì đó nặng nề vừa đổ ầm xuống nước; còn tiếng kia là một tiếng lách cách của một cái khoá khi một cái cửa vừa đóng lại rất nhanh.

Anh vội vã quay lại bờ sông. Frodo đang nằm trong nước bên bờ sông, và một gốc cây lớn có vẻ như đang trù lên ông và kéo ông xuống, nhưng ông không kháng cự. Sam tóm lấy cái áo vet tông của ông, và kéo ông lên từ dưới gốc cây, anh vát vả kéo ông lên bờ. Ông tỉnh dậy ngay, ho và thổi phì phì.

"Anh biết không, Sam," cuối cùng ông nói, "Cái cây súc sinh này ném tôi xuống! Tôi cảm thấy thế. Cái rễ lớn đó quấn quanh tôi và lật tôi xuống!"

"Tôi tin rằng ngài đang nằm mơ, thưa ngài Frodo," Sam nói. "Ngài không nên ngồi ở một nơi như thế này, nếu như ngài cảm thấy buồn ngủ."

"Thế còn những người khác thì sao?" Frodo hỏi. "Tôi không biết họ mơ thấy những giấc mơ gì,"

Họ quay quanh những người khác đang nằm bên cây, và rồi Sam hiểu cái tiếng lách cách mà anh nghe thấy là gì. Pippin đã biến mất. Kẽ nút mà ông nằm dựa vào đã đóng lại, không còn thấy được dù vết nứt nhỏ. Merry đang mắc vậy: một kẽ nút khác đang đóng lại quanh hông ông; chân ông nằm nhô ra, nhưng phần còn lại của ông nằm kẹt trong một lỗ đen, cạnh của nó kẹp quanh ông như một cái càng cua.

Đầu tiên Frodo và Sam đâm vào cái thân cây mà Pippin vừa nằm. Rồi họ điên cuồng kéo mạnh quanh hàm của kẽ nút đang giữ ông Merry tội nghiệp. Điều này hoàn toàn vô dụng.

"Chuyện ngu xuẩn gì đang xảy ra thế này?" Frodo hoang đại la lên. "Vì sao mà chúng ta lại đến cái Khu Rừng khủng khiếp này chứ? Ước gì chúng ta trở lại Crickhollow vào lúc này!" Ông đá vào cái cây với tất cả sức lực, không chú ý gì đến chân của mình. Một đợt run có thể cảm thấy được chạy lan khắp thân cây và truyền lên các cành cây; những cái lá xào xạc và thì thào, nhưng bây giờ thì với một tiếng động giống một tiếng cười mờ ảo từng đằng xa. "Tôi cho rằng hình như chúng ta không đem theo một cây rìu nào trong hành lý của mình, thưa ngài Frodo?" Sam hỏi.

"Tôi có mang theo một cây rìu nhỏ để đốn củi," Frodo nói. "Nó không có tác dụng lắm."

"Đợi một phút!" Sam la lên, anh loé lên một ý kiến từ cái ý về củi này. "Chúng ta có thể dùng lửa để làm cái gì đó!"

"Chúng ta có thể," Frodo nghi ngờ nói. "Chúng ta có thể quay sống Pippin trong đó."

"Chúng ta có thể thử làm đau cái cây hoặc đe dọa nó để bắt đầu," Sam hung dữ nói. "Nếu như nó không thả họ ra, tôi sẽ hạ nó xuống, cho dù tôi phải gặm nó." Anh chạy đến chỗ những con ngựa lùn và nhanh chóng quay lại với hai cái hộp đánh lửa và một cái rìu.

Họ nhanh chóng gom lá và cỏ khô lại, và gom thêm nhiều vỏ cây nữa; và họ gom một đống lớn các nhánh cây gãy và các que củi bị chặt bỏ ra. Rồi họ xếp các thứ này ở một phía thân cây, ở phía xa với các tù nhân. Ngay khi Sam vừa đánh lửa, nó lập tức nhen vào đám cỏ khô, một cơn gió làm bùng lên ngọn lửa và khói bốc lên. Những nhánh cây kêu lách tách. Những ngọn lửa nhỏ liếm lên lớp vỏ cây của cái cây cổ đại và làm nó cháy xém. Một cơn rừng mình chạy lan khắp cây liễu. Những chiếc lá có vẻ như rít lên phía trên đầu họ với một tiếng kêu đau đớn và giận dữ. Một tiếng la lớn vang ra từ chỗ Merry, và từ phía xa bên trong cái cây họ nghe thấy Pippin phát ra một tiếng kêu nghèn nghẹn.

"Đẹp nó đi! Đẹp nó đi!" Merry kêu lên. "Nó sẽ nghiền tôi làm đôi, nếu cậu không làm vậy. Nó nói thế!"

"Ai? Cái gì? Frodo la lên, chạy ào đến phía bên kia của cái cây.

"Đẹp nó đi! Đẹp nó đi!" Merry van nài. Những nhánh cây liễu bắt đầu lắc lư dữ dội. Có một tiếng động như thể tiếng gió vang lên và lan ra đến những cành cây của tất cả những cây chung quanh, giống như họ vừa ném một hòn đá xuống một dòng sông phẳng lặng trong thung lũng và làm gợn lên những cơn giận dữ chạy ào suốt cả Khu Rừng. Sam đá đống lửa nhỏ đi và dập tắt những đóm lửa. Nhưng Frodo, không có một ý định rõ ràng nào về lý do của việc mình làm hay ông đang hy vọng gì, ông cứ thế chạy dọc theo con đường và gào lớn "Cứu! Cứu! Cứu!" Có vẻ như ông khó mà nghe được giọng kêu inh tai nhức óc của mình: nó được thổi bay khỏi ông bởi những ngọn gió từ những cây liễu và chìm vào tiếng ồn ào của lá cây ngay khi nó vừa rời khỏi miệng ông. Ông cảm thấy tuyệt vọng: mất phương hướng và không còn lý trí.

Thình lình ông đổ ra. Có một tiếng trả lời, hoặc là ông nghĩ vậy; nhưng có vẻ như nó vọng đến từ phía sau ông, dọc xuống con đường xa hơn trở lại phía Khu Rừng. Ông quay lại và lắng nghe, và nhanh chóng thấy là không còn gì để nghi ngờ nữa: có ai đó đang hát, một giọng hát vui mừng sâu lắng đang cất lên đầy bất cần và hạnh phúc, nhưng lời hát thì chẳng có nghĩa gì cả:

Hey dol! merry dol! ring a dong dillo!

Ring a dong! hop along! fal lal the willow!

Tom Bom, jolly Tom, Tom Bombadillo

Nửa vui mừng và nửa sợ hãi về mối nguy hiểm mới này, cả Frodo và Sam đều im lặng. Thành linh một chuỗi tiếng nó vô nghĩa (hoặc họ cảm thấy thế) chấm dứt, giọng nói vọng lên lớn và rõ rồi bùng lên thành một bài hát:

Nào! Đến đây nào, niềm vui nhỏ, nỗi buồn đau! Đến nào cùng!

Gió nhẹ và những con sáo đá nhiều lông.

Cùng xuống dưới Đồi, sáng rực trong vàng dương,

Đợi bên ngưỡng cửa ánh sao lồng lộng,

Là tiểu thư nhỏ bé của tôi, con gái của Bà Sông

Mảnh mai như cành liễu, lành như mặt nước trong

Ông Tom Bombadil già mang đến những cành huệ nước

Và bùng lại niềm hòng. Anh có nghe ông hát không?

Nào! Đến đây nào, niềm vui nhỏ, lời chối từ! Và niềm vui, ôi

Goldberry, Goldberry, cành liễu vui vẻ mọng quả, ôi

Hỡi ông Liễu già tội nghiệp, hãy lấy những cái rễ của người đi

Tom đang đói đây, và đêm sẽ đến sau ngày.

Tom sẽ lại mang theo những bông huệ nước về nhà.

Hey! Đến đây, nỗi buồn đau! Mi có thể nghe tiếng ta hát ca?

Frodo và Sam đứng như thế bị mê hoặc. Gió đã lặng. Những chiếc lá lại im lặng trở lại trên những cành cây cứng đờ. Có một tràng hát khác, và rồi thành linh, nhảy tung tung và múa dọc theo đường, xuất hiện trên đám cỏ sậy một cái mũ già mòn vẹt với một cái đỉnh cao và một cái lông chim màu xanh dài dính trên vành. Với một cái nhảy khác một người đàn ông hiện ra bên tầm nhìn, hoặc là có vẻ thế. Dù sao thì ông cũng rất lớn và nặng nề so với

một hobbit, nhưng không đủ cao so với một Con Người Lớn, cho dù ông cũng tạo ra đủ tiếng động như thế, ông rảo tới với một đôi ủng vàng trên đôi chân dày, băng qua đám cỏ và lao đến như một con bò đang lao xuống uống nước. Ông mặc một cái áo khoác màu xanh và có một chòm râu dài màu nâu; đôi mắt ông màu xanh và sáng, khuôn mặt ông đỏ như một trái táo chín, nhưng đầy những nếp nhăn vì cười. Ở tay mình ông cầm một cái lá lớn như một cái khay đầu những bông huệ nước trắng.

"Giúp với!" Frodo và Sam la lên và lao về phía ông, tay đang ra.

"Whoa! Whoa! Bình tĩnh nào!" người đàn ông già kêu lên, giờ một tay lên, và họ dừng lại ngaym như thể vừa bị hoá đá. "Nào, các ông bạn nhỏ, các ông ở đây và sao lại kêu thét như bò rống thế? Chuyện gì ở dưới đấy? Các ông biết ta là ai không? Ta là Tom Bombadil. Nói với ta chuyện rắc rối của các anh! Tom lúc này đang vội. Đừng có nghiền nát mấy bông huệ của ta đấy!"

"Các bạn của tôi bị một cây liễu bắt giữ," Frodo la lên đứt hơi.

"Thầy Merry đang bị nghiền nát trong một kẽ cây!" Sam la lên.

"Cái gì?" Tom Bombadil la lên, nhảy dựng lên không khí. "Ông Liễu Già ấy à? Không tệ hơn thế chứ hả? Điều này có thể giải quyết được ngay thôi. Ta biết một giai điệu dành cho ông ta. Ông Liễu xám già ấy! Ta sẽ làm đông lạnh tuỷ ông ta ngay, nếu như ông ta không cư xử cho đúng mực. Ta sẽ hát cho ông ta bật gốc lên. Ta sẽ hát cho một cơn gió thổi bật lên và thổi tung lá và cành của ông ta đi. Ông Liễu Già!" Cẩn thận đặt những bông hoa huệ của mình xuống cỏ, ông chạy ào đến bên cây. Ở đấy ông thấy đôi chân của Mr vẫn còn thò ra - phần còn lại của cơ thể ông vẫn đang bị kéo chặt bên trong. Tom đặt miệng vào kẽ nứt và bắt đầu hát bằng một giọng thấp. Họ ko thể nghe thấy lời ông, nhưng cuối cùng thì Merry đứng dậy. Đôi chân của ông bắt đầu đá. Tom nhảy qua một bên và bẻ một cành cây đập mạnh vào bên cây liễu. "Thả họ ra ngay, Ông Liễu Già!" ông nói. "Ông đang nghĩ gì thế hả? Ông

không nên thứ dậy chứ. Ăn đất đi! Đào sâu vào! Uống nước đi! Đi ngủ đi! Bombadil đang nói đấy!" Rồi ông tóm lấy chân Merry vào kéo ông ra khỏi cái kẽ nứt đang thỉnh thoảng mở rộng ra.

Có tiếng kêu lách tách rồi một kẽ nứt khác mở rộng ra, và Pippin văng ra khỏi đó như thể ông bị đá ra. Rồi với một tiếng tách lớn, cả hai kẽ nứt đều đóng lại rất nhanh. Một cái rừng mình lan khắp thân cây từ đỉnh xuống gốc, rồi nó trở lại yên tĩnh hoàn toàn.

"Cám ơn!" các hobbit nói, lần lượt người này sau người kia.

Tom Bombadil phá lên cười. "Nào, các ông bạn nhỏ!" ông nói, cúi xuống để nhìn vào mặt họ. "Các ông sẽ đi về nhà với tôi! Bàn đã nặng trĩu sẵn kem vàng, tảng ong, bánh mì trắng và bơ. Goldberry đang đợi. Sẽ có đủ thời gian để đặt các câu hỏi sau bữa khuya. Các ông sẽ theo tôi càng nhanh càng tốt!" Nói xong ông nhặt các bông hoa huệ lên, rồi vẫy tay và nhảy múa dọc theo con đường về hướng đông, cho đến khi tiếng hát vang lên thật lớn và trở nên vô nghĩa.

Đầy ngạc nhiên và cũng quá nhẹ nhõm mà không nói được gì, các hobbit đi theo ông với tất cả sự nhanh nhẹn mà họ có. Nhưng thế vẫn không đủ nhanh. Tom nhanh chóng biến mất trước mặt họ, và tiếng hát của ông trở nên yếu và vắng xa dần. Thỉnh thoảng giọng của ông vọng ngược trở về phía họ với một tiếng chào lớn.

Nhảy lên nào, các bạn nhỏ của ta, tiến lên Withywindle!

Tom sẽ đi trước và thấp nền bây giờ

Mặt trời đã lặn về tây, các ông sẽ phải lần mò

Khi bóng đêm đã xuống, và cửa sẽ rộng mở

Ánh sáng ngoài khung cửa sổ đang lấp lánh ánh vàng

Đừng sợ đám cây sủi đen! Đừng để ý đám liễu già!

Đừng sợ rễ hay thân cây! Tom ngay trước đây mà.

Nào nào! Niềm vui nhỏ! Chúng ta đang đợi!

Sau đó thì các hobbit không còn nghe thấy gì nữa. Gần như ngay lúc đó mặt trời có vẻ như lặn tuột xuống đám cây phía sau họ. Họ nghĩ đến ánh sáng đang chiếu xiêu của buổi chiều tối đang rơi xuống Sông Rượu Mạnh, và những cánh cửa sổ ở Bucklebury đang bắt đầu chiếu sáng bởi hàng trăm nguồn sáng. Bóng đen mờ mịt đang đổ xuống họ; thân cây và cành cây rũ xuống tối tăm đầy đe dọa trên đường. Sương trắng đang bắt đầu dâng lên quanh bề mặt dòng sông và rễ cây lúc lắc quanh đường biên của nó. Ở ngay khoảng đất dưới chân họ một làn hơi nước đen đang dâng lên và trộn lẫn với bóng đen đang đổ xuống rất nhanh.

Lúc này đã bắt đầu khó mà đi theo con đường, và họ đã cảm thấy khá mệt. Chân họ có vẻ như đeo chì. Những âm thanh ngấm ngầm kỳ lạ bắt đầu vang lên dọc theo các bụi rậm và đám cỏ sậy ở hai phía họ; và nếu họ nhìn lên bầu trời xám xịt, thì họ có thể thấy những khuôn mặt xương xẩu kỳ lạ lơ mờ tối đen trên nền sáng đang liếc xuống họ từ bờ cao và lẻ rừng. Họ bắt đầu cảm thấy rằng toàn bộ nơi này là phi thực, và họ đang vấp vào một giấc mơ đáng sợ có thể tiếp diễn mãi mà không sao thức giấc được. Ngay khi họ vừa cảm thấy chân mình vừa dừng lại, họ thấy rằng mặt đất đang từ từ dâng lên. Nước đang bắt đầu thì thầm. Trong bóng đêm họ thấy một luồng bọt lơ mờ, nơi dòng sông chảy trên một cái thác ngắn. Rồi thỉnh thoảng cây cối bỗng tận cùng và sương mù ở lại phía sau họ. Họ bước ra khỏi Rừng, và tìm thấy một vùng cỏ rộng đang trải ra trước mặt họ. Con sông, lúc này đã nhỏ lại và chảy nhanh, đang reo vui tuôn chảy xuống đón họ, ánh sao lấp lánh đầy đó, khi chúng bắt đầu toả sáng trên bầu trời.

Cỏ dưới chân họ mịn và ngắn, như thể nó được gặt hoặc xén. Phần nhô ra của khu Rừng đã được cắt tỉa như một cái hàng rào. Con đường bây giờ đã bằng phẳng trước mặt họ, được chăm sóc kỹ lưỡng và viền bởi đá. Nó lượn lên đỉnh của một đồi cỏ, bây giờ đã ngã xám dưới bầu trời đêm đầy sao; và ở đấy, vẫn còn nằm cao phía trên họ ở đường dốc phía trên, họ nhìn thấy ánh sáng lấp lánh từ một ngôi nhà. Con đường lại dẫn xuống, rồi lên trở lại, dẫn lên một bên đồi đầy cỏ, hướng về ánh sáng. Thỉnh thoảng một luồng sáng vàng toả ra từ cánh cửa đã mở sẵn. Ngôi nhà của Tom

Bombadil trước mặt họ, lên, xuống, dưới ngọn đồi. Đằng sau nó là một bờ dốc của một vùng đất xám và trọc, và đằng sau nó là cái bóng tối của Cao Nguyên Gò đang đổ về hướng đông của màn đêm.

Họ, các hobbit và ngựa lùn, vội vã đi tới. Phấn nức sợ hãi và mệt mỏi đã rời khỏi họ. Câu hát Hey! Đến đây nào những niềm vui nhỏ! đang vang lên như chào đón họ.

Hey! Đến đây nào, niềm vui nhỏ! Đi lên nào, những niềm phấn khởi của ta!

Hobbit! Và tất cả ngựa lùn! Chúng ta đang đón chào bữa tiệc!

Bắt đầu cuộc vui! Hãy cùng hát lên nào!

Rồi một giọng nói khác rõ ràng vang lên, trẻ và cổ kính như Mùa Xuân, giống như bài hát của một con nước vui tươi đang đổ vào màn đêm từ một buổi sáng tươi trẻ trên các ngọn đồi, đổi xuống như một một tiếng bạc đón họ:

Hãy cất cao lời hát! Hãy cùng hát với nhau

Bài hát của mặt trời, của sương mờ, mưa gió, của mây mù và của trăng sao

Gió thổi trên các ngọn đồi, chuông reo bên rừng rậm

Cỏ sậy đang phủ bóng, hoa cúc nở trên làn sóng

Ông già Tom Bombadil và con gái của Dòng Sông!

Và với những lời hát đó các hobbit đứng lại trên ngưỡng cửa, và một luồng sáng vàng rực về phía họ.